

## **Amiről beszélni kell A menekültek ezeréves védelmében**

Hernádi Tibor

A magyarországi zsidóság ezeréves védelme c.  
művének kivonatolását és kiegészítését ellátta

Botos László

Gömbös Gyula korának egyik kiváló nagy politikai alakja volt. Ez időben értelmiségi népünk nagyobb része Németh László: „Harmadik útját” követte. Ez ellenállást jelentett úgy az orosz mint a német és a pánszláv terjeszkedésekkel szemben. Hogy e terjeszkedéseket nem sikerült leállítanunk, az nem rajtunk múltott. Ebben akadályozott a két szomszédos világhatalom, és Gömbös Gyula miniszterelnök időelőtti halála 1936-ban. Hitler népszerűsége, erélyesen ívelt felfelé. Az 1936-os berlini olimpián, sportolóink meglepték az egész világ közvéleményét és minden nemzet csak a csodálkozás és elismerés hangján nyilatkozott rólunk. Különösen fontos ez, ha figyelembe vesszük, hogy ez a nemzetközi siker 16 évvel Trianon és az első, részünkre elvesztett világháború után történt. Sportolóink a világösszesítésben a harmadik helyet szerezték meg, csak Németország és az Egyesült Államok előztek meg. Versenyzőink boldogsága, öröme és bizodalma határtalan volt. Itt, ekkor mutatták meg a magyar élni akarást. A nemzetek fiai, barátsággal ölelgették egymást és kívántak további sikereket, vagy biztatást a sikerteleneknek. De ez a feledhetetlen, példamutató baráti szellemiség, mégis elenyészett. Az emberiség menthetetlenül sodródott az árral, amely a II. Világháborúba torkollott. Azoknak a hónapoknak történései, melyek a világháború kezdetéig vezettek még tisztázatlanok. Történészeink nem jöttek közös nevezőre, mi, vagy mik voltak azok a tényezők, amelyek elterjesztették és még mindig terjesztik rólunk „a bűnös nép”, „utolsó csatlós” megbélyegző jelzőit, melyek szinte soha sem akarnak szűnni, így felmérhetetlen károkat okozva nekünk, magyaroknak és a világ népeinek is. Ha a népek egyszer rájönnek a valóságra, akkor rá fognak arra döbbsenni, hogy mindeddig rászedték őket, egyszerűen becsapták őket, vagyis balekokat csináltak belőlük. Világosság kedvéért idézem John Fournoy Montgomery, amerikai magyar nagykövet, 1946-ban kiadott könyvének a „Magyarország a vonakodó csatlós” egynéhány sorát:

*„ Ez a világ jobb, tisztességesebb lenne, ha az angol nyelvű nemzetek vezetői csak egy kis részét mutatnának fel annak, a bátorságnak, amelyről annak idején Horthy tengernagy tanúbizonyságot tett.” Majd, folytatja: „Magyarország többet tett, amennyire erkölcsileg*

*kötelezve volt, amikor a saját zsidói mellett menedéket nyújtott külföldi zsidóknak is. A sors nem engedte meg, hogy megmaradjon az üldözötteknek ez az oázisa az elnyomás sivatagában. De amikor végül engednie kellett a nyomásnak, kevésbé s nagyobb méltósággal tette, mint szomszédai.”<sup>1</sup> Ez idézetet Hernádi Tibor *Magyarországi zsidóság ezeréves védelme* c. könyvében kiegészíti mondva: “Mint bárki más a világon, beleértve az Egyesült Államokat is.”*

Történelmünk egyik legtragikusabb időszaka Szent István halála 900 éves évfordulójának megemlékezésekor, 1938-ban ütötte fel fejét. Ekkora a magyart, a „csakazértis” élni akarása kiemelte nemzetét abból az élehetetlen helyzetből, amelybe az igazságtalan trianoni békeparancs tett bennünket. Abból a helyzetből, amelyből ellenségeink, így szomszédaink, már azt hitték nincs visszaút. De vezetőink becsületes és bölcs tárgyalásokkal visszaszerezték az elszakított területeink nagy részét, és több millió testvérünket. Velük került vissza nagy számban a zsidók egy része is. De az ezután következő politikai mozgalmak, a nemzetek egymás közti harcai, valamint az új békediktátum (1947) rövid időn belül újra szétrombolták az előzőleg újjáépített honunkat. A közös megértéshez ragaszkodjunk egy hiteles politikus leírásához, aki aktív szemtanúja volt a történeteknek. Megint idézzük John F. Montgomery *Magyarország a vonakodó csatlós* c. könyve idevonatkozó részét. Írásában elismerésre méltó az a tény, hogy bírálni merészei saját hazája gyakori negatív szerepét is. Ezért van az, hogy könyvének még a legújabb kiadásait is, eltűntetik, mind az itthoni, mind a külföldi, ez irányban érdeklődő olvasók elől. Montgomery munkájának kezdetén idézi Alexis de Tocqueville 1835-ben közzé adott gondolatait: „*Ha egyszer az amerikaiak magukévá tettek egy gondolatot, akár indokoltan, akár indokolatlanul, semmi sem nehezebb, mint kitörölni az elméjükől.*”<sup>2</sup>

Most kérdezhetjük, hogy a jelenlegi magyar sajtó, a vezető politikusok – beleértve az állam elnökét is – mi alapon és miért járulnak naponta hozzá a kedvezőtlen magyar „image” fenntartásához? Montgomery, mint már említettük, szigorúan bírálja az amerikai politikát de harsányan kiáll azon eszmékért, amelyek hazáját létrehozták és naggyá tették . . . Hazánkat minduntalan ócsárló történészeinknek és politikusainknak kellene tanulni tőlük. Hosszú 1100 éves európai szereplésünk során kell, hogy legyenek dicsérendő példák. Erre rendkívül sok történelmi tényről sorolhatnánk fel, miként fogadtuk védelmünkbe azokat, akiknek menekülniük kellett hazájukból. Több mint egy évezreden át követtük Szent István fiához írt Intelmeit, melyben

<sup>1</sup> Montgomery, John Flournoy: *Magyarország a vonakodó csatlós*. In: Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 68 old.

<sup>2</sup> Montgomery, John Flournoy: *Magyarország a vonakodó csatlós*. In: Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 69 old.

így szól: „Megparancsolom neked Fiam, hogy a jövevényeket jó akaratúan gyámolítsad és becsben tarts. Légy irgalmas minden erőszakot szenvedőhöz.” Amerika politikájának megértéséhez tovább idézzük Montgomery sorait: „Ne gondolja a kedves olvasó, hogy az Egyesült Államok azért vett részt két háborúban, hogy méltó legyen eszméihez. Az Egyesült Államok azért lépett be mindkét háborúba, hogy megvédelmezze létfontosságú érdekeit. Ám elmondhatjuk, hogy elmulasztotta. Erről lehet vitatkozni, de attól még tény marad. Amerika ezekben harcokban teljességgel materiális okból vett részt, azért, mert Anglia veresége veszélyeztette volna biztonságát és jólétét. Akár helyesen, akár helytelenül, de ez volt a tényleges indok Amerika hadba lépésének.”<sup>3</sup> Olvasva ez őszinte amerikai hitvallást, megdöbbenve észlelhetjük csalódásunkat, amikor háború folytán és után is abban a hitben éltünk, hogy majd a békekötésnél erkölcsi alapon, a tárgyalásokon igazságosan döntenek sorsunk felett. Montgomery csodálkozva így ír erről a véleményezésről: „Meglepő, hogy a magyarok, milyen nagymértékben rokonszenveztek a szövetségesek ügyével. Tagadhatatlan, hogy nem kaptak bátorítást a demokráciáktól, mi nem ígértünk nekik semmit – csak fenyegetőztünk. Ők mégis bátor szívvel és nagy bölcsességgel ragaszkodtak ahhoz a hagyományhoz, hogy a nyugat keresztény civilizációjához tartoznak, bár úgy tűnt a kelet kereszténytelen civilizációjának szánták őket.”<sup>4</sup> Makkay Sándor a nagy erdélyi református püspök a *Sárga vihar* c. könyvében közöl egy végbement beszélgetést Batu Kán követe Mukhuli és IV. Béla király képviselője között, a Muhi csata, 1241 előestéjén: „Ha akarnád megmagyarázhatnád a királyodnak, hogy közöttünk nincs értelme a harcnak, mi Nyugat ellen megyünk. Mi közötök nektek a Nyugathoz? Ti hozzánk tartoztok. Ti kelet népe vagytok. Testvérek vagyunk!”

Dr. Obrusánszky Borbála 2007 évi kínai és mongol tanulmányútjáról hazatérve elmondta Friedrich Klára és Szakács Gábor: *Tászkák tetőtől a bosnyák piramisokig* című 2007-ben kiadott könyvében, hogy helyben tanulmányozta a XIII. századi mongol-magyar ellentétek hátterét és így tudta meg, hogy Batu Kán 30 levélben kérte a magyarok szövetségét a Német-Római Császárság ellen, és azt, hogy Bábenberg Friedrich kivégeztette a mongol követet. Ugyanebben az időben, IV. Ince Pápa IV. Béla magyar királyt (1235-1270) és hazánkat kiközösítette.

Az is tudott dolog, hogy Szuleimán szultán a mohácsi csata előtt 1526-ban szövetséget ajánlott. Szuleimán egy barátságos levelet küldött II. Lajos magyar királynak, melyben békeajánlatot tett, és a hadviseléshez anyagi hozzájárulást kért. Nem hadisarcot, hanem pénzbeli segítséget és átvonulást Horvátországon – szolt a levél, hogy így Bécs ellen

<sup>3</sup> U.o. 70-71 old.

<sup>4</sup> U.o. 71. old.

menetelhessen. A szultán követét Habsburg sugallatra elfogták és bebörtönözték. Egyes kútfők szerint kivégezték. A király döntése – a szultán kérelmének megtagadása – a rokonsági kapcsolat elvágását, és magunkat a Nyugat, pontosabban a Habsburgok kezébe tételét jelentette. 1526-ban a szultán nagy haddal jött megbosszulni a rajta esett sérelmet. Szulejmán ezt jegyezte fel naplójában: „*Én nem azért jöttem, hogy megöljem Lajos királyt és elfoglaljam országát, csak a céllal, hogy megbosszuljam az általa okozott, rajtam esett sérelmet*”<sup>5</sup>

Visszatérve a magyar zsidó katasztrófába vezető út további ismertetésére, célszerű, ha ugyancsak idézzük Montgomery írását a *Menedékhely egy millió zsidó számára* c. fejezetből:

„1944 márciusáig Magyarország volt az egyetlen európai ország a Pireneusoktól keletre, ahol a zsidók élete biztonságosnak volt tekinthető. A magyar zsidók mellett, akiknek száma akkor csaknem egy millió volt, 60-70 ezer zsidó érkezett külföldről Magyarországra (a legújabb adat szerint ez a szám messze több) és élt biztonságban, amíg Hitler hadai meg nem szállták az országot és el nem rendelték a zsidók módszeres kiszállítását. Hitlernek Magyarországgal szembeni haragját nagyrészt a zsidóknak nyújtott védelem keltette. Ezeknek jelentős része ugyanis túlélte a náci időket Magyarországon. Addigra ugyanis, mire ténylegesen átvette a hatalmat az országban, Hitler már közel volt a bukáshoz.” Majd így folytatja Montgomery: „Magyarországon a zsidók biztonsága nagymértékben annak volt köszönhető, hogy milyen törvényeket hoztak korlátozásukra. Ezek a törvények ugyanis azt a látszatot keltették, hogy Magyarország eleget tesz a zsarnok követelései, de valójában éppen ezek segítségével tudott fenn maradni, mint menedéket nyújtó oázis. Ha megtagadta volna, hogy bármilyen törvényt is hozzon a zsidók ellen, a zsidók tényleges biztonsága kétségtelenül sokkal hamarabb véget ért volna.”<sup>6</sup>

Annak dacára, hogy Montgomery meglátásai egyértelműek, a történetek közötti összefüggéseket nem ismerők, ma is rendületlenül hirdetik a meghozott zsidó ellenes rendelkezések kegyetlen mivoltát. Arról meg vagyunk győződve, hogy a legkisebb megkülönböztetést is nehéz elviselni, de ne feledkezzünk meg számításba venni az akkori körülményeket. Csak gondoljunk bele, mi lett volna akkor, ha Bécs megszállása után, vagy már éppen ez előtt, Magyarországot is megszállta volna? Bécs és Prága is minden harc nélkül került birtokába. Ne feledjük, hogy a nyugati hatalmak, még Lengyelországot sem tudták

<sup>5</sup> Baráthosi-Balogh Benedek: *Magyarirtó Habsburgok*. Buenos Aires, 1976. 35. old.

<sup>6</sup> Montgomery, John Flournoy: *Magyarország a vonakodó csatlós*. In: Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 72. old.

megsegíteni, élet-halál harcukban, pedig erre szerződésük is volt, mely garantálta határaikat. Arról is hallgat a hírszolgalat, hogy Horthy a zsidóellenes rendeleteket és azok végrehajtásának módjait, a zsidótanács legfelsőbb vezetőivel tárgyalta ki. Erről így ír Montgomery:

*„Az első magyar zsidótörvény valójában kihívás volt Hitlerrel szemben . . . Amikor a törvényt kihirdették, felkerestem Weiss Fülöpöt, a Főrendi Ház tagját, a Pesti Kereskedelmi Bank Magyarország legnagyobb pénzügyi intézményének elnökét. Ez a bank ellenőrizte az ország iparának és mezőgazdaságának nagy részét és így közvetve az állam kincstárát is. Kíváncsi voltam egy olyan embernek a mértékadó véleményére, aki mindenkor zsidónak mondotta magát. Nos – mondta – azt hittem, hogy zsidó vagyok, de most úgy tűnik keresztény.”<sup>7</sup>*

Az első zsidótörvény idején, a trianoni sebek gyógyulóban voltak, az életszínvonal emelkedőben volt, de még mindig lemaradva a nyugati országoktól. Különösen nagy volt az elégedetlenség a diplomások között. Az a javaslat érkezett, főleg külföldről, és példákkal alátámasztva, hogy csökkentsük a zsidó értelmiségiek túlzott szerepét, az értelmiségi foglalkozásokban, ez által állást biztosítani az éhezőknek. Ez időben már Darányi Kálmán állt a kormánykeréknél, aki egy rendkívüli nagy tudással felruházott vezető volt. Első ténykedése a győri program volt (1938), melyet nagy reménnyel fogadott el az ország, mert folytatólagosan belső rendet és szociális reformot ígért. Darányi beismerte, hogy van zsidókérdés Magyarországon, de erre az egyedüli megoldás az alkotmányos megegyezés. Ekkor már Ausztria német fennhatóság alatt volt, így szomszédságba kerültünk Németországgal. Kormányunk minden erőfeszítést megtett, hogy minden áron, ameddig lehet, megőrizzük függetlenségünket. Szövetségeseket kerestünk ebben a harcunkban. A német befolyás egyre elviselhetetlenebb lett. Szovjetunió Sztálin kegyetlenségeinek időszakát élte. Ezt nem lehetett számításba venni. Olaszország Hitler befolyása alá került. Mussolini nekünk is a kompromisszumot javasolta, mint az egyetlen lehetőség a zsarnokkal szemben. Kormányvezetőink angol és francia támogatást reméltek. A kormány lecserélte Darányit, ezzel is kifejezve azt, hogy nehezményezi a németek iránti csekély engedményeket.

Horthy új kormányalakítással megbízta Imrédy Bélát, aki arról volt ismert, hogy az angolokban volt bizalma, és egyaránt elszánt ellenségességet érzett a nemzeti szocializmus és a kommunista eszmék iránt egyaránt. Programbeszédében intézkedéseket helyezett kilátásba a jobboldali izgatással szemben, mely meghallgatásra talált a nyugati politikusok körében, de ugyanakkor mindez szította Hitler hazánk elleni

<sup>7</sup> Montgomery, John Flournoy: Magyarország a vonakodó csatlós. In: Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 71. old.

érületét. Az a tény, hogy az első zsidótörvény mégis az ő időszakára esik, ez igazolás arra nézve, hogy hivatalosainknak mennyire nehéz körülmények között kellett kormányozni az országot. E nehéz, nagyon zavaros idők jellemzésére egy néhány példát ismertetek, a tisztánlátásért, ami egyben azt is bemutatja, hogy a Nyugat milyen nagy méretekben felelős a hitleri eszmék hatalomra jutásában. Amikor Ausztriát ellepi a „náci turisták” hada, megvilágosodik az ország veszélyhelyzete, és amikor az osztrák politikusok segélykiáltására az angol diplomata Neville Henderson így válaszolt: „Nem értem, mit akarnak? Hiszen önök is németek.” A másik hivatalos angol üzenet: „Mit akarnak egyedül? Miért nem csatlakoznak?”<sup>8</sup> A világszerte ismert Time Magazine 1938-as év végi fedőlapján Hitler Adolfot így mutatja be, mint az év legcsodálatosabb emberét, és ugyanez az újság egy pár év múlva Josef Sztálin generalissimust mutatja be olvasóinak, mint a világ üdvöztetőjét. A magyar kisember érthetetlenül állt akkor is, amikor Sztálin hatvanadik születésnapjára Hitler kancellár a legforróbb baráti üdvözlését küldi, amelyre Sztálin az alábbi köszöntő választ adta: *„Németország és a Szovjetunió népeinek barátsága, amelyet vér forrasztott eggyé, azzal a reménnyel kecsegtet, hogy erős és tartós lesz.”* Német szakemberek irányítják, segítik az orosz hadiipar kifejlesztését. Német repülő – és páncélos tiszteket képeznek ki Oroszországban a német fegyverkezési tilalom időszakában, majd szovjet törzstiszteket Németországban.

John Loftus és Mark Aaron *The Secret War against the Jews* c. könyvben írják: *„Az amerikai tőke Ford vezetésével az anyagi hálózat Németország újra felfegyverzéséhez.”* Majd így folytatja: *„A magát németnek valló, ugyancsak izraelita vallású Sigmund Warburg, a német ipar mágnása, az egyik legbőkezűbb anyagi támogatója lett a kiszemelt vezérnek, remélve, hogy így kezében tudja majd tartani a leendő kancellárt. . .”*<sup>9</sup> Nem így történt, röviddel Hitler hatalomra jutása után New Yorkba kell emigrálnia, ahonnan a jól ismert „business is business” alapon Dulles segítségével – a későbbi amerikai külügyminiszter, ekkor még üzletember – tovább irányítja német földön maradt érdekeltségeit. *„Gyárain, bányáim nem tudtam magammal hozni”* volt az érvelése.<sup>10</sup> Hogy mikor reagált a magyar zsidó társadalom a vészjelekre, a nemzeti szocializmus egyre fokozódó kihívására? Randolph L. Braham az európai és magyar zsidóság szenvedésének egyik legismertebb szakértője, *A Magyar Holocaust* c. könyvében így adja elő: *„Ma is nehezen hihető, hogy mindezt megtörténhetett, ami bekövetkezett. Ez mindnyájunkat*

<sup>8</sup> U.o. 75. old.

<sup>9</sup> Montgomery, John Flournoy: Magyarország a vonakodó csatlós. In: Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 76. old.

<sup>10</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 77. old.

érint, ez mindnyájunkra vonatkozik. . . „<sup>11</sup> Braham szigorú bírálattal illeti a világ és a magyar zsidóság legfelsőbb vezetőit, amikor kihangsúlyozza: „Talán más lett volna milliók sorsa, ha az illetékesek helyzetük magasztán másként ítélik meg a zsidóság ügyeit. . . Több mint egy évszázad távlatából – ismerve már a múlt legtitkosabb adatai nagy részét – elmondható: Az adott időben, az adott körülmények között jobban, okosabban, körütekintőbben is lehetett volna, kellett volna cselekedni.”

Hernádi Tibor írja: „Ezen meglátásnak adott helyett Stein Samu is, a magyar zsidótanács elnöke, amikor a vészkorszak elmúltával az őt érő támadásokra hasonló szavakkal válaszol. Stein Samu volt az aki, mint Horthy egyik tanácsadója javasolta: Hitler minden kérését, követelését feltétlenül teljesíteni kell annak érdekében, hogy az ország megszállását elkerüljük, mert akkor mind súlyozott, paranccsal felérő kérésének végrehajtását: nem engedte a magyar zsidóság gettóba zárását, deportálását, még a Dávid csillag viselését sem engedélyezte.”<sup>12</sup>

\* \* \* \* \*

Azon történészek, hírközlés és egyének részére, akik még ma is azzal vádolnak, hogy főbűnösök vagyunk a zsidóság munkatáborba való tereléssel, és az elégtelen áldozat vállalással olvassuk a történet hű közléseket. Ime:

Kivonat az Út a Trianoni Békeparancshoz c. könyvemből:

Az 1944. május 19-iki Wehrmacht megszállás után, a kormánynak nehéz volt kitérni a Gestapó követelései elől, amely követelte a zsidók deportálását. **Sámuel Stern, az 1944. március 19-én alakult Zsidó Tanács elnöke jelentette, hogy a magyarok nagyszámú zsidó deportálását akadályozták meg, és még említi, hogy 1944 július és augusztus hónapokban Horthy, Cavallier József, a Szent Kereszt Egyesület titkára, Apor Vilmos, Győr püspöke, Jánosi Ferenc, jezsuita szerzetes, Serédy Jusztinian érsek és Ferenczi László, vezérezredes a Zsidó Testülettel egyetemben 200 000 budapesti zsidó deportálását állította le. „. . . A kormányzó kellő időben**

<sup>11</sup> U.o. 77. old.

<sup>12</sup> U.o. 77-78 old.

lett értesítve a történekekről. A terv szerint a kormány letiltotta a deportálást, a külföldi államokra hivatkozva.”<sup>13</sup>

„Ferenczi volt az, aki megmentette a helyzetet: találkozott Eichmannal, és kijelentette, hogy a magyar kormány nem járult hozzá a deportáláshoz, és ha kell, a hadsereg, a fővárosi rendőrséggel, ellenáll bármilyen német erőszaknak is.”<sup>14</sup> „A deportálás megakadályozása után, a kormányunk egyezsége jött a németekkel, hogy a zsidókat koncentrációs táborba helyezi el. A kormány az egyezségben kikötötte, hogy a kerületi tábor az európai normák szerint fogják irányítani, melyet a Magyar Vörös Kereszt fog ellenőrizni.”<sup>15</sup> A kormányzó szavatolta, hogy ebből a táborból nem lesz deportálás. „A kormányzó elfogadta indokolásom, és kijelentette, hogy a német egyezés ellenére mégsem hajtják végre a deportálást.”<sup>16</sup> Horthynak, majd Szálasinak, a zsidók deportálásának leállítását nem is annyira e kormányfők egyéni humanitásának érdekéért tüntetném fel, hanem kiemelném a magyar nép humanitását, amely már 1100 éve számtalan esetben bemutatta, hogy bármilyen fajú üldözötteknek, minden esetben menedéket adott és segítette a szenvedőket. Ez a magyar lelkeségi megnyilvánulás volt. Ebben az esetben kormányaink a zsidóság deportálását azzal állították le, hogy magyart az országból deportálni nem lehet, vagyis a zsidókat magyarnak nyilvánították. Így mentették meg a 200 000 zsidót. 1970-es években Izraelben 300 000 olyan zsidó élt, akik Magyarországon születtek. Tehát a hiányzó zsidók egy része odaköltözött.

Szálas Ferenc 1944 október és 1945 április közötti magyar államvezetőt a németek nem kedvelték, mert a magyar hungarista eszmének volt szószólója. Lucy S. Dawidowich A háború a zsidók ellen, 1933-1945 Bantam Books, 1981 című könyv 513 oldalán írja: „1944. március 22-én új magyar kormány alakult Sztójay Döme miniszterelnök vezetésével, aki korábban magyar nagykövet volt Berlinben. E szerint, a tényleges hatalmat Magyarországon az a S.S. és a birodalmi

<sup>13</sup> Stern Samuel: „Race with Time”, Hungarian Jewish Studies III. 38.

<sup>14</sup> U.o. 38-39.

<sup>15</sup> U.o. 40.

<sup>16</sup> U.o. 40.

meghatalmazott Edmund Vecsenmayer gyakorolta. A politikai pártokat, a szakszervezeteket és sajtójukat betiltották. A Sztójay kormány azonban nem tudta fenntartani magát a jobboldal – Nemzeti Szocialisták és a fasiszta Nyilas Keresztes Párt Szálasi Ferenc vezetésével való – nyílt ellenszegülésével szemben.” Így most láthatjuk, hogy Szálasi segítségével döntötték meg a németek által hatalomba helyezett Sztójay kormányt. Szálasi követte Horthy kommunistaellenes harcát. Választania kellett a kommunizmus elfogadása, vagy elutasítása között. **A Szovjet elleni harc csak a német szövetség fenntartásával volt lehetséges. A két rossz közül, meglátása szerint, a kevésbé rosszat választotta. Nem német érdekekért szállt hadba, mint ahogy ezzel vádolják, célja a kommunizmus visszatartása volt, amivel felmérhetetlen szolgálatot tett Nyugat-Európa népeinek, amit soha nem értékelték. Pedig ha hét hétig nem tartotta volna fel a Nyugat felé törő szovjet hadsereget Budapest ostrománál (1944. december 25 – 1945. február 13), akkor az angol-amerikai hadak nem szabadíthatták volna fel Nyugat-Európát, így a kommunista , amely a kapitalizmust tartotta legnagyobb ellenségének, végigrabolta volna a burzsoá Nyugatot és megbecstelenítette volna Nyugat-Európa „bárisnyáit” (nőit). Szálasi másik célja, a magyar nemzeti érzés felélesztése volt. Ha Budapestnél nem tartoztatják fel a szovjetet, akkor Nyugat is megtanulja: mi is az a kommunizmus? Biztos vagyok abban, hogy ha anyagiakban és technikai ismeretekkel nem támogatják, sokkal korábban összeomlik a Szovjetunió. Tudom, hogy az itt írottak nem népszerűek, de meg kell említeni, mert a pragmatikus történelemírás megköveteli a valóság leírását, még akkor is, ha a pillanatnyi vagy jelenlegi meggyőződés ezt ellenzi is.**

A második világháború utolsó hónapjaiban, a németek Hitler, a magyarok Szálasi vezetésével utolsó erőfeszítéssel megtették mindent a háború megnyeréséért, a csodafegyver bevetésében bízva, de észlelték a veszély elkerülhetetlenségét, amely élelem és a létfenntartáshoz szükséges dolgok hiányában, és az utolsó perc elkeseredett intézkedéseiben mutatkozott meg.

**Amikor Winckelmann, a Gestapo parancsnok elrendelte Budapest zsidóságának deportálását, Szálasi**

Ferenc a rendeletet megtagadta. 1944-ben nyilatkozata minden november első heti Budapesti újságban megjelent. „Nem vagyok antiszemita. Soha nem is voltam az. Aszemita vagyok. A zsidó éppen olyan ember, mint mi vagyunk; brutális erőszakkal nem lehet a kérdést megoldani. Az egyetlen helyes megoldást a cionizmus képviseli. Egyébként is, a kérdés jelenleg nem aktuális, de háború után minden esetre meg kell oldanunk. Nem tömegsírokkal, hanem Európához méltó megoldással. Legutóbb, illetékes német körök a magyarországi zsidóság kiszállítását kívánták. Ezt határozottan megtagadtam, mert tudom milyen sors vár a mai körülmények között a deportáltakra. Tekintve azonban, hogy a magyarországi zsidóság ezt a háborút nem tekinti saját háborújának – mi pedig annak tekintjük – kénytelenek vagyunk addig őket biztonságos elkülönítésben tartani. Hallottam, hogy különböző helyeken sajnálatos atrocitások történtek. Én magam – és kormányom – mindent elkövetek, hogy ezek a jövőben megszűnjenek.”<sup>17</sup>

Lévy Jenő, a világzsidóság magyarországi szakértője a jeruzsálemi egyetemen elmondta, hogy a budapesti zsidó gettó miként menekült meg a német deportálástól. Frederick Werber és Thurston Clarke könyvükben: Lost Hero (Elveszett hős), amelyet Frederick Werber nagyapjának Rabbi A. I. Jacobsonnak dedikált: „Eichmann decemberben akarta befejezni 175 000 magyarországi, főleg budapesti zsidók Németországba szállítását, de Szálasi decemberi parancsa megállította. A parancs szerint a gyalogmeneteket megszüntették és csak «munkaképes férfiakat kölcsönöztek volna ki a németeknek», de erre sem került sor. Veessenmayer jelentette Berlinnek, hogy Szálasi parancsa gyakorlatilag a zsidó deportálások teljes megállítást jelenti.” Frederick Werber szerint Szálasi ideje alatt, 1944. október 15-től 1945. április 4-ig kevesebb, mint 50 000 lett a 600 000 zsidóból elszállítva, Macartney angol történész szerint ez időszakban a zsidó veszteség nem érte el a kétezret.<sup>18</sup> Magyarország vidéki városaiból a

<sup>17</sup> Major Tibor: Nemzet szolgálatában a vértanúságig. Szittyakürt, 1996. március-április. 10.: Szálasi Ferenc: Út és Cél, A kortanú, A válság férfja. Fiala Ferenc: Zavaros Évek, Málnási Ödön: A magyarok őszinte története.

<sup>18</sup> U.o.

zsidók deportálása és annak leállítása a legkritikusabb időben történt, amikor országunk német megszállás alatt volt. A döntéseket a kétségbeesés és az a tudat irányította, hogy ez az utolsó alkalom a határozathozatalhoz, de még ekkor is voltak hivatalosak, akik segítséget nyújtottak, amikor azt tehették. Ellenségeink által terjesztett, ezerszer elhangzott hírverés, miszerint, mi, magyarok vagyunk Hitler utolsó csatlósa, hamis adatokra alapozott, de nagyon elterjedt szólam! Ezen az alapon marasztalnak el, nemcsak az utód-államokban élő, gyakran félrevezetett ősellenségeink, hanem azok is, akiket mi áldozatosan megvédtünk, emberként kezeltünk az embertelenség keserű éveiben, és bátor kiállásunkért hálás köszönet járna, még a legalacsonyabb etikai felfogás szerint is!

A XX. században, váltakozó vádakkal, háborús bűnösként szenved immáron hetedízigen a magyarság, akinek áldozatát egy diabolikus művelettel elévülhetetlen bűnné tették alig észrevehető gonosz árnyékhatalmak. De még ma is vannak közöttük olyanok, akik tudatosan szemet hunynak a tények előtt, s vagy a büntudat, vagy az érdekek miatt, nem leplezik le sem a cselekmények, sem a következmények okozóit! De . . . Hála Istennek, . . . a titkosításnak van lejárata, ezért hozzájuthatunk olyan adatokhoz, amikből kiderült: hogyan lett bűnné a számunkra nagyon költséges, ember-baráti cselekedet?!

Hernádi Tibor, hazai történész-író idézi Kovách G. István kutatási eredményét, melyet egy londoni könyvtárban talált: Fasiszta Nemzet? Antiszemita Magyarország? című írásban (Hunnia, 1991). Ez a bizonyíték 1943. október 14-i dátummal C12035 szám-jelzéssel, és 1943. október 15, F.O. 371/34498 számmal van nyilvántartva.

Ebben a dokumentumban „**Namier professzor (zsidó képviselő) aggodalmát fejezi ki Magyarországnak a német szövetségből való idő előtti kiugrása miatt. Megállapítja, hogy Magyarországon a zsidók biztonságban élnek, de a háborúból való kilépés, vagy annak akár a kísérlete miatt Németország megszállná Magyarországot és ezzel a zsidók biztonsága veszélybe kerülne.**”<sup>19</sup>

<sup>19</sup> Hernádi Tibor: Kiknek állt érdekében a második világháború, Baja, 1998, 252-253.

Az itt említett okmányból megtudhatjuk, a brit kormány elutasító válasznak magyarázatát A. W. S. Randall leírása szerint.

**„Namier professzor a zsidó képvisellettől (agency) tegnap közölte velem, hogy az ő emberei nagyon aggódnak, ha netán a magyar kormány idő előtt cserbenhagyná Németországot, ami Magyarország megszállását eredményezné, és veszélyeztetné az ott élő 800.000 zsidót, akik jelenleg viszonylagos biztonságban vannak. A zsidók itt – mondta ő – úgy vélik, hogy Németország nem engedi a magyarok háborúból való kilépését mindaddig, amíg a német hadsereg azt megtudja akadályozni, sőt nyomban megszállná Magyarországot, amely a legnagyobb számú Európában még meglévő zsidóság megsemmisítését eredményezné.**

**„Azt mondtam, hogy a lehetőség már elő lett terjesztve (lásd a Tablet legutóbbi cikkét) mint ok, amiért Magyarország ne kezdeményezzen korai átállást a Szövetségesek oldalára.**

**„Namier professzor azt mondta, hogy az egyetlen remény, ahogy a zsidóság látja, ha a magyarok nem mozdulnak, amíg gyakorlatilag biztosítva nem lesz, hogy a németek már nem tudnak visszavágni.”**

**(Kézírás) „E kérdést megkülönböztetett figyelemmel kísérjük, és nem követeljük a magyaroktól, hogy nyíltan álljanak ki a németek ellen, amely a német megszállást eredményezné. Úgy véljük, hogy e kockázat jelenleg kicsi.”**

(A fenti angol külügyminiszteri jegyzék részben megjelent Juhász Gyula: Magyar Brit Titkos Tárgyalások, 1943 című könyvében, Kossuth Könyvkiadó, 1978)<sup>20</sup>

Most pedig tekintsük át egy másik zsidószármazású Svájcban élő, hadtörténészünk Dr. Gosztonyi Péter meglátásait:

*„Adolf Hitler 1944 tavaszán, egy héttel az ország megszállása előtt megmagyarázza a Wehrmacht Magyarországra szabadított parancsnokainak az okokat, melyek őt arra kényszerítették, hogy Magyarországot megszállja.” A hadparancs így szól: „Huzamosabb idő óta nekem és birodalmi kormányunk tudomásunk van arról, hogy a Kállay vezette magyar kormány a*

<sup>20</sup> Botos László: Út a trianoni békeparancshoz. Budapest. 2000. 275-278 old.

*szövetséges európai nemzetek ellen árulást készít elő. E helyzetet Magyarországot uraló zsidóság egyes reakciós, vagy zsidó beütéses, korrupt elemek a magyar arisztokráciával együtt idézik elő, félrevezetve így a velünk barátságos magyar népet.”*<sup>21</sup>

„(A magyar nép elismerése a német nép iránt akkor is, ma is fenn áll. Ez független az ideológiáktól.)” A hadparancs így folytatódik: *„Tagadhatatlan bizonyítékaink vannak, hogy a magyar királyi honvédség egyes magas beosztású tisztjei is az árulókhoz tartoznak.”*<sup>22</sup>

Gosztonyi végül ezt mondja: *„Hitler egyes magas beosztású tisztjei is az árulókhoz tartoznak.”*<sup>23</sup>

Gosztonyi szerint: *„Hitler szerint a magyarországi helyzetet az országban élő zsidóság idézi elő. A megszállás egyik célja így kétség kívül az volt, hogy a nácik holocaust politikáját a magyar királyságra kiterjessék.”*

Imrédy Bélát a győztes nyugati hatalmak, háború végeztével kiadták a „szabad és demokratikus” magyar vérbíróságnak. Mondanunk sem kell, kivégezték. Elképzelhetetlen, hogy akadna ma olyan jogot tisztelő történész, vagy bíróság, amely megismerve Imrédy politikai beállítottságát és lefolytatott tevékenységét, kimondaná rá a halálos ítélet végrehajtását. Újból kijelentjük, hogy állásánál fogva mindig a nyugati hatalmak barátságát kereste, de Montgomery elmondása szerint csak elutasítást kapott. Hernádi Tibor írja:

*„Bizonyára más lett volna a magyar zsidóság sorsa is, ha a világ bolsevizmusa és fasizmusa elleni harcot hirdető Imrédy meghallgatásra talál a Nyugat részéről. Tudnunk kell, Imrédy hatalomra jutása idején baráti kezet nyújtott szomszédainknak is. Részvételükkel a közös német veszély idején Hitler elleni koalíciót tervezett. A blei konferencián a kisantant államai örömmel járultak hozzá, Magyarország újra felfegyverkezéséhez. Sajnos időközben a nyugati hatalmak a müncheni, Hitlerrel kötött egyezményrel hozzájárultak Csehszlovákia széthullásához, és így a továbbiakban a tervezett összefogás jelentőségét veszítette. Ki ezért a felelős? A vesztés, a gyenge, a kiszolgáltatott. Imrédy egyetlen bűne maradna, az első zsidótörvény megalkotása, melyet Weiss Fülöp a már idézett mondatban foglalt össze, ám amelyre Stein Samu áldását adta a nagyobb bajok elkerülése érdekében! Imrédy kivégzése előtt a haza sorsáért imádkozott: 'Uram, bocsáss meg nekik, nem tudják mit cselekszenek.'”*<sup>24</sup>

<sup>21</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 78. old.

<sup>22</sup> U.o. 78. old.

<sup>23</sup> U.o. 78-79 old.

<sup>24</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 79-80 old.

Közel egy évszázada, hogy az első Béke Nobel-díjat a svéd dinamit gyáros végakarataiban foglalt feltételek alapján kiosztották.

*„Adassék a díj annak, aki legtöbbet tette az emberek közti barátságért, testvéreességért, továbbá azoknak, akik előmozdítják a békét, bármi eszközzel.”*

Elie Wiesel, Béke Nobel-díjas író, holocaust szakértőt idézzük: *„A zsidókat rútol cserbenhagyták. Hóhérjaiknak kiszolgáltatva, nem számíthattak senkire, még az Amerikában szabadon élő testvéreikre sem. Szomorú és felháborító megállapítás, hogy a nagy zsidó szervezetek, a zsidó közösségek kiemelkedő alakjai nem akartak, vagy nem tudtak egység frontot összekovácsolni a mentésben. . .”*<sup>25</sup> Van-e elfogadható enyhítő körülmény Elie Wiesel vádjára? Hernádi Tibor kérdi: *„Miért nem fogadták be a világ szabad népei a hitleri eszmék elől menekülni kényszerülőket?”* Egy jellemző eset a közömbösségről. Karl Schumacher, az akkori német szociáldemokraták vezetője, ezt jegyezte fel emlékirataiban: *„Mi már akkor pusztultunk a koncentrációs táborokban, amikor más népek még szövetséget kötöttek a birodalmi kormánnyal.”*<sup>26</sup> 1933-1939 között több mint félmillió németet zártak internáltak politikai okokból. Az üldözöttek többsége Amerikába szeretett volna eljutni. De ebben az időben, csak azok emigrálhattak, akiknek közeli hozzátartozói vannak. A zsidóság Amerikába való letelepedése, beengedése helyett, Rooseveltnél javasolta „az őshaza visszatelepítését.”<sup>27</sup> Nem sikerült, nem tudta meggyőzni az angolokat. Az angolok tengeri blokáddal akadályozták ennek megvalósítását. Így süllyedt el, még mindig tisztázatlan körülmények között, a *Salvador* nevű hajó, sok zsidó utassal. Rooseveltnél lehetetlennek találta azt, hogy megnyissa Amerika határait a tömeges bevándorlásra.

Majd ez időkből az osztrák zsidók kerültek a felszámolás sorára. Ekkor lépett elő Bécsben Eichman. Azonnal a régi módszerét alkalmazta, rábeszéléssel megfélemlítéssel, fenyegetéssel akarta a zsidók Ausztriából való kivándorlását meggyorsítani. Határaink nyitva voltak az áttelepülő osztrák zsidók előtt. Összehasonlításképp: akik a benesi liberális, „demokratikus” köztársaságban kerestek oltalmat, mindjárt a határon durván visszautasították őket. Itt mindenképpen meg kell említenünk Benes Eduard csehszlovák politikai szereplését. A háború befejeztével, a ténylegesen sokat szenvedett csehszlovák zsidókat németnek nyilvánítja, és így a nekik „kijáró” elbánásban részesíti. A különböző népek üldözésében az eddig már jól bevált régi módszert, a támadást alkalmazta: -- támadni, nehogy valaki szóvá tehesse a csehek nagyon igyekvő német hadiipar működtetését, és a csendőrség és rendőrség

<sup>25</sup> U.o. 80. old.

<sup>26</sup> U.o. 80. old.

<sup>27</sup> U.o. 82. old.

részvételét a zsidó deportálásokban. . . Hogy békekötéskor a győztesek oldalán találjuk? Ez Eduard Benes politikai cselszövése, amiként becsapta a Közép-Európai politikában, de legfőbbképpen történelmében tudatlan nyugati és az amerikai politikusokat. 1938-ban Rooseveltnél elnök javaslatára egy francia fürdőhelyen Évian-les-bains-ben nemzetközi konferenciát hívnak össze. Itt 32 államképviselői szólaltak fel és javaslatokat tettek, a megoldásra, de a legtöbb felszólaló csak kifogásokat hangoztatott, miért nem lehet a zsidó kérdést emberségesen megoldani. Jellemzően e konferencia ösztönzésére és segítőkészségére csak annyit, hogy Nagy Britannia csak úgy volt hajlandó itt képviseltetni magát, ha biztosítékot kap, hogy ott nem kerül említésre Palesztina, mint a zsidók kivándorlásának célpontja. Chamberlain miniszterelnök elmondta: „Anglia nem nyújthat menedéket az üldözötteknek, mert jelenlétük nagy mértékben fokozná a már meglévő antiszemitizmust.” A francia delegátus vezetője, Beranger, azt hangoztatja, hogy az egyre fokozódó menekült áradat idegessé teszi a hatóságokat. „Túl vagyunk telítve” hangzik a még meggondolatlanabb kifogás. Az Egyesült Államok állásfoglalása már akkor is praktikus: „Befogadni, de csak az elit tudósokat, az 'Einsteineket'.” Ira Hirschman, a zsidóság képviselője így nyilatkozik a konferenciáról: „Olyan külszín volt, mely mögé a civilizált kormányok elrejtették cselekvő képtelenségüket.” Randolph L. Braham szigorúbban ítélkezik: „Igazából egyetlen nemzet sem akart menedéket nyújtani a zsidóknak.”<sup>28</sup> A franciák akkori aggodalma jogosnak bizonyult, ha a ma virágzó Izrael gondjaira utalunk. A huzavona nem ért véget, pedig közeledik „a Kristallnacht”, amikor a népámítás már gyakorlattá válik. Könyvégetés, zsidó üzletek feldúlása, zsinagógák meggyalázása. . . A vészjósló hírek Roosevelthez is eljutnak. Hitetlennek tartja az eseményeket, de nem változtat a bevándorlási kvótán. Az amerikai történész, David S. Wyman a *Cserbenhagyott hitsorsosok* c. nem régen kiadott könyvében próbálja védeni és tisztázni Rooseveltnél ingadozásainak okait: „Az Egyesült Államokban az antiszemitizmus általános jelenlétét a harmincas évek végén és a háború idején a közvélemény kutatások megerősítették.”<sup>29</sup> Az amerikaiak 94%-a helytelenítette, ahogy a németek bánnak a zsidókkal, ugyanakkor 83%-uk ellene volt annak, hogy a nagyszámú száműzöttet beengedjenek az országba.<sup>30</sup>

1942-ben egyre nagyobb és rémisztő hírek érkeznek az európai zsidóság sorsáról. Rooseveltnél és Churchill mindketten nagyon jól értesülnek az eseményekről, de mindketten tétlenkednek. Rooseveltnél egyik nagy nyilvános tüntetés idején csak ezt a semmitmondó üzenetet

<sup>28</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 84. old.

<sup>29</sup> U.o. 85. old.

<sup>30</sup> U.o. 85-86 old.

tudja adni a zsidó közösség vezetőinek, hogy: „Az amerikai nép a bűntettek szerzőinek felelősségét szigorúan fogja mérlegelni.”<sup>31</sup> Churchill e kijelentést dörgedelmesebben fejez ki: „A bűntettek megtorlása a háború egyik célkitűzése.”<sup>32</sup> E szavak akkor üres fenyegetésként hatottak. Megjegyzendő, hogy ekkor már köztudott -- írja Hernádi Tibor – hogy Auschwitz, Treblinka, Mauthausen már tömve. David S. Wyman a tüntetéssel egybekötött nagygyűlésről így nyilatkozik: „Sem Rooseveltet, sem Churchill, sem a gyűlésen elfogadott nyilatkozat, s egyetlen zsidó szónok sem ajánlott fel védelmet azoknak a zsidóknak, akik még a hitleri uralomnak alávetett európai országokban élnek.”<sup>33</sup> A legelmarasztalóbb meghatározás a bermudai konferencián hangzott el, Wyman szájából: „Miként az angolokat, az amerikaiakat is a száz és százezer zsidó lehetséges kiszabadulásától való félelem hatotta át.”<sup>34</sup> A kifogások áradata megállás nélkül foglalkoztatja a hírszolgálatot. Többek között, mindezek elhangzottak: „Az Egyesült Államokban nincs elég hely a menekültek számára . . .”<sup>35</sup> Ezen időkből az USA lakossága sok millióval volt kevesebb, mint most. . . „Hiányoznak a hajók az Európán kívülre történő szállításokhoz.” E megalapozatlan érvelésre az egyszerű és cáfolhatatlan válasz: „A nagy amerikai armadát – összes felszerelésével – Európába szállító hajók üresen térnek vissza a 'szabadság hazájába'.” „A magyarázkodók, a döntést hozók elfeledkeznek arról, hogy a St. Louis nevű hajót, már 1939-ben fedélzetén 900 menekülttel – még kikötni sem engedték Amerika partjainál. Tehát nem a hajó ür okozza a nehézséget.”<sup>36</sup> Láthatjuk, hogy Wyman mi oknál fogva adta könyvének ezt a címet: Az elhagyott hitsorsok. Hernádi Tibor kérdezi melyik a főben járó bűn? Látni egy kegyetlenség előkészületét és tétlennek maradni, vagy maga a kegyetlenség? Azt hiszük – mindkettő égbekiáltó bűn! Vagy csak az egyik vonható felelőségre? Kettős mérce? Úgy látszik igen!

Hogyan él ez időben Magyarországon a zsidóság? Erre a választ a néhány nyugati diplomata jelentéseivel adjuk meg. Az angol admirális első lordja, Earl Alexander of Hillsborough titkos utakon – 1941. február végén – Horthy kormányzóhoz eljuttatott levele:

*„Tengernagy Úr! Őfelsége kormánya figyelemmel, higgadtan és elismeréssel követi nyomon az Ön fáradozásait, valamint kormányának igyekezetét, amelyet a dél-kelet európai térség békéjének és semlegességének fenntartása érdekében kifejt. Őfelsége tudtában van azoknak a nehézségeknek, amelyek folytán Ön és kormánya egy nagyhatalom állandó politikai és gazdasági*

<sup>31</sup> U.o. 86. old.

<sup>32</sup> U.o. 86. old.

<sup>33</sup> U.o. 86-87. old.

<sup>34</sup> U.o. 87-88. old.

<sup>35</sup> U.o. 88. old.

<sup>36</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 88 old.

*nyomásának ki van téve. Ennek ellenére eddig jó részt sikerült Önöknek a semlegesség megőrzése mellett erőforrásaikat biztosítani. Őfelsége kormánya ismételt elismeréssel adózik annak a szerepnek, amelyet Ön a béke ügyében betölt és eleve biztosítja Önt arról, hogy fáradozásait Önnek és az Ön országának a jövőendő béketárgyalásokon érdemként fogják elismerni Őfelsége kormánya részéről!*

*Alexander*<sup>37</sup>

Ekkor Európa kormányai már mind félnek, megfélemlítettek. Teleki egyik beszédében megígéri a nemzetnek: *„Ameddig él, Magyarországot semmi körülmények között nem engedi háborúba vinni. . .”* Kérdezzük, ezért kellett meghalnia? *„Öngyilkossága”* mai napig tisztázatlan! Churchill akkor még elismeri Teleki mártír halálának jelentőségét, mert így nyilatkozott: *„Ha jön majd a békekötések ideje, szimbólumként egy széket üresen hagyunk számára!”*<sup>38</sup>

A békekötésnél senki sem emlékezett erre. Magyarország háború kilépési szándékát már 1943-ban a Szovjetunió vezetői figyelmen kívül hagyták, egyszerűen visszautasították. Ugyanígy a nyugati hatalmak. Az angol külügyminisztérium magas rangú vezetője 1943. október 14-én tárgyalt Levis Namierrel – a zsidó világszövetség képviselője nevében. Ennek szinte hihetetlen eredményéről már előbb beszámoltunk. A jobboldali sajtó lapja, az *Egyedül vagyunk*, így kesereg 1943. év karácsonyán: *„Míg katonáink élet-halál harcukat vívják az orosz fronton – sokszor éhezve, félig megfagyva, elavult fegyverekkel – a honi zsidóság egy része tovább dúskálhat olyan javakban, melyeket a lakosság tekintélyes hányada a háború kitörése óta teljesen hiányol.”*<sup>39</sup>

A lakosság ismerte a zsidóság szenvedéseit és rokonszenvezett velük. Ezért is örült annak, hogy kormányunk meg tudta óvni az országot a „vihartól”, ami már majdnem teljesen elborította egész Európát. Ellenálltunk a zsarnok követelésnek. Visszatartjuk a magyar zsidóság kiszolgáltatását, deportálását. E cselekedetet nevezzük „ösi magyar szellem”-nek. Minden menekültet befogadunk, támogatunk és megvédünk.

*„Büszkék vagyunk a magyar tolerancia ősi erdélyi gyökereire, melynek nemes ágai átnyúlnak a XX. Század őrvongó Európájába, és olyan államférfiakat adnak népünknek, és ez által a magyar zsidóságnak is, akik nélkül – visszatérően hangoztatjuk – manapság sem Magyarország, sem magyar zsidóság nem létezne....”*<sup>40</sup>

<sup>37</sup> U.o. 89. old.

<sup>38</sup> U.o. 89. old.

<sup>39</sup> U.o. 91-92. old.

<sup>40</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 93. old.

Emlékezzünk újból a Bethlen, Horthy, Teleki nevekre, akiknek elődei innen, a magyar vérrel ezer éven át megtartott földről származnak. Gróf Teleki Pál ennek az Erdélynek szülötte. Mélyen gyökerező katolikus volt. Rendkívül érzékeny egyéniség, nagy tudással és rendkívüli becsületességgel áldotta őt meg a mi Istenünk. Ezek a tulajdonságok azok, amelyeknek hatására Horthy Miklós kormányzó, történelmünk talán az egyik legnehezebb időszakában a kormány élére állította. Megrendíthetetlen célja volt, hogy távol tartsa országunkat a megnyerhetetlen háború borzalmaitól, szenvedéseitől és nagyméretű pusztulásától. Gróf Teleki Pál 1941. április 3-a hajnalán nem vethetett önkezeléssel véget annak az életnek, melyet mint hívó keresztény, Isten ajándékának és rendeltetésének tartott. Hitte, remélte, hogy meg tudja menteni Hazáját a pusztulástól. Kinek állt érdekében Teleki halála? Idézzük vissza Teleki Pál komornikjának hiteles szavait: „Április 2-án este megérkezett a Gróf Úr, rendelkezéseit kérte, ő pedig azt mondta: 'Készíts ma estére tálalóra aprósüteményt, konyakot, szivart, kávé. Német vendégeim érkeznek, német vezérkari ezredes és segédtszjtje. Neked nem kell itt lenned. Vendégeimnek az a kérése, hogy lehetőleg egyedül legyünk a fontos tárgyaláson.' Kérdezés nélkül igenist feleltem. Távozásomkor megkérdeztem, reggel mikor jelentkezzem. A szokott időben, ötkor,' felelte a Gróf Úr, aki nem volt ideges. Ma korán reggel jelentkezni akartam. Kopogtam, nem válaszolt senki. Lassan benyitottam a szobába, rettenetes látvány fogadott. A földön feküdt a Gróf Úr, mellette pisztoly, minden feldúlva. A dulakodás szembetűnő volt.”<sup>41</sup> A komornik egy másik beszámolóban azt is elmondja, hogy utolsó este Teleki kérte, készítse elő cserkész egyenruháját, mert másnap együtt lesz cserkészeivel.

Hernádi írja: „Tudjuk, Teleki Pál volt a magyar cserkészmozgalom egyik alapítója, példaképe, eszménye. Ő volt az, aki közvetlenül az I. világháború után megszervezte és vezette azt a cserkészcsapatot, mely részt vett a dániai cserkész világtalálkozón. Az ifjak nemzetközi versenyében az élen végzett a magyar cserkészcsapat, melyet a háborúban 'győztes nagy nemzetek' a vetélkedés előtt jóindulatúan megmosolyogtak szegényes felszereléséért. Teleki, cserkészeivel együtt, könnybe lábadt szemmel fogadta az eredmény hirdetés utáni ünneplést. Ez a Teleki soha nem hagyta volna el önként cserkészeit, soha nem hagyta volna őket oktan háborúban elpusztulni. Ezért mondta: 'Amíg én élek, addig Magyarország soha nem lép be a háborúba!' Ezért kellett meghalnia. De oda kell figyelniük azon hiteles szemtanú vallomására is, aki kiegészíti a komornik beszámolóját.

---

<sup>41</sup> U.o. 94. old.

*'A halott miniszterelnök görcsösen szorítja jobb kezében a gyilkos fegyvert (!), miközben a koponya baloldalán (!) ejtett sebből lassan szivárog a vér.'* Ismeretes, hogy Teleki jobbkezes volt. (Mennyire hasonlít ez Széchenyi 'öngyilkosságára'(!) és hogy az adott körülmények között a robbanás ereje még a legerősebb kézből is messzire repíti a pisztolyt. A kormányhoz intézett búcsúlevelél szövege és annak szavai tanúskodnak talán a legjobban a rosszul tervezett, felületesen végrehajtott 'öngyilkosság' ellen: 'Szószegők lettünk gyávaságból. Nem álltunk ellent, hullarablók leszünk, legpocsékabb nemzet.' Az a Teleki, aki forrón szerette és tisztelte népét, semminemű elkeseredésben, a legnagyobb lelki válságban sem bántotta volna meg nemzetét az idézett szavakkal. Azt az országot, mely alig több mint egy éve – a német-lengyel háború idején – kivívta a civilizált világ elismerését azzal, hogy nem engedte Hitler hadainak a lengyeleket Magyarország irányából is hátra támadni, ellentétben szlovák és orosz szomszéddal (sic). Kiemelhetjük ezzel kapcsolatban, hogy amikor a budapesti olasz követ – Villani – jelentette Ciano olasz külügyminiszternek, hogy Magyarország nem engedélyezi a német csapatok átvonulását, Ciano 1939. szeptember 11-én lejegyzí naplójában: 'A magyarok előbb-utóbb megfizetnek ezért, mert a németek nem szoktak feledni.'"<sup>42</sup>

„Visszatérve Lengyelország tragédiájára – írja Hernádi Tibor – lényeges kiemelni, hogy a német kérés megtagadását követő napon a szlovák hadsereg fordult hasonló kéréssel Telekihez. A válasz részükre is a visszautasítás volt. Villani ez alkalommal így jellemezte a szlovákokat: 'Cinkosai és kitarthatók a németeknek.' Együtt támadtak, és néhány hét múlva együtt ünneplik Lengyelország kapitulációját. Együtt osztoznak Sztálinnal, Hitlerrel a zsákmányon. Lengyelország megszűnt létezni. A második világháború befejeztének 50. évfordulója alkalmával a szlovák állam vezetői ismét ünnepeltek, de most a szövetségesek társaságában, a győztesek oldalán, hiszen a háború utolsó szakaszában a vesztesre álló németeket támadták hátra. Mi magyarok elmondhatjuk: 'Vitatható ugyan, hogy ki volt Hitler utolsó csatlósa, de az első bizonyára nem mi voltunk!' 'Hullarablók leszünk. . . a legocsmányabb nemzet.' Mi magyarok lennénk ezek? Akik befogadtuk a német, szlovák, szovjet hadak által szétfűzött Lengyelország minden menekültjét, köztük a sok ezer lengyel zsidót is? S megosztottuk velük mindenünket. Nem, nem . . . Az idézett szavak nem tartoznak Teleki soha senkit meg

<sup>42</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 95-96. old.

nem bántó, nemes szókincséhez. . . . Mit tennének az ármány gyűlölködők, ha egy-egy fajról, népcsoportról szóló, világszerte ismert becsmérő hazug szavakat mi is átvennénk és azokat szüntelenül hangoztatnánk? Bizonyára mi lennénk az összeférhetetlenek, uszítók, a nacionalisták. Nem tesszük ma, nem tettük ezerszáz éven keresztül. Mi a megbékélést keressük. Térjünk vissza Teleki életére, politikai pályafutása további elemzéséhez. Egyeztessük a különböző álláspontokat, azon nézeteket, melyek halála után több mint fél évszázaddal kialakultak róla. Induljunk ki abból, hogy Teleki mártírhalált halt miniszterelnökeink sorába tartozna még akkor is, ha önkezével vetett véget életének. Ha a zsidószármazású Randolph R. Braham 'A magyar holocaust c. könyvében a Telekiről szóló fejezetet gondosan tanulmányozzuk, akkor írása – bár sokszor nagyon szigorúan bírálja a magyarokat – a legjobb tanúbizonyság miniszterelnökünk nagysága mellett. Kövessük időrendben meglátásait. Teleki bel és külpolitikájával kapcsolatban. Köztudott, hogy a sokat vitatott 'numerus clausus' törvény, mely az első vádak közé tartozik, valójában nem érintette a zsidóságot. Megmaradt vezetőszereljük a magyar szellemi életben! A Trianonban elszakított területekről az anyaországba menekült, elűzött magyar orvosok, jogászok, tanárok stb. nagy hányada pedig változatlanul állás nélkül tengődik. A 'numerus clausus' rendelet csak a nemzeti elkeseredést kívánta enyhíteni. A földönfutók egy része, a törvények eredményeit tapasztalva, becsapottnak érezte magát. Ők továbbra is szellemi ínség munkások maradtak, adott esetben havat, szemet lapátoltak, utcát söpörtek. Teleki következő 'bűne': A második zsidó törvény beiktatása 20 évvel később, az ő miniszterelnöksége idejére esik. De idézzük ismét Brahmot: 'Bár sokkal szigorúbb volt, mint az első, de így, vagy úgy meglették a kiskapukat, amelyeken kibújhattak az előírások hálójából. Kitalálták és előszeretettel alkalmazták az úgynevezett Strohmán – vagy Aladár – rendszert, azaz keresztény 'társat' vettek be az üzletbe. Voltak olyan esetek is, amikor keresztények baráti alapon vállalkoztak ilyen szerepre. A törvény végrehajtására tulajdonképpen jó 'magyar módra' nem is kerül sor. Mint oly sokszor történelmünk folyamán, a külföldről sugallt törvények idején. A továbbiak során Braham így értékeli a második zsidótörvény hatásait: 'Teleki is úgy vélte, hogy ezzel Magyarországon pont került a zsidókérdés végére, s az ország végre hozzáláthat a nemzet sürgető feladatainak elintézéséhez. . .

<sup>43</sup>  
„

<sup>43</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 95-96. old. 97-98 old.

...

„... Amidőn a Szovjetunió az 1940-ben Hitlerrel kötött titkos egyezmények alapján ultimátumot küld Romániának Besszarábiába és Bukovina átadására, Molotov külügyminiszter üzenetében biztatta a magyarokat is, hogy velük egy időben ők is támadjanak és foglalják vissza Erdélyt, hiszen a szovjet vélemény szerint 'a magyar igények Erdélyre vonatkoztatva megalapozottak.' Teleki a legnagyobb politikai bölcsességgel a szovjet javaslatot elutasította: a magyarok nem kívánnak hozzájárulni ahhoz, hogy az orosz betörjön Európa szívébe.”<sup>44</sup> Teleki döntésén át, Magyarország mint történelme folyamán többször, megint csak Európát védte saját károsulása árán is, amit Európa kormányai nem értékelték, figyelmen kívül hagytak. Olyanokat jutalmaztak, akik megnyitották határaikat a keleti pán-szlavista, de ekkor kommunista álarc alatt terjedő Szovjetunió előtt. (B.L.)

„Amikor Románia széthullóban van, Teleki hangsúlyozza: inkább lemond az adott pillanatban ősei földjéről, minthogy Hitlertől alamizsnaként vagy zsidóellenes intézkedések fejében elfogadja . . . „ . . . „A második világháborút követő békekötések idején sem Hitler, sem Sztálin kecsegtető ajánlatának visszautasításáról sem, Teleki politikai előrelátásáról nem beszélhetünk. Hiszen, mint Rákosiék hangsúlyozták, ezzel 'a fasiszta Horthy rendszert magasztalnánk'. El kellett tűrnünk a megbélyegzést: a magyarok, mint Hitler és Mussolini szövetségesei jutalomként harc nélkül kapták meg Erdélyt. Arról sem illik tudni, hogy Károly román király kérte fel a román nép két említett 'nagy barátját' a II. bécsi döntés meghozatalára. Így került Erdély főleg magyar lakta része vissza az anyaországához.”<sup>45</sup>

(. . .)

„Gr. Teleki 'zsidó barát' politikája további megvilágításához idézzük ismét Braham meglátásait: Elismeri, hogy 1940-ben Hitler korlátlan ura Európának. A szovjet-német baráti kapcsolat végzetes a zsidóság számára. Az üldözötteknek nincs hová menekülniük. Az orosz nép antiszemitizmusa fellángolóban van. Sztálin birodalma távol keleti részeibe száműzi őket. Az orosz zsidóság szenvedéseit nemrégiben egy Izraelbe kivándorolt öreg zsidó tréfásan így foglalja össze: ha majd egyszer, ezer év múlva megírják Sztálin és Hitler igaz történetét, akkor látni fogja a világ, hogy Hitler rémtettei a zsidóság, az emberiség ellen messze eltörpülnek a Sztálini sátánizmus mellett. . . . Sztálin ennek ellenére a háború befejeztével világszerte, mint a demokrácia

<sup>44</sup> U.o. 99. old.

<sup>45</sup> U.o. 99-100. old.

megmentője tetszeleg. Mintha Amerika, Anglia, Kanada, Ausztrália fiai nem véreztek volna évekig Afrika, Ázsia, Európa borzalmas csataterrein. Gr. Teleki Pál népe a háború alatt is változatlanul nyitva tartja mindenki számára az új életet jelentő magyar haza kapuit. Mégis mi vagyunk az a nép, amely 'az anyatejjel szívja magába' az antiszemitizmust? Ahogy ellenségeink ezt lépten-nyomon ma is hirdetik. Lehet az a nép zsidóellenes, ahol a zsidó származásúak másfél évszázad alatt tízezerről közel egy millióra szaporodtak? Igaz viszont, hogy megállja helyét azon állítás, hogy Teleki 'zsidóbarátságát' nem támogatta minden ellenzéki politikus. (. . .) Randolph Braham így összegezi Teleki politikáját: 'Törvényeivel ki akarta fogni a szelet a hazai és külföldi szélsőjobboldal vitorláiból, amely mindinkább bírálta politikáját.'<sup>46</sup> A magyar arisztokrata és dzsentrí vezetésről elmondja: 'Jobban féltette hatalmát a nyilasoktól, mint az egyébként irigyelt és olykor megvetett zsidóságtól.'<sup>47</sup> Eközben Szálasi a nyilasok vezére börtönbüntetését tölti. Rákosi Mátyás is. A legjellemzőbb Magyarország akkori politikai helyzetére, a kényszerpályára, hogy 1940. őszén mindkét személyt, nyomásra szabadon engedi Teleki. A náciizmus és kommunizmus együtt ünnepelheti a magyar igazságszolgáltatás feletti diadalát. Mennyi szenvedéstől óvta volna meg népünket a kiszámíthatatlan sors, ha a két népvezér soha nem kap szerepet szerencsétlen hazánk történetében.

Kosáry Domokos, mint a MTA elnöke, Teleki halála 50 évfordulója alkalmából, 1991-ben, dicsérte méltó bátorsággal méltatja volt professzora politikáját, a nemzet iránti szeretetét, jövője iránti szeretetét és jövője iránti aggodalmát: 'Gr. Teleki Pál, az arisztokrata főúr, egyik alapítója annak az Eötvös Kollégiumnak, mely elveivel, tetteivel a legtisztább nemzeti érdekeket szolgálja. – Földreformot akart, egy igazi szociális demokratikus Magyarországért küzdött. Kosáryt 1938. tavaszán, amikor erősödik a nyilas mozgalom, sokakkal együtt megkéri, hogy 'segítsünk neki ennek ellensúlyozásában'. 'Mi megtettük, ami tőlünk telhető volt, még utcai tüntetéseket is szerveztünk. Én magam iskolákba jártam ki Hitler-ellenes felvilágosító előadásokat tartani.' -- Ekkor már az Anschluss után vagyunk. Európa leghatalmasabb hadserege megszállta Ausztriát... Kosáry így folytatja: Teleki tartva hazája lerohanásától, Mussolinihez fordult tanácsért, segítségért. A Duce habozás nélkül tudtára adja:

<sup>46</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest, 2008. 95-96. old. 101-102 old.

<sup>47</sup> U.o. 102. old.

*'Európában az fog történni, amit a Führer akar!'* Tovább Kosáry: *'1940-ben a németek franciaországi hadjárata idején, Teleki magához kéretett és panaszkodott, hogy milyen katasztrófa mindez, ami Franciaországgal történik, s a magyar közvélemény azt hiszi, hogy ezzel már el is dőlt a háború sorsa.'* (. . .) *'1941. elején engem és Kovács Péter etnográfust kiküldött Amerikába, többek között azzal a feladattal, hogy baráti és politikai körökben hirdessük: Magyarország soha nem áll Hitler szolgálatába.'*<sup>48</sup> Teleki változatlanul emlékezik angol barátai jóslatára: *'Hitler néhány évig győzedelmeskedik, de a háború vége még messze van. Az egész világ elleni harcban végül alul marad.'* Telekit erkölcsi okok is befolyásolták meglátásaiban. (. . .) Akadémia elnökének szavai ellenére Telekit az új rendszer sem rehabilitálta, (csak Kosáryt menesztették, utóda a kommunista Glatz Ferenc, ex-kultuszminiszter). Gr. Teleki Pálnak, noha történelmünk legnagyobb magyarjai sorába tartozik, nem állíthat az utókor szobrot, nem nevezhet el utcát róla, nem róhatja le kegyeletét emlékének. Ugyanakkor az országot leigázó és nyomorba döntő szovjet hadsereg emlékművét Budapest legszentebb terén, Szabadságtéren, napjainkban is rendőrség őrzi és védi a szolgaságba taposott nép haragjától." (1945, augusztusában Kormányunk 470.000 nő számára kért szifiliszt gyógyító salvarsant, amit nagyon találóan a nép, Lenin betegségnek nevezett.<sup>49</sup> B.L.)

Teleki, ha arra szükség volt, ostromozta saját arisztokrata osztályát. Elvei miatt sokszor szembeszállt a katolikus legfelsőbb hierarchiával is. Kiáll a Kalot, Katolikus Agrár Ifjúsági Legényegylet – valamint a Márciusi Front Mozgalma mellett. Teleki Pál támogatja hazai erőket, melyek keresik az utat a nehézségek leküzdésére. Ennek érdekében szükséges a Kalot Mozgalom alapgondolatainak közlése. E tanulmány közlésével nem az 1936-ban Kerkai Jenő jezsuita atya által szervezett és működtetett Kalot Mozgalmat akarom újból beindítani, de mivel az akkori bajos időkből való menekülési út egyike a Kalot Mozgalom célkitűzése útiránya volt és mivel a bajok ismétlődnek, sőt egyre rosszabbodnak a jelenben is, 2011-ben, ezért idézem a Kalot pontjait, hogy ebből okolva ifjúságunk figyelmébe ajánljuk, indítsunk a népműveltségre alapozva egy mozgalmat sorsunk megjavítására.

Hernádi a Kalot alaptézisét közli: „. . . műveltebb falut, életerős népet, önérzetes magyart. A további pontokat a Vezérkönyv összegzi: Az ember a legnagyobb érték. Halálos ellensége lelkünknek minden olyan ember, vagy rendszer, mely testünket éhbérrel, munka uzsorával koldus mankóra kényszeríti.

<sup>48</sup> U.o. 103. old.

<sup>49</sup> Magyar Kálmán: Magyar holocaust I. Kaposvár, 1998. 39 old.

Nem tűrhetjük zsebünkben gyakorta a torkunkon kotorászó kezét, csak azért, mert szelídek, alázatosak, katolikusok vagyunk. Senki sem kívánhatja, hogy a szelídség a felebaráti szeretet jelszava mellett kifosztani engedjük magunkat. Szeretjük sajátos népi értékeinket, szokásainkat, népművészetünket, hagyományainkat. Ezek megmentése a falu megmentését jelenti! Célunk népi tehetségek felkarolása. . . . A falvak, tanyák, puszták népének nem sok oka van az életörömről. A sok-sok könnycsepp nem az élet öröme, hanem az elkeseredés szálláscsinálója: Senkinek sincs a javak mennyiségéhez annyi joga, hogy azzal százezrek élethez való jogát nem csak doronggal, vagy késsel lehet veszélyeztetni, hanem mindennemű spekulációval, éhbérrel, uzsorával, tisztességtelen versennyel, egészségtelen munkakörnyezettel, túlórátatással stb. . . . melyek jelen gazdasági rendünk szörny szülöttei. Az élethez való jog felette áll minden magán tulajdoni jognak, ha még olyan abszolútnak van is kikiáltva. Érdekközösséget vállalunk népünkkel és a milliós tömegű agrárproletáriátussal. Célunk mezőgazdasági terményeink értékesítésének szövetkezeti rendezése. A mozgalom elhárít minden olyan akadályt, **amely naiv gyermekhittel a mostani helyzet változhatatlanságába kapaszkodik.** E rendszert megtévedt, bűnös emberek kezei alkották, mely önmagát soha meg nem oldja. A kibontakozás és megújulás útjainak megépítéséhez munkás férfikarokra van szükség. Ezeket keressük a falvakban, tanyákon és ezeket a kezeket akarja összefogni, egymásba kulcsolni a Kalot (nemzeti egylet). Ami pedig a jelen rendszerváltozásnak 'arra hivatottak' részéről való kezdeményezését illeti, nyugodtan állíthatjuk, hogy 'arra hivatottabb, alig ha akad, mint éppen az egyszerű ember. Véssük kitörölhetetlenül emlékezetünkbe, hirdessük világszerte a Kalot (nemzeti egylet) vezérkönyve érvényes pontjait. Tudják meg a szélrózsa minden irányában: Hazánk végveszélyben van! 'Mert egy népet nem csak doronggal lehet kipusztítani, hanem mindenféle spekulációval is.' A jelen esetben a nép nevében felvett, de hozzá el nem jutott dollár milliárdok kamatainak soha véget nem érő törlesztésével is. Nem igaz, hogy 'a gulyás kommunizmus jólétére' mentek el a kölcsönök. A nép dolgozott, a föld termelt, mint hosszú évszázadokon keresztül, amikor nem volt szükség világbanki 'segítségre'. Ne adjuk fel! Mentsük meg népünket! Követeljük egy nemzetközi bíróságon a 'gyilkos kölcsönök' visszafizetésének jog szerinti megtagadását! Idézhessük újból a Mátyás király idejében élt Bonfini olasz történész szavait: **'A magyar nemzetet annyi csapás és kifosztás után sem lehet semmi féle háborúval kiirtani, vagy Pannoniából kiűzni és megsemmisíteni.'** A Nemzeti Múzeum kertjében 1937.

március 15-én – Petőfi Sándor iránti szeretetből – a Márciusi Front-nak nevezett ifjúsági tömörülés ünnepi nagygyűlést rendez. Zilahy Lajos, az akkori idők elismerten szélsőségmentes írója a megmozdulás védnöke. Tizenkét pontban hangzik a nemzethez szóló megrázó felhívás.

1. Az ország demokratikus átalakítása.
2. Szólás-, sajtó-, gyülekezési, egyesülési és gondolatszabadság.
3. Általános, egyenlő és titkos választó jog.
4. A parlamenti képviselők összeférhetetlenségének szigorú betartása. A képviselő nem vállalhat tagságot vállalati igazgató tanácsban, érdekképviselésekben stb.
5. Az ötszáz kataszteri holdat meghaladó földbirtokok kisajátítása.
6. A magyarságot kiszípolozó bankok, kartellek, monopóliumok megszüntetése.
7. Progresszív adórendszer bevezetése.
8. Munkaalkalmak teremtése minden dolgozni kívánó magyar ember számára. A 40 órás munkahét bevezetése mind a szellemi, mind a fizikai munka esetében. Az álláshalmozás és a mamutjövedelmek megszüntetése.
9. Létfenntartási költségeket meghaladó minimális bérek bevezetése.
10. A dolgozók gazdasági célú szervezetének szabadsága.
11. A szegényebb néprétegek érdekében progresszív tandíj rendszer bevezetése mind a középiskolákban, mind a főiskolákon. A tehetség szerinti kiválasztás bevezetése.
12. Határrevízió: a dunai térség népei önrendelkezési jogának elismerése az állami hovatartozás kérdésében. Szemben a pán-szláv és pán-germán törekvésekkel, a közép-európai konföderáció gondolatának megvalósítása. (Lásd alább A közép-európai konföderáció. B.L.)

A Márciusi Front tizenkét pontját kiszélesíteném az alábbiakban tizenhárom pontra.

*Az állami nyugdíjnak arányban kell állnia a kitanított utódok számával – ez a mondat képezi a Magyarok Világszövetségének alkotmányos alapelv értékű, sarkalatos társadalomszervező javaslatát, amely ha életbe léptetik, gyökeresen átalakítja Magyarország nyugdíjrendszerét, kihat egész szociális hálózatára, és gyógyírként hat az ország válságos népesedési helyzetére.*

**Az MVSZ javaslatát Patrubány Miklós elnök ismertette Dr. Váralljai Csocsán Jenő, az oxfordi egyetem egykori demográfia professzorának társaságában, aki a fenti tömondat értelmi szerzője. A javaslat előterjesztői így fogalmaznak: *Javaslatunk értelmében a jövőben az időskori, államilag szavatolt nyugdíj mértékét nem csak az szabná meg, hogy a jogosult hány évet dolgozott és mennyi volt a jövedelme, illetve valamely nyugdíjpénztárba való befizetése, hanem döntő mértékben az, hogy nevelt-e, és hány kitanított utódot nevelt a társadalom számára. ... az itt előterjesztett elv alapján az a nő is teljes nyugdíjra lesz jogosult, aki sohasem dolgozott alkalmazottként, de a társadalom számára hasznos módon kitanított utódokat szült és nevelt.***

Ez lenne az első vagy elsőszámú javaslatom a 12 pont kibővítéséhez, de ugyanakkor, ugyanilyen arányban értékes bírálni és figyelembe venni Dr. Pungur József javaslatát itt az alábbiakban.

### ***A felelőtlen népességi túlszaporodás problémájának megoldása***

*Az ismert problémákon és megoldási technikákon túl egy bizonyos túlnövekvő kisebbség számára, ami növekvő gondot okoz, még nem találtak elfogadható megoldást.*

*Véleményem szerint az ország népességének kívánatos, optimális növekedéséhez kellene igazítani, mint egy standardhoz, ami ezen túl esik azt egyedi megvizsgálás és döntés alá kellene vetni. Gyakorlatban ez így nézne ki: Mondjuk az ország népességének kívánatos növekedése családonként 3 fő. Így azok a családok kapnának gyermekeik után családi pótlékot, akik ezt a növekedést produkálják. Ha ennél több gyermek vállalásáról lenne szó, akkor az egyedi családok családi pótlékot csak akkor kapnának a 4. etc. gyermek után, ha ezek ellátásának, felnevelésének anyagi részét a szülők biztosítani tudják. Ezt pld. településenként az önkormányzati hivatal tudná megállapítani, vagyoni és kereseti igazolás alapján, vagy a közösség által hiteles emberekből létrehozott 3-4 fős bizottság. Az engedélyt 3 gyermek után előre kellene beszerezni a szülőknek. Ha a hivatal/ bizottság úgy látja, hogy 3.-nál több gyermeket is fel tudna nevelni a kérelmező család s igazolnák ezt, akkor a családi pótlék ebben az esetben a 3.-nál több gyermek esetében is folyósítható lenne. Ez nem korlátozná a gyermekvállalást csupán a családi pótlék juttatását, de elgondolkoztatná a felelőtlenül több mint 3 gyermeket vállalni akaró szülőket.*

*Ez a megoldás igazságos, nem diszkriminatív, mert mindenkire vonatkozna, és egyben humánus is, valamint a társadalom nehéz anyagi helyzetéből fakadó szükségintézkedés.*

*Vajon lehetne-e egy felelőtlen népességi robbanásának normalizálására valamilyen egyszerűbb, átlátható, logikus, új és jobb megoldást találni ami elfogadható lenne úgy az ország mint az EU normái és jövője szempontjából? – nem valószínű. Mindez csak egy ötlet, ami alapos megvizsgálásra, tervezésre és kivitelezhetőségre szorul.*

*E megoldási javaslat ötletét 2010. december 20.-án megküldtem a felzárkóztatásért felelős Balog Zoltán államtitkárnak.*

*Edmonton, 2011 szeptember 5*

*Dr. Pungur József*

\* \* \* \* \*

Az alábbiakban folytatom Hernádi Tibor 1937 március 15-ei megemlékezés észleleteit.

*“A pontok ismertetése után az ünneplő ifjúság hangulata előre vetette árnyékát annak a magatartásnak, mely az elkövetkezendő nehéz években a hazafias, tiszta észjárású magyar tömegeket vezérli a nácizmus, kommunizmus, istentelenség elleni küzdelemben. A rendszer bűneinek, hibáinak feltárása az érintek részéről elszánt ellenérzést vált ki a Kalót és a Márciusi Front eszméinek támogatói iránt. Teleki ellen is. Vannak, akik osztálya, vallása megtagadóját látják benne! Ezek után újból felvetődik a kérdés, melyek azok az erők, amelyek ma is visszatartják Teleki nagyságának elismerését? A felvetett nehéz kérdésre az egyszerű válasz úgy adódik, ha szem előtt tartjuk, kiket marasztalnak el azok a pontok, melyek a Márciusi Front és a Kalót Ifjúsági Egyesület zászlójára vannak írva s amelyek Teleki Pál politikai célkitűzéseinek is alapjai voltak. Mert a pénzre és spekulációra alapozott civilizációnkban nem adódott és nem lesz olyan hatalom, mely az itt ismertetett követelések harcosainak elismeréssel adózzon. A Spartacusokat, Jézus Krisztusokat, Dózsa Györgyöket, Telekieket kerékbe törik, keresztre feszítik, karóba húzzák, vagy golyó oltja ki az igazságot: a nép igazságát kereső életüket. És megteszik őket antiszemitáknak. Közös sors . . . Teleki sors.*

**A háború alatt**

Gr. Teleki Pál mártír halálát követően Horthy kormányzó Bárdossy Lászlót, a Teleki-kormány addigi külügyminiszterét bízta meg a kormány irányításával. Szegény családból származik. Apja kis beosztású vasúti tisztviselő. Rendkívül éles elméjű, magas intelligenciájú. Üstökösként magasra ívelő pályafutását – az említett adottságok mellett -- vasszorgalmával, becsületes célratörő munkával, több idegen nyelv tökéletes elsajátításával éri el. Hívó keresztény nevelésben részesül, mind a családi körben, mint pedig a szombathelyi egyházi iskolákban. Mélyen elítéli az akkor már világszerte divatos kommunista és nemzetszocialista eszméket. Érthetetlennek minősíti, amikor Bernard Shaw az angol irodalom egyik legnagyobbja, oroszországi látogatása befejeztével azt írja naplójába: 'Elhagyom a reménység földjét, visszatérek hazámba, ahol a reménytelenség uralkodik. . .', csodálkozik azon, amikor a világhírű Charles Lindberg, az amerikai óceánrepülő, vagy az angol királyi ház trónörököse, a walesi herceg, németországi látogatásuk alkalmával dicshimnuszokat zengenek a hitleri eszmékről. Szélsőségmentes egyéniség. Érthető, hogy Horthy és a nemzet bízik benne. Bárdossy feladata lenne a Hitler által felkorbácsolt viharokkal teli véres háborúba keveredett Európa közepén álló kis sziget, hazánk békéjének további megőrzése. Egyöntetű véleménye ma már a tárgyilagos történészeknek, hogy lehetetlen feladat volt. Több mint fél évszázada, hogy a vesztes háború utáni 'magyar és demokratikus' vérbíróság, mint háborús bűnöst halálra ítéli. A Markó utcai börtön udvarának homokzsákjai előtt hangzanak el utolsó szavai: 'Istenem, szabadítsd meg hazámat ezektől a bitangoktól', talán ezért nem rehabilitálták a mai napig sem.

(. . .) Amidőn Bárdossy átveszi az ország vezetését, a német csapatok már útban vannak a Jugoszlávia elleni 'bosszúhadjáratra' hazánkat átvonulási területnek használják. Nem tesz semmitől függővé. Ne feledjük, ekkor már a franciák bevehetetlennek tartott Maginot-vonala gyermekek játszóterévé vált. Eiffel tornyán horogkeresztes lobogó hirdeti Párizs kapitulációját.

(. . .) Hitler hadaitól retteg Európa. Jugoszlávia is felismeri az egyetlen kiutat. Elfogadja a német szövetséget, csatlakozik Hitler paktumaihoz. Néhány nap múlva azonban katonai államcsíny – angolok, oroszok, amerikaiak biztatására – vet véget a látszatbarátságnak. Hitler csapatai, újabb villámháborúval, hetek alatt söprik el a modern háborúban járatlan, demoralizált jugoszláv katonák minden ellenállását. A felelőtlen harcra való buzdítás végül közel két és fél millió honfitársuk életébe kerül. Az

ország zsidó lakossága csaknem teljes számban elpusztul. Látva ezt, érthetővé válik, amikor a későbbiekben a magyar zsidóság vezetői kivétel nélkül azt a tanácsot adják a magyaroknak: a németeknek mindenben engedelmeskedni kell, nehogy az ország megszállását kiprovokálják és hazánk is a leigázott népek sorsára jusson és a zsidóságot kiirtsák. Bárdossy László volt miniszterelnök nem véletlenül mondta népbírószági kihallgatása során 1945-ben: 'Ha Magyarország vonakodásával vagy akár csak határozatlanságával is 1941-ben magára idézi azt, ami 1944-ben bekövetkezik – kérdelem – vajon hányan lehettek volna itt a főtárgyalási teremben azok közül, akik oly viharosan tapsoltak az ügyész vád beszédjének?'

Egyértelmű utalás, hogy a Jugoszlávia elleni háborúba éppen a zsidóság védelme érdekében lépett be Magyarország. Bárdossy ezt e további válaszában is megerősíti: 'A működésbe lépett ezekkel szemben most már nem az volt a kérdés, hogy Magyarország a háborúban részt vesz-e vagy sem, hanem az: lehet-e a részvétel mértékét lehetőleg minimumra csökkenteni.'

A hivatkozott 'működésbe lépett erők' nem voltak mások, mint a hazai zsidóság vezetői Stein Samuval az élen, ki Horthy egyik tanácsadója egyben a zsidótanács elnöke volt. A sikeres jugoszláviai német támadás első napjaiban Horvátország óriási ünneplés közben kikiáltja a függetlenségét. Jugoszlávia nincs többé! A magyar katonai alakulatok csak ekkor lépik át a trianoni határt. Tudnunk kell, hogy előzőleg 1941. április 1-én, a budai királyi várban a legfelsőbb honvédelmi tanács jelenlétében Bárdossy László külügyminiszter – Teleki Pál beleegyezésével – kijelenti: 'Bármilyen fontos is az ország számára az idegen uralom alatt élő Magyarság felszabadítása, a megkötött magyar-jugoszláv barátsági szerződés nem teszi lehetővé, hogy ameddig Jugoszlávia mint ország fennáll, Magyarország a politikai etika megsértése nélkül, támadólag lépjen fel ellene.' (. . .) Hitler megdöbbenve veszi tudomásul a magyarok tartózkodását: nem üzennek hadat, nem kezdenek háborút! Rádöbben, hogy a magyar-szerb 'örök barátsági' szerződés, bár az ő beleegyezésével, sőt kifejezett kérésére jött létre, de valójában ellene irányul. . . Tehát nem lettünk árulók, nem szegtük meg a szerződést, mint ahogy ellenségeink, meg tudatlan vagy rosszakaratú történészeink, politikusaink ma is sokszor állítják. Jellemző a szerb-magyar háborúra, hogy egyik fél részéről sem voltak lényeges veszteségek. Hitler csak az úgyszólván színtiszta magyar lakosságú Bácskát engedi a magyaroknak megszállni. . . Az ott élő szerbek is szívesebben vették a mi katonáink jelenlétét, mert így elkerülték a

német megszállást. A szovjet birodalom külügyi nép biztosának első helyettese, Andrej Visinszkij elítéli Bácska birtokba vételét: Kristóffy József moszkvai követünk szellemesen válaszol a vádakra: 'Nem tettünk egyebet, mint Önök, amikor 1939-ben a lengyel-német háború idején megvédték az addig lengyel fennhatóság alatt élő ukrán testvéreiket.'"<sup>50</sup>

(. . .)

„A szerbek a háborút elvesztették, gyűlöletük azonban a győzők ellen napról napra fokozódik. Megindulnak a partizán mozgalmak. Az akciók legtöbbször a magyarok által megszállt Bácskában szerveződnek, mert itt nincsenek elnyomva, korlátozva, hanem szabadon mozoghatnak. A szerb nacionalizmust könnyű ellenünk felébreszteni. A puskaporos hordó könnyen robban. Hat magyar rendfenntartó csendőr esik rövidesen a partizánok áldozatául. Gyermek, asszonyok, hajadonok, különféle módokon fordulnak katonáink ellen. Magas rangú németbarát tisztjeink irányítják a tisztogatást. Nem érdektelen megjegyezni, hogy Zöldy Márton csendőr százados részvételét fokozta annak az emléke, hogy szüleit Kun Béla és Szamuely bolsevista bandája végezte ki a kommün vérengzése idején.”<sup>51</sup>

(. . .)

„Amikor Bajcsy-Zsilinszky Endre mégis értesül egyik képviselő társától, dr. Ruppert Dezsőtől, Bárdossyhoz fordul. A miniszterelnök mindkettőjüket kihallgatáson fogadja – a megtorlás mindennemű formáját azonnal leállítja! Sajnálatos, hogy a szerbek viszont bosszúját senki sem tudja megszüntetni. Az angolok, oroszok biztatására a lövöldözések, orvtámadások megújulnak. Feketehalmy-Czeydner változatlanul nem engedelmeskedik a felső parancsnak, a vérengzés mindkét részről folytatódik. Szombathelyi Ferenc a magyar hadsereg vezérkari főnöke hadbíróssággal fenyegeti a parancsok megtagadóit. Keresztes-Fischer, az ország belügyminisztere csak akkor értesül a kegyetlenkedésekről, amikor Deák Leó, Bács-Bodrog vármegye főkapitánya élete kockáztatásaival áttör a vesztegzáron és telefonon értesíti feletteseit a történetekről. A fegyverek végre elhallgatnak. Jellemző a szörnyű idők, hogy a főkapitányt Tito partizánjai 1945-ben 'tévedésből' lelövik. Távol áll minden igazságot kutató történésről, politikusról s tőlünk is, hogy a délvidéki, mindkét fél számára tragikus eseményeket kizárólag háborús kilengéseknek tekintsük. Ezért annak ellenére, hogy a németek még

<sup>50</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest, 2008. 95-96. old. 108-113 old.

<sup>51</sup> U.o. 113-114. old.

katonasikereik tetőfokán álltak, uralták Európát, mi önszántunkból bíróság elé állítottuk és súlyos börtönbüntetéssel sújtottuk a vérontás vezetőit. Nem véletlen, és nem rajtunk múltott, hogy az elítéltek, felbujtóik segítségével, a büntetés elől Németországba szökhettek és csak hazánk megszállása idején tértek vissza az országba. Ezzel egyértelműen beigazolódott, kiknek a parancsára jártak el. Tehát mi a történetekkel önként szembenéztünk. Ugyanakkor történelmünkben nem ismertünk egyetlen alkalmat sem, amikor az ellenünk vétkezők is megbánták volna tetteiket. . . A délvidéki eseményekért iszonyatos népirtást kellett elszenvednünk. Titó partizánjai olyan vérengzést hajtottak végre a háború után a menekülni nem tudó fegyvertelen, védtelen mindenki számára kiszolgáltatott bácskai magyarságon, melynek borzalmait akkor sem érthetjük meg, ha a napjainkban zajló boszniai testvér-elleni gyilkosságokra gondolunk. . . S 'a művelt keresztény nyugat tétlenül nézte, mint oly sokszor az idők folyamán a magyar Holokausztot.' (Montgomery nagykövet) És a háború befejeztével azok ítélték el bennünket, akik az emberiség történetének leggonoszabb vérengzéseit hajtották végre 'a demokrácia megvédéséért' folyó harcban. Ők akkor gyilkoltak le, éhezettek halálra milliókat, amikor az ellenség már verve volt. Gondoljunk Drezdára, Hamburgra, Hirosimára, Budapest ostromára és a sok-sok bosszúállásra. A békében elkövetett népirtásokra. A tengely hatalmak 'háborús bűnei' – a vesztesek -- , Nürnbergben megkapták büntetéseket. A győztesek 'a háború és béke bűnösei'. Nobel díjakat, szobrokat, az emberiség 'örök hálóját' mondhatják magukénak. A katyni erdők borzalmainak elkövetői hosszú évekig háborús hősként tetszelegnek, pedig a közel 5000 meggyilkolt lengyel katonatiszt csak a haza iránti kötelességét teljesítették. Nem lőttek orvul senkire, nem voltak partizánok, terroristák, béke volt már, hadifoglyok voltak. . . . A nürnbergi 'bíróságon' a szovjet főügyész cinikusan a németek számlájára hárítja a bolsevista világterror ezen tarkón lövéses megnyilvánulását. Több mint 50 évnek kellett elmúlnia, hogy az emberiség megtudja a katyni erdő titkát (sic)...<sup>52</sup>

(. . .)

„A körülmények megértéséhez idézzük újból Montgomery sorait: 'A német megszállásig – 1944. március 19 – Magyarország volt az egyetlen Európai ország a Pireneusoktól keletre, ahol a zsidók élete biztonságosnak volt tekinthető.' Tehát érthető, hogy Hitler terjeszkedése idején hazánkba menekült a környező országok

<sup>52</sup> U.o. 114-116. old.

*Ausztria, Cseh, Lengyelország, Szlovákia és Románia zsidósága. Amikor a lengyel-német hadviselés alkalmával 1939-ben a Szovjet hátba támadja, mint Hitler szövetségese Lengyelországot az elfoglalt Galíciából tömegesen lépik át a Kárpátok hegyláncolatát azok a zsidók is, akik joggal tartanak az évszázados múltra visszatekintő cári pogromok megismétlődésétől. Mi befogadjuk, védelmezzük őket. 1941-et írunk, kitör a szovjet-német háború. Hitler hadai Galíciát gyorsan birtokba veszik.*<sup>53</sup>  
(...)

A zsidóság, a Kárpát irányába menekült. Majd egy felhívás terjed el, mely szerint, az így megüresedett területen egy új Izraelt létesítenek. A felhívás nagy tömegű visszatelepülést idézett elő, az erre érdekeltek körében. Tisztázatlan az a történelmi tény, hogy mik voltak a Kamenyec-Podolsky sortüzek okai, és elrendelői. Egyes híresztelések, az SS-t határozzák meg ez embertelen tett végrehajtóiként. A tényt, hogy az Ukrajnában állomásozó magyar katonai alakulatok nem voltak részesei a zsidók elleni cselekményekben, ezt az SS által kiadott jelentések egyhangúan igazolják. E jelentésben arról panaszkodnak, hogy a magyar honvédség az üldözöttek pártfogója. Sőt, egy másik iratban azt jegyezték fel, hogy a zsidók elleni rendőrakciót honvédségünk parancsnoksága leállította.

Az 1941. aug. 29-i napok utáni jelentés így fogalmaz: „A magyarok megszállta területet leszámítva a Chotin-tól Jamolig húzódó térséget megtisztítottunk a zsidóktól.” „Az elmondottaknak azért van magyar szempontból perdöntő jelentősége, mert az adatok hiteleségét Randolph L. Braham, a zsidószármazású holocaust szakértő is megerősíti. Azok számára, akik kikerülték a fegyverek tűzét, egyetlen menekülési irány csak Magyarország lehetett. A visszatérők egyike Stein Lajos a Magyar izraeliták Pártfogó Irodájának tagjaiból szerveződött küldöttség élén felkeresi Keresztes-Fischer belügyminisztert, akinek részletesen beszámol a látottakról. A miniszter megdöbbenve hallgatja végig szörnyűségeket, azonnal intézkedik, leállítja a zsidók további repatriálását. Diplomáciai úton a legfelsőbb német katonai körökben tiltakozik az elkövetett bűntettek miatt. A zsidóság oldalán bátran kiálló katonainkat a legmagasabb elismerésben részesíti. Honvédségünk megmutatta, hogy él benne az 'ősi szellem', mely az elnyomottak, az üldözöttek védelmezője. Sajnálatos, hogy azok a közkatonák, 'fasiszta Horthy tiszték', akik a háborút és a szovjet hadifogságot túléltek, az elkövetkezendő

<sup>53</sup> U.o. 116-117. old.

*rendszerekben soha hivatalos elismerésben nem részesültek. Örülhettek a megbélyegzésen kívül más bántódásuk nem esett. De ne adjuk fel! Akarjuk hinni, hogy ha századunk sebei egyszer mindkét oldalon begyógyulnak, a hálás utókor méltó emlékművet állít az SS-ekkel bátran szembeforduló katonainknak!”*<sup>54</sup>

Nemzetünk a század két legszörnyűbb háborújában a vesztesek oldalán végzett, bár vezetőink, mindkét háború előestéjén, tárgyilagosan felmérték, hogy a háború a németek oldalán számunkra csak verességgel végződhet. Mi okokból akartunk volna egy reménytelen háború résztvevője lenni? Maradhattunk volna semlegesek? A választ megpróbáljuk Bárdossy László tevékenységén keresztül megadni. Bárdossy, mint politikus, diplomata, közgazdász biztonsággal tudhatta, hogy a tengelyhatalmak csak veszíthetnek e nagy összecsapásban. Mivel nem maradt emlékirat és az AVH, az orosz KGB, az amerikai OSS közreműködés sem értékelhető, ezért dr. Horváth Béla, akkori belügyminisztériumi államtitkárra hivatkozunk, aki Bárdossy közeli barátja, bizalmasa és köztudottan Hitler-ellenes volt. „A két rossz közül, a jobbik rosszat választottam.” mondja Bárdossy. „Ha önként nem csatlakozunk, Hitler eltipor. Ha a magyar parlamentet megszavaztatom, a szovjet-német háború kitörése első napjaiban, s kardoskodom, hogy álljunk ki a németek oldalán, leszavaznak.”<sup>55</sup> Hernádi Tibor írja:

*„Horthy maga is ellenzi a szovjet elleni hadba lépést. Sem a parlament, sem Horthy nem látja a veszélyt úgy, mint Bárdossy: Hitler nem enged, megszállja az országot és az általa kijelölt vezetés majd minden követelését teljesíti. Az ország totális háborúba keveredik. Felbecsülhetetlen jelentőségű lenne számunkra, ha végre hozzáférhetnénk azokhoz az adatokhoz, melyek tisztáznák Kassa bombázásának körülményeit. (. . .) Hazánk hadiállapotba került a Szovjetunióval. Kinek állt érdekében a kihívó támadás? Melyek azok az erők, melyek napjainkban is olyan hatalmat képviselnek, hogy a titok titok maradjon? Ha a háború vesztesei állnának – a németek, szlovákok, románok – bombázás hátterében az archívumok már a nürnbergi per idején kíméletlenül feltárták volna Kassa titkait, az igazi tettesek neveit. Az alapos tanulmányozók állítják, hogy a tetteseket a szovjet diplomácia ügyes irányítói között kell keresni. A német-orosz hadüzenet előtt az oroszok már tudják, hogy Amerika rövidesen belép a háborúba, tehát győzni fognak. Az alku készen állt, hadba lépésük ára majd az egész Európa keleti uralom, melyhez Magyarország is hozzátartozik. Bizonyíték? Hiába álltak a lengyelek, csehek, szerbek a győztesek oldalán a háború után*

<sup>54</sup> Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 118. old.

<sup>55</sup> U.o. 119. old.

Sztálin birodalma rájuk is kiterjed. Bárdossy a kulisszák mögött végbemenő világfelosztásról nem tudhatott. Elfogadja az orosz gépek bombázták Kassát, megfelelő alkalomnak találja, hogy ezért 'színleg' önmagunk belépünk az orosz elleni háborúba, ezzel kihúzza az ügy méregfogát. Így válik érthetővé, hogy csak egy kis létszámú csapatot indítanak a keleti frontra. Azonban alig telik el két hónap és a miniszterelnök meg Szombathelyi vezérezredes a magyar hadak főparancsnoka Horthyval Németországba megy és a kint lévő csapatok visszavonását kéri rossz felszerelésükre hivatkozva. Ne feledjük el közben a románok, szlovákok, horvátok aránytalanul nagy létszámú sereggel győztesen vonultak Oroszország belseje felé. Hisznek a német győzelemben, bíznak abban, hogy mint Hitler hűséges szövetségesei a harcok befejeztével a még megmaradt Magyarországot maguk között teljesen feloszthatják. Tárgyilagosan hozzá tehetjük, hogy a magyar népen a szovjet elleni háború kedvező visszhangra talált bárki viselje is azt, hiszen jól emlékeztet az a 1919-es kommünre, a lengyelek elleni szovjet vérontásra, a testvér finn nép 1939-es leigázására. Tudnak Sztálin saját népe elleni hadjáratáról a Gulágról, a szibériai kényszer munkatáborokról, tudnak a 200 millió orosz rabszolgáról, a 'munkás paradicsomról'. Itt idézhetjük megint Montgomeryt, aki idézett munkájában mondja: 'Lehet a rossz oldalon jó célért küzdeni?' Ezt tettük mi, mert mást nem tehattünk. Churchill felfogása is hasonló: 'Hitler ellen az ördöggel is cimborálunk.' Ha nekik jogos, nekünk is az. Ráadásul ennek köszönheti a magyar zsidóság nagy része, hogy csak akkor tudta elérni Hitler bosszúja, amikor a háború utolsó fázisába érkezett, s a Führer ereje hanyatlóban volt. Az angolok jól tudták, hogy Magyarország mennyire kényszerpályán mozog, ennek ellenére, 1941-ben dec. 6-án, szovjet nyomásra hadat üzennek. Amikor Németország hadba lép Amerika ellen természetes, hogy Hitler és Mussolini ugyanezt követeli tőlünk. Hogy ez mennyire volt hadüzenet mondható legjobban az bizonyítja, hogy mikor Bárdossy az egyre fenyegetőbb német nyomásra telefonon felhívja az amerikai követséget és bejelenti hadi állapotot, az amerikaiak nagy derűtséggel utasítják vissza. Ez után Bárdossy, hogy a németeknek mégis eleget tegyen írásba foglalja. Mi sem bizonyítja jobban az amerikaiak tárgyilagosságát, hogy csak 1942 nyarán Sztálin ismételt sürgetésére ratifikálták a hadi állapotot. Történelemszeink közül csak kevesen említik, hogy Horthy titkos egyezményben megállapodik Washingtonnal: a Magyarország légterén átrepülő angol-szász gépekre nem lőnek. Ez az egyezmény mind addig fenn áll, míg a németek el nem foglalják országunkat,

csak azután tekintik hazánk területét is ellenséges hadi célpontnak. A hadüzenet komolytalanságára utal mindkét részről az is, hogy a távozó amerikai diplomátákat Magyarország képviselői virág erdővel, sírva búcsúztatták, miközben éltették Amerikát és minél hamarabbi győzelmet és viszontlátást kívánták. A követ felesége a legcsodálatosabb virágcsokrot Horthy Istvántól, a kormányzó fiától kapta. Ez a rövid története Bárdossy hadüzeneteinek a három világhatalom ellen”<sup>56</sup>

(. . .)

„Bárdossy a háború utolsó napjaiban a hazáját elfoglaló szovjet csapatok elől Svájcban keres menedéket. Ugyanaz a sors éri, mint a hitlerizmus sok-sok áldozatát: védelmet ő sem kap. Kiadják az amerikaiaknak, mint háborús bűnöst és Himmler Márton, magyar zsidószármazású amerikai tiszt, a hazánkat elfoglaló szovjet pribékek kezére juttatja főbe lövik!

Az Új Élet nevű Magyarországon megjelenő zsidó újság írja, 1992-ben: 'Régészeti leletek bizonyítják, hogy Szabolcs megyében a török hódoltság a kuruc-labanc világ idején Nyírség falvaiban szétszórtan élő zsidóság megerősített helyek közelében talált menedéket. . . Ilyen megerősített hely volt a Nagykállai család ősi fészke: Nagykálló, hatalmas sáncaival, megerősített vár biztonságot nyújtott a válságos időkben szenvedésnek és veszélynek kitett zsidóságnak is.' Nem lehetne szemléltetőbb, hitelesebb bevezetővel kezdeni Kállai Miklós élet útja, politikai pályafutása, méltatását. Annak az egyénnek, aki az egész világra kiterjedő katasztrófa legsúlyosabb éveiben mint az ország miniszterelnöke – Magyarország kormányzójával karöltve – szembe mert szállni az embertelenség, a zsarnokság minden változatával. A meghurcolt üldözött emberek százezreinek egyik legkiemelkedőbb támogatója védelmezője . . . Kállay Miklós az egyik legősibb magyar családból származott. Az Aranybulla egyetlen eredeti példányát a Kállay család őrizte, innen került ajándékként a Magyar Nemzeti Múzeumba. Az erekleében rögzített törvények hatása azonban tovább él a Kállay nemzetség utódaiban és amikor veszélyben a haza, a haza polgárai, fennen hirdetik az 'ősi szellemet', a Bulla alpontjait, az elnyomottak védelmét. Nyomon követve a II. világháború eseményeit, bíráljuk el, értsük meg miért és hogyan válik a dzsentrí földbirtokos Szabolcs megye főispánja majd az ország kormányfője, a hírhedt Margit körúti Sopronkőhidai börtönök után a mauthauseni, dachau koncentrációs táborok kivégzést váró rabjává. . . Hogyan akadályozta meg kegyetlen sors

<sup>56</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 121. old.

a közel egy millió létszámú magyar zsidóság kiszállítástól való megmentésében. Miért összegzi a C. A. Macartney angol történész Kállay Miklós világát e szavakkal: 'Ha elpusztul is nemesen pusztul el.'<sup>57</sup> Miniszterelnökké Kállay Miklóst 1942. márciusában nevezi ki a kormányzó. A németek a kinevezésnek nem örülnek, nem örülhetnek! Véleményüket Göbbels birodalmi miniszter naplója hűen rögzíti: Ismerjük németellenességéről. A Horthy családdal együtt közismert zsidóbarát, nem akar kapcsolatot a tengelyhatalmakkal.

(. . .)

Göbbelsék figyelik minden lépését, minden megnyilvánulását. Várják, hogy lecsaphassanak. Tovább folytatódik, fokozódik a Dávid –Góliát harcához hasonló küzdelmünk. . . népünk kétségbeesetten vívódik az óriásokkal. . . változatlanul keressük a nyugati hatalmak megértését, jóindulatát, közben igyekszünk Hitlerrel szemben, amennyire csak lehetséges függetlennek maradni. . . Nincs visszaút. . . A sors nem engedi elkerülni végzetünk. A szövetségeseknek, a Szovjetnek igénye van a háborúban legyőzendő európai kis államokra, Magyarországra is. A háború utáni új gyarmatokra. Már 1940-ben megjelennek térképek Nyugaton, melyek Magyarországot, Csehszlovákiát, Lengyelországot, Romániát, Jugoszláviát, Ausztriát, sőt Németország jelentős részét a szovjet érdekkörébe utalják. Hitlernek változatlanul létkérdést jelentünk. . . Szüksége van a magyar búzára, vasút vonalainkra, a Weiss Manfredek, Chorinok, Goldbergekek, Mauthnerek világhírű iparára, a zsidó vagyona, a magyar katonára, munkaszolgálatosokra. . . De nem akar lemondani az egy millió magyar zsidó-elleni bosszújáról, deportációról.

(. . .)

Kállay csak hosszú tépelődés után a kormányzó többszöri kérésének engedve fogadja el a miniszterelnöki megbízatást. Érti, tudja, a nemzet sorsában egy régi jóslata fog bekövetkezni, a kikerülhetetlen pusztulás! Budapesten 1939 nyarán tartja ülését egy nemzetközi tudományos kongresszus, melyen Kállay Miklós elnököl. Egy délutáni értekezés befejeztével a résztvevő külföldiek népes csoportjával felmegy a Gellért-hegyre. Leírhatatlan panoráma tárul a kirándulók elé. 'Csodálatos, ragyogó, hihetetlen, hangzik a soknyelvű felkiáltás. Kállay a lelkesedők irányába fordulva elcsukló hangon, mély szomorúsággal mondja: 'Uraim, jól nézzék meg, mert utoljára látják! A királyi vár, a hidak

<sup>57</sup> U.o. 124. old.

és körös-körül minden, semmivé lesz . . . Itt kő kövön nem marad.’ Félelmetes előrelátás. Kállay balsejtelmei rövidesen bekövetkeznek, pedig Hitler ebben az időben még csak – a Nyugat hozzájárulásával – Ausztria, Csehország békés bekebelezésének örvendezik. Hazánkban gyönyörűek a béke évek utolsó napjai. Nyugaton csend uralkodik. Hitler hatalma elől hozzánk menekülő osztrák, cseh zsidók beilleszkedőben vannak az új környezetbe. . . Széles tömegek örömmel várják az amerikai atléták szokásos évi látogatását. Legjobb labdarugóink a lengyelek elleni baráti mérkőzésre készülődnek. Derült égből villámcsapás. Megkötik az egész világot megrázó német-szovjet baráti szerződést. . . A két hatalom összeölelkezik. Kállay Miklóson kívül kevesen érzik, tudják, hogy a háború a küszöbön áll. Kő kövön nem marad. . . Kállay, később, mint új miniszterelnök, azonnal kidolgozza és a kormányzó elé terjeszti politikai irányvonalát. Így fogalmaz: ’A németekkel szemben óvatos, de következetesen magyar politikát fogunk folytatni. . . A legerősebb szellemi és erkölcsi magatartást fejtsük ki. Gazdaságilag csak annyi engedményt teszünk amennyi elkerülhetetlenül szükséges. Mindamellet vigyázni fogunk, nehogy kiprovokáljuk Magyarország megszállását, mert az a végünket jelentené, s elpusztulna minden, amit építettünk és megőriztünk hosszú történelmünk során: Alkotmányunk, polgári jogrendünk, függetlenségünk, szellemi és anyagi javaink.’<sup>58</sup> Kállay jól tudja, Hitler aszerint ítéli meg a nemzetek iránta való megbízhatóságát, hogy mennyire követik javaslatait, elvárásait, parancsait a zsidó kérdés megoldásában. A leghálátlanabb szövetségesnek tartja a magyarokat, mert nem eléggé csatlakoznak, vagy egyáltalán nem, az anti-szemita világ nagy táborához. Kállaynak különben is ’rossz’ múltja van Bethlen István és Horthy Miklós baráti köréhez tartozik. Öntudatos magyar nemzeti liberális eszméket hirdető, de ízig-vérig nemzeti érdekeket képviselő politikus. A háború alatt a tengelyhatalmak tagjainál bevett szertartás, hogy egy újonnan kinevezett vezető azonnal látogatás tesz a főhadi szálláson a hitleri bunkerben. A ’vezér’ személyesen is ki akarja ismerni. Kállayval nem siet találkozni. Hadd aggódjanak kegyéiért a magyarok. A német hadigépezet még rendkívül eredményesen működik. Hitler csapatai a Kaukázus irányába törnek. Néhány hét múlva a Babrusz(sic) (Elbrusz) csúcsán horogkeresztes zászló leng. A japán szövetség is jól működik. Ázsiának jelentős része már Felkelő nap birodalmához tartozik. A tengelyhatalmak arról álmodoznak, hogy 1942 esztendőben elérik háborús céljaikat. Az

<sup>58</sup> Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 127. old.

orosz kapitulál, az angol-szászok Hitlerrel békét kötnek. Mindezek ellenére Kállayt nem aggasztja a késlekedő fűhreri meghívás, nem tart Hitler győzelmétől annak következményeitől. Van elég tennivaló az országban. Régi célkitűzéseit kívánja megvalósítani, az eddig meg nem oldott szociális gondokkal foglalkozik. Nem feledkezik meg arról sem, hogy kinevezése idején megígérte a kormányzónak, a legfontosabb kérését teljesíti: 'Meg kell szabadulnunk a hazai náciaktól, minden egyéb szempontot félretéve, tekintsem őket a nemzet ellenségeinek és törvényen kívül állóknak!'<sup>59</sup>

Ugyanakkor elmondható, „hogyan a német megszállásig zavartalanul működnek a baloldali pártok – kivéve a kommunistákat. A kontinensen Svájcban és Finnország mellett csak hazánkban hirdethették Hitler-ellenes tanaikat a szociáldemokraták. . . A pártban zsidószármazásúak is nagy számban voltak képviselve. Röviddel a német megszállás után vezetőik többségét a Gestapo elhurcolta, vagy bujdosásra kényszerülnek . . . A kisgazdapárt képviselte a meg nem alkuvo nemzeti érdekeket. Egyik vezér egyénisége Bajcsy-Zsilinszky Endre, aki a végzetes esztendő idején Kállay egyik legbizalmasabb tanácsadója. Politikai felfogása: 'Ez a háború nem a miénk.'<sup>60</sup> Mind ezek ellenére Bajcsy-Zsilinszky Kállayval együtt fenntartja: 'A bolsevizmust, az emberiség rákfénjét ki kell irtani, de ez nem a mi feladatunk.' Az elmúlt fél évszázad nyomorúsága Kállayékat igazolja. . . A világ kommunizmusának pusztulnia kell. . . Sztálin egykori szövetségesei fejezték be azt a folyamatot, melyet 1956-os hős forradalmunk indított el. A kommunizmus végének kezdete a pesti utcákon kiontott magyar vérrel lett megpecsételve. Jogosan elvárható lenne, hogy Európa belépésünk 'engedélyeztetése' idején a döntéshozók számításba vennék az évszázadokon keresztül hozott véráldozatunk hosszú sorát a nyugati civilizáció védelmében.”

(. . .)

„Bajcsy a hazáját lerohanó németeket pisztollyal a kezében fogadja . . . A tűzharcban megsebesül, börtönbe vetik. Csak a Lakatos kormány idején szabadul. A fegyházból kikerülő Bajcsy ismét felveszi a harcot, most már a nyilas-német szövetség ellen. Újból lefogják, halálra ítélik. Karácsony szent estéjén a sopronkőhidai börtön bitófáján fejeződik be a nemzet fennmaradásáért minden áldozatot vállaló élete. Bajcsy-Zsilinszky sorsa intő példa mindazok számára, akik a fegyvertelen

<sup>59</sup> Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 128. old.

<sup>60</sup> U.o. 129. old.

*nép rovására írják a német vagy a nyilasok elleni felkelés ellenállás hiányát.*”<sup>61</sup>

Bajcsy-Zsilinszky Endrét a németek ugyanúgy a bitófán végezték ki, nem katonához illő halállal, aki a magyar érdekek, élni akarás harcosa volt, az idegen elnyomás ellen, mint a lechfeldi csata vesztesét kora, és a magyar hadvezetés legnagyobbikát, Bulcsú Horkát. (B.L.)

„Kállayék felajánlják a magyar zsidóság felfegyverzését egy közös németellenes fellépésre, a felhívást a zsidó vezetők nyomban elutasítják. Hulljon csak a magyar vér az Ő megmentésükre. 1942 kora nyarán a Hitler-Kállay találkozóra még is sor kerül. Kállay nem 'hintapolitizál', nem 'járja a Kállay kettőst'. Határozottan néz a házigazda szemébe, miközben hangsúlyozza: 'A rosszul felfegyverzett katonáinkat engedjék haza.'<sup>62</sup> Kérése a munkaszolgálatosokra is vonatkozik. Hitler szokatlanul nem ugrik fel a tárgyaló asztaltól. . . Hallgat, engedi, hogy Kállay részletesen kifejtse álláspontját a zsidókérdésben is. 'Nálunk más a helyzet a zsidósággal mint bárhol a világon, vagy Németországban. Az ország lakóinak 10%-a zsidó. Tőlük függ kereskedelmünk, iparunk sikeres működése. Távollétükben nem tudnánk a német háborús erőfeszítéseket támogatni.' Ezért merülhetett fel a nürnbergi perek idején egyes semleges országok sajtójában azon nézet: a német Kruppok, az amerikai Dupontok, a cseh Skoda-művek vezetői mellett a magyar hadiipar tulajdonosait is felelőségre kellene vonni, mint háborús bűnösöket. 'A zsidóság kikapcsolása' -- folytatja Kállay -- 'a nemzet érendjének (életrendjének) felborítása nélkül csak lépcsőről lépésre képzelhető el és semmiképpen sem erőszakos eszközökkel.' Megdöbbentő bátorsággal kifejtett érvelés – véleményezi az akkori közhangulatot. 'Aki időt nyer, életet nyer.' – mondja Kállay. A tárgyalást szerény ebéd követi. Hitler gondterhelten látszik. Talán a miniszterelnök higgadt, tárgyilagos nézetei hatnak rá? Mindenesetre Magyarország függetlensége egyelőre megmarad.”<sup>63</sup>

(. . .)

„Kállay Ribbentroppal külön értekezik. (Ribbentrop) agresszív szóbeszéddel kínálja, védi a német érdekeket, miközben igazságtalanul vádaskodik. 'A magyarországi németek nem rendelkeznek elegendő jogokkal, elnyomjuk nemzetiségeinket.'

<sup>61</sup> U.o. 130. old.

<sup>62</sup> Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 130. old.

<sup>63</sup> U.o. 130-131. old.

Kállay fölényes tájékozottsággal utasítja vissza a kihívásnak, megfélemlítésnek szánt kirohanásokat. Idézi Hitler nem régiben tett kijelentését: 'A háború után Európa összes németét visszatelepíteni a birodalomba.' Majd hozzáteszi: **'Még ha olyan szabadon és jólétben élnek is mint Magyarországon!'** A németiség kényszerű deportálására a háború végeztével sor kerül -- melyet a győztesek páratlan brutalitással hajtanak végre. Pedig, mint mondják ők nem voltak fasiszták (demokraták voltak).<sup>64</sup>  
(. . .)

„Kiknek áll érdekében a népek közötti állandó feszültség fenntartása, kiknek van szüksége az örökös háborús hangulatra, kik érdekét szolgálják a különböző katonai szövetségek, a háborúk kirobbantása? Bizonyára nem az egyszerű embereket. Így van ez ma, így volt a múltban is. . . Fegyvergyárosok örök mondanása: pénznek, profitnak nincs szaga. . . A száműzetést túlélő németek, vagy azok leszármazottai napjainkban gyakorta keresik fel a földet, ahol ősök békességben, bőségben éltek a honalapítókkal, a magyarokkal. Gyarapították, boldogították a földet, melyet ellenségeink a vesztes háború után rabszolgasorsba kényszerítettek – s ma is ott tartják a legkönyörtelenebb eszközökkel --, hol egy kommunista, hogy egy kapitalista ideológiával (KGB, ÁVH, világbank, hitelek, káosz, privatizáció, maffia stb. stb.) Hazánkban a NATO lesz az a szerv, mely gondosan arra vigyáz, hogy az országot kifosztók között a megértés háborítatlan legyen, a nép nyomora, a magyarság kiirtása folytatódjon. . . Aki tud, menekül, átadva helyüket a jövevényeknek, az új honfoglalóknak. . . Évente sok tízezerrel csökken az ország magyarsága. Felmerül: kiknek kezdi építeni népünk a NATO-hoz szükséges milliárdos infrastruktúrát? (Utak, hidak, repülőterek stb.) Miközben nyögjük a magyar néphez soha el nem jutott kölcsönöket, annak kamatait . . . majd jön az évente elavuló fegyverek lecserélése (. . .) miközben a nép éhez, pusztul, nyomorban él. (. . .) A deportálás idején a sok szenvedésnek megaláztatásnak kitett németeknek a magyar nép elismeréssel adózik. A németek tragédiájukért nem a magyarságot okolják. Nem követelnek bocsánatkérést, kárpótlást, jóvátételt. Jól tudják, ha Európa tájain valaki az elmúlt évszázadokban önhibáján kívül sokat szenvedett, azok mi vagyunk, a magyarok. 'Ha hazánkban valakinek az elmúlt idők szenvedéséért kárpótlás jár, az csak a dolgozó kifosztott nép lehet' – mondja a háború végén Darvas József is, a baloldali parasztpárti politikus is.”<sup>65</sup>

<sup>64</sup> U.o. 131-132. old.

<sup>65</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 133. old

„Meg kell emlékeznünk azon németajkú, de közös hazáért harcba szállókról is, akik a 'Hűség a hazához' mozgalomba tömörülve bátran szembeszállnak a hitlerizmus minden vállfájával és akiknek a német megszállás alatt ugyanaz lett a végzetük, mint a többi ellenállóknak. . . A Gestapó túlnyomó részüket elhurcolta, sokuknak végleg nyoma veszett, így Perczel Bélának a volt főispánnak is. (. . .) A nemzetiségek elnyomásáról szóló vádakra Kállay így válaszol: 'Kormányprogramom közé tartozik, hogy a román, szlovák népcsoportokkal a legjobb kapcsolatot tovább építsem. Arról nem tehetek, hogy szándékaim a külföldről irányított uszítás miatt visszhang nélkül maradnak.' Ribbentrop jól tudja kire céloz a miniszterelnök, de nem jön zavarba. Népünk magatartását a nemzetiségekkel szemben Kállay egyik beszédében így foglalja össze: 'A magyar fajtának sok minden hibája között van egy nagy gyengesége, amely azonban legszebb tulajdonsága is: Szereti embertársát. Szeretni a más fajtát egyedül mi, magyarok tudjuk ezen a világon. Mi mindig szerettük azokat a népeket, akiket itt találtunk, ide behoztunk, ide beengedtünk. Szeretni egyedül mi magyarok tudjuk a más fajtájú, másvallású, más köntöst viselő embertársainkat.'<sup>66</sup> Ezzel kapcsolatban folyamatos megerősítést érdemel az a felfogás: egy nép önmagától soha nem idegen gyűlölő. Szükséges, hogy hatalomra éhező vezetők gátlástalanul félrevezessék 'békélkedőket', a békességre együtt élésre vágyakozókat. Bűnös népek, bűnös fajok, vallások nincsenek. Ezen megállapítás érvényes az akkori, a mai oroszokra, franciákra, arabokra. Minden népre! A németekre is! Kállay a főhadiszállásról hazatérve széttelint az országban. Megelégedéssel látja, jó termés ígérkezik.(. . .) Az éhező belga, francia, holland gyermekek ez évben is számíthatnak az ajándék magyar élelmiszert vivő vonatok hosszú sorára. A Vatikán éléstárának ingyenes feltöltése ugyan csak magyar feladat. (. . .) A nemzetközi vörös kereszt ugyancsak magyar búzából készült kenyérből juttat a lágerekbe hurcolt zsidó gyermekek ezreinek. A háború harmadik évében még felhőtlennek látszik a magyar ég. A pusztítások messze elkerülték eddig hazánkat. Az ország Szent István napi ünnepre készülődik. (. . .) Az ünneplő százezrek a terület visszaszerző Horthy, Kállayt, a kormányt éljenzik. Határtalan az öröm, a lelkesedés. Tudják még ők állnak az ország élén, hazánk biztonsággal tekinthet a jövőbe. A nap további részéről így számol be Kállay naplója: 'Váratlanul oda jön hozzám Keresztes-Fischer Lajos a kormányzó katonai irodájának főnöke és fülembé súgja:

<sup>66</sup> U.o. 134. old..

'Horthy Istvánt repülő baleset érte. Meghalt.' A kormányzó helyettes Horthy István elvesztése megrázza a nemzet minden tagját. Talán ekkor döbben rá először az ország, hogy a háború még iszonyatos megpróbáltatásokat tartogat. Olyan emberrel lettünk szegényebbek akit mindenki szeretett. Szerette a magyar zsidóság is. . .

(. . .)

Horthy István önként megy ki az orosz frontra. Döntésével atyja egyetért: Ott a helye, ahol a többi katonának. (. . .) Szent István napján a hajnali órákban éri a hősi halál. A lezuhant géppel szénne ég. Zsebében a leszerelési parancs. Azonnal haza mehetne, de nem kívánt változtatni a napokkal előbb tervbe vett felderítő hadműveleten. A Moszkvában működő Kossuth adó Gestapó bűncselekménynek tudja be a jól képzett harc edzett pilóta halálát. Horthy Istvánné visszaemlékezéseiben megerősíti a németek által elkövetett gyilkosság lehetőségét. 'Férjem tragikus halála előtt néhány nappal Kijevben találkoztunk, ahol műtő nővérként szolgáltam a tábori kórházban. Meglepetésünkre Kitzinger Ukrajna német főparancsnokának Kijevi villájában helyeztek el bennünket. A három napos együttlétünk alatt a legteljesebb nyíltsággal beszéltünk mindenről. Apósom több mindent üzent fiának. A legrövidebb időn belül haza kell térnie. Férjem ugyancsak elmondott mindent, amit apjával tudatni akar és amellet beavatott titkos tervébe is. A fronton tapasztaltak alapján még jobban megerősödött benne az a meggyőződés, hogy a németek elvesztették a háborút és azt világosan látja, hogy ő sem a fronton, sem odahaza nem tud az ország helyzetén változtatni. Ezért úgy döntött, hogy hazatérte után el fog menni Angliába vagy az Egyesült Államokba és megpróbál ott tenni valamit hazája javára. Nekünk azonban a családnak nem szabad tudnunk erről. Ezért nem is fog részletekbe beavatni bennünket, nehogy még jobban nehezítse apja helyzetét. Azt azonban nagyon határozottan leszögezte, otthonról nem lehet már Magyarországon segíteni.' A napló zárszavai: 'Ma sem tudom megérteni, hogyan lehattunk olyan könnyelműek, vagy inkább gyanútlanok, hogy nem számoltunk idegen 'fülek' lehetőségére. Később tudtam meg egy tábornoktól, hogy a lakás rejtett mikrofonokkal volt felszerelve.' . . . Nem tudom hogyan alakul Magyarország sorsa, ha a kormányzó helyettes tervét siker koronázza. . . Eljut Nyugatra. . . vajon a szövetségesek tárgyaló félnek tekintik, vagy az a sors vár rá mint a többiekre, akik életük kockáztatásával hátat fordítva a zsarolásnak a béke útjait kívánják egyengetni. . . Hess Rudolf, a Führer helyettese, Ciáno gróf, az olasz külügyminiszter Wilhelm Canaris,

a német kémhálózat vezetője, Rommel tábornok stb. stb. Börtön halál várt mindegyiknek. A közel múltban Horthy István halálának 55. évfordulójára emlékeztünk. A magyar rádió is felidézte röviden a tragédia körülményeit, s felvetette a lehetőségét, hogy a szerencsétlenség az előző esti István napi mulatozással függhet össze – mélyen betaposva így, egy csodálatos magyar katona jellemébe, akinek élete, küzdelmei, hazaszeretete példaképül szolgálhatna ma is magyar ifjainknak. Összegezve Horthy István hősi élete történetét, merjük kimondani, elérkezett az ideje, hogy ne tűrjük tovább nemzeti hőseink burkolt, vagy nyílt rágalmazását, vessünk véget a hazaáruló történetírásnak. Legyen joga a magyarnak is saját történelme tárgyilagos megírásához. Az 1942-es esztendő sorsdöntő fordulat az európai és a magyar zsidóság sorsában. Hitler a zsidókérdés végleges rendelkezését eredetileg a háború győzelmes befejezése utánra tervezte: 'A kitelepítést' most már viszont a végleges megoldás az irányadó, mivel magyarázható a változás? Amerika 1941 decemberében belép a hitlerizmus elleni hadjáratba. . . Eldőlt a háború sorsa. A német hadvezetés tudja, csak időkérdése a vereség. Valószínűleg Hitler is szembenéz a valósággal. . . A zsidóság túléli a létét fenyegető veszélyeket, túléli a háborút. Hitler tarthat a visszacsapástól. Ezentúl már félelem, aggodás és bosszúvágy irányítja a zsidók elleni politikáját. Egyezkedni szeretne. A szövetségesek feltétel nélküli megadást követelnek. A harc étet-halálra megy. Következik a háború legkegyetlenebb korszaka. Az új irány értelmében Ribbentrop üzenetet küld Kállaynak: 'Nem várunk tovább! A zsidókérdést azonnal meg kell oldani. Hitler mindenre el van szánva.' – Sztójay Döme, berlini magyar követ kétségbeesetten könyörög Kállaynak, vegye komolyan a német fenyegetést, teljesítse kérésüket, melyet írásban is összeállítottak. Az ultimátum lényege: 'A Magyar Királyi Kormányt Kállayt arra kéri, hogy az európai zsidókérdés mielőbbi és teljes megoldása végett maga is tegye meg Magyarországon sürgősen a megfelelő intézkedéseket. Német részről üdvözlük az ez irányban tett eddigi kezdeményezéseket, ezek azonban még korántsem tartanak lépést a Németországban és Európa más államaiban bekövetkezett fejlődéssel. Minden amellet szól, hogy ezt a kérdést még a háború alatt egyszer s mindenkorra le kell zárni. Ez nem német, hanem össz-Európa érdeke! A zsidók mindenütt lázítanak, szabotálásra buzdítanak, merényleteket terveznek . . . A győzelem és a német csapatok biztonsága érdekében végett kell vetni a magyar zsidókkal szembeni kivételes bánásmódnak! Nem lehet az ország többé az európai zsidóság

oázisa’—fejeződik be az ultimátum. Majd rátérnek a részletekre. Magyarországon is foganatosítani kell az alábbi intézkedéseket: A zsidókat kivétel nélkül kikapcsolni a kulturális és gazdasági életből.

Minden zsidó megjelölése sárga csillaggal.

Előkészíteni a zsidók kitelepítését és keletre szállítását, minden városban gettót kell e célból állítani.

Azonnal átadni 300,000 magyar zsidót munkaszolgálatra.”<sup>67</sup>

„A magyar kormány, Kállay vezetésével a leghatározottabb hangon utasítja vissza az összes német követelést! Pedig ekkor már más országokban az európai zsidók kitelepítése, koncentrációs táborokba hurcolása folyamatban van, majdnem befejeződött. Ribbentrop legközelebbi munkatárs, Martin Luther, a miniszterelnök elutasító üzenetére jegyzékben válaszol: ’Őszintén sajnálom, hogy éppen a magyarok nem értik meg a német intenciókat, pedig példát vehetnének szomszédjaikról!’ Mint tudott nem hatott ránk a példamutatás. Ezzel összefüggésben idézzünk szó szerint a zsidó Lévai Jenő ’A fekete könyvben’ leírt megalapításait: ’Hogy kellően méltányolhassuk a Kállay kormány nehéz helyzetét, amelybe a magyar zsidóság ügyében a náci nyomással való nyílt szembehelyezkedése sodorta, vegyük szemügyre a Magyarországgal szomszédos államoknak zsidó polgárai ellen eddig alkalmazott intézkedéseit. Az osztrák zsidók sorsa már évekkel előbb beteljesült, csak azok menekült élve, akik idejében kivándoroltak, avagy Magyarországra tudtak menekülni és az Imrédy-kormány beleegyezésével menedék jogot élveztek.’ Ismételjük: Akkori miniszterelnökünk Imrédy Béla, akit mint ’háborús bűnöst’ a kommunisták 1946-ban kivégeznek. Lévai a szlovák zsidók sorsát így összegezi: ’Szlovákiában 1939-ben mindjárt az ’önálló’ szlovák állam megalakulása után kezdődött a zsidó üldözés. **Megállapítható, hogy a szlovák zsidók elleni intézkedésekben a német karhatalom, a német hadsereg és a Gestapo nem vett részt!!!** A deportálásra szánt zsidók egy részét fogadta ekkor be és mentette meg a magyar kormány.’ Tehát a Hitler által létrehozott első szlovák állam azzal mutatkozik be európai népei történetében, hogy önként végrehajtja a legszigorúbb zsidóellenes intézkedéseket. (1997-ben, a rövid múltra visszatekintő második független Szlovákia, a kommunista Meciar vezetésével a már ’jól bevált’ gyakorlat szerint új atrocitásokra készülődik. Ismét a védteleneket, üldözötteket fenyegetik. . . az 1100 éves történelmi múltú felvidéki magyarságot

<sup>67</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008 136-139 old.

kívánják megsemmisíteni, kitelepíteni.) A folyamat 1936-ben indul el. Először a cseh testvéreket űzik ki az újszülött Szlovákiából. 1942-ben a zsidókat deportálják. 1944-ben, az ún. szlovák nemzeti fölkelés idején, az évszázadok óta ott élő németeket gyilkolják. **Külön hősi eposznak tartják a Magas Tátrában nyaraló birodalmi német gyerekek megtizedelését.** Az ártatlanok pusztítása csak akkor szűnik meg, amikor az első német harci alakulatok megjelennek az addig még szövetséges Szlovákia határain. Ma még történelmi adóságnak tekintendők azok az adatok, melyek bizonyítanak a 'nagy fasiszta' ellenes felkelést. (Beszéljenek a hiteles adatok.) Hitler leghűségesebb népe a békekötések idején a győztesek közé sorolva? Ne feledjük el: Josef Tiso szlovák állam elnököt háborús bűneiért kivégezték. Plébános létére ő volt az, aki a szlovák zsidókat önként deportáltatta. A továbbiakban Lévai a legmeggrázóbban romániai zsidók sorsát ismerteti: **'Romániában nem voltak deportálások, de mintegy 500 ezer zsidót kirabolva, megkínózva, végeztek ki olyan módszerekkel, amelyeket felidézni nincs erőm.'** Egészítsük ki: napjainkban a romániai zsidók létszáma elenyésző. Hová lettek azok, akik a háborút, a Hitlerizmust túléltek? A folyamatos anti-szemitizmus elől menekülve szétszóródtak a nagy világban. Legtöbbjük a Ceausescu által kierőszakolt váltságdíj fejében hagyhatta el az országot és találhatott Izraelben új hazát. 'A jugoszláviai zsidósorsa már a háború első hónapjaiban megpecsételődött. Ír magja sem maradt.' Lévai írásának összefoglalója: 'Amíg tehát Közép-Európa egész zsidóságát szinte tökéletesen megsemmisítették már a németek, a közel egy millió magyar zsidóságot, mint érintetlen 'közép-európai szigetet' – Horthy kormányzó és a Kállay kormány védelme alatt 'tudja a hitlerizmus.'. Lévai mellett nagy tárgyilagossággal ugyancsak a zsidószármazású Rudolph L. Graham (sic) (Randolph L. Braham) jellemzi Kállayt: 'Az a tény és tagadhatatlanul egyik legfőbb érdeme, hogy a nácik említett több követelésének egyikét sem teljesítette. Konokul szembeszállt azzal, hogy a zsidókérdést Magyarországon szélsőségesen oldják meg, s mi sem bizonyítja ezt szembetűnőbben, mint az, hogy amikor a németek megszállták az országot, a zsidóság tulajdonképpen fizikailag sértetlen volt! Mutatja bátorságát az is, hogy ezen álláspontját már akkor is képviselte, amikor Hitlerék még hatalmuk csúcsán voltak: nem volt még 'Sztálingrád'. Az idők végezetéig büszkék lehettünk Lévai és Graham (sic) (Braham) értékelésére és követeljük, szűnjenek végre a hazugságok, amelyek megmértelyezik együttműködésünket. Kállay miniszterelnöksége első napjaitól kezdve meg akarja valósítani a Hitler ellenes szövetséget. Külön békét kíván a

nyugati hatalmakkal. Elsősorban Olaszországra, Mussolinira számít. Találkozni kíván Duce-val, Ciano-val. Megdöbbenve veszi tudomásul, hogy nem az olaszokon múlik a megbeszélés ideje. Romának is német engedélyre van szüksége. Hitler főleg a Ciano-Kállay eszmék egyeztetésétől tart – mindketten ádáz ellenségei. Ciano apósa, a Duce rövidesen meneszti, később kivégezteti. Kállay előtt az örökváros nyitva áll, kezdődhet a találkozó. (. . .) Kállay különbékéről szóló tervét meghallgatja de retteg Hitler bosszújától. Figyelmezteti: 'Nem is értem, hogyan lehet Ön annyira önálló, hogyan merhet szinte provokálóan fellépni az Önök földrajzi helyzetében. Nem gondolta, hogy ebből baj lehet?' Kállay újból látja, senki nem mer szakítani, szembe szállni Hitlerrel. . . 'Óva intem, ne hogy valami durva hibát kövessen el, mert a németekkel nem lehet tréfálni.' A figyelmeztetés nem ér véget: 'Vigyázzon a románokra is.' Tudomása szerint mindent elkövetnek, hogy Hitler kedvébe járjanak. Észak-Erdélyt újból el akarják rabolni, ezért hajlandók meghozni a legnagyobb vér- és anyagi áldozatot a hitlerizmus győzelme érdekében. Mussolini folytatja: 'Antonescuék külön hangsúlyozzák a magyar zsidóság vezetőit minél hamarabb el kell távolítani Horthy környezetéből... (. . .)' Kállay Róma útja mégsem teljes kudarc. Mussolinival megegyezett: Az olasz honban élő magyar állampolgársági zsidók ugyan olyan jogokkal bírnak mint az olaszok. Kállay emlékiratában megjegyzi: 'Adott szavát a Duce betartotta. Bántódásunk nem esett, túléltek a háborút a fasizmust.' Kállay előzőleg már Hitlernél is kiharcolta: sem Németországban, sem a német által elfoglalt vagy befolyásuk alatt álló területeken a magyar zsidónak baja nem eshet, vagyonukhoz nem nyúlhatnak, azt magyar nemzeti kincsnek kell tekinteni. Deportálásukra nem kerülhet sor! Ezekre célozva Montgomery kijelenti: 'Igazán mulatságos, mennyi mindent zsebre tettek a németek a magyaroktól azokban az években.' Kállay Rómában XII. Pius pápával is találkozik. Régi ismerősök. Az 1938 nyarán Magyarországon megtartott Eucharisztikus Világkongresszus idején kötöttek szoros eszmei barátságot. Felismerték a hitlerizmus tanainak súlyos következményeit. – A német találkozón nem vehetett részt, 'az új német vallás nem tűrte meg Jézus tanítását. Nem szeretheted felebarátodat, az alsóbb rendű népeket.'"<sup>68</sup>

(. . .)

„Kállay hazaérkezve elhatározza, külföldi szövetségesek nélkül is folytatja a küzdelmet. Mindent elkövet, hogy az angol-

<sup>68</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008 139-144. old.

szászok támogassák az embertelenség ellen vívott harcában. Mint egykor Kossuth Lajos, ő is bízik az általuk hirdetett demokratikus elvek győzelmében. Bízik az Atlanti Charta, Churchill, Roosevelttel által hangoztatott pontjaiban, melyeknek veleje: 'Minden népnek alapvető joga a szabadság!' Kállay elfelejteni látszik az első világháború alatt Wilson által hangsúlyozott hasonló tételek kudarcát. . . a be nem tartott ígéretek sokaságát. Nem ismerte Montgomery összefoglalóját Amerika külpolitikájáról: 'Ne gondolja bárki, hogy az Egyesült Államok azért vett részt két világháborúban, hogy méltó legyen eszméihez. . .Azért léptünk be mindét háborúba, hogy megvédelmezzük létfontosságú érdekeink.' Vagyis – az üzlet az üzlet! 1943-ban Szent István ünnepének előestéjén Kállay rádió szöveget intéz a nemzethez: 'Továbbra is mindent megteszünk, hogy nemzetünk, becsületünk fennmaradjon . . . Nem tántorodunk el az ősi szellem ezeréves eszméitől.' . . . Mindenkit segítünk a hozzánk menekült amerikai, angol, francia hadifoglyokon is. Szállodákban, kastélyokban lakhatnak, színházba, lóversenyre járhatnak, ha akarnak dolgozhatnak. A németellenes kihívások sorozata. Kállay bízott benne, hogy politikai irányvonalát a nyugat a háború győzelmes befejezése után nagyra fogja értékelni. Hiszi, ahogy emlékiratában írja: 'Az az ország és kormánya, amelyik igyekezet viszonylag független külpolitikát folytatni és nem követett el olyan büntetéseket, mint minden kelet-európai ország, -- az ilyen ország és kormány, illetőleg az ilyen nemzet úgy fog kikerülni a háborúból, hogy megnyeri a világ népeinek rokonszenvét, talán még háláját is.'"<sup>69</sup> (. . .)

„. . . -- azt kell mondjuk: jóindulatú tévedések sorozata és nem kevés naivitás vezette Kállayt, amikor a világ támogatásáról, még inkább hálájáról álmódzott. A tévedésről, tévedésekről jóval többet tudunk, mint Kállay a háború idején tudhatott, mégis meggyőződéssel állíthatjuk: sok mindent még mindig nem tudunk. . . Ha nem is tudjuk, vagy sejtjük mindenre a valódi választ mégis megkíséreljük feltárni azokat 'furcsaságokat', amelyek pedig felkelthették volna Bárdossy, Kállay vagy akár Horthy gyanúját, hogy valami soha nem látott sátáni üzelmek folynak az európai zsidóság szenvedései ürügyén. Hiszen a maga korában is megmagyarázhatatlan jelenségeknek számított, hogy a hitleri Németország által munkaszolgálatra deportált zsidók megmentésére, kivándorlásuk, befogadásuk érdekében sem Amerika, még kevésbé Anglia nemcsak, hogy nem tett semmit,

<sup>69</sup> Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 144-145. old.

hanem még a lehető legkegyetlenebbül akadályozta is azt. Anglia könyörtelensége annyira szembeötlő, hogy viselkedése tárgyilagos megítélés mellett nem csak súrolta, hanem meg is valósította, mint az emberiség elleni bűntettek, vagy háborús bűntettek minősített formáját. Nem lehet eléggé csodálni, hogy Nürnbergben a háborús bűnös felett ítélkező nemzetközi bíróság figyelmét mindez ilyen nagyon elkerülte. Még inkább azon, hogy a 'perbe fogott' német vezetők sem tettek erre javaslatot. Legalább is a nyilvánosságra hozott jegyzőkönyvek és egyéb híryanagok szerint nem tették. Nehezen hihető, hogy a valóságban is hallgattak volna ezekről. Az angolok makacssága a zsidósággal szemben nem csak a II. világháborúnak ritka eseménye, hanem az egyetemes történelemnek is megdöbbentő példája.

A maga korában is ismert volt, hogy a Londonban székelő zsidó világszövetség hozzájárulásával, sőt valószínű kezdeményezésére a zsidó ügynökség 1937-ben tárgyalásokat kezdeményezett, majd folytatott, német illetékesekkel, nevezetesen Adolf Eichmann-al németországi zsidók Palesztinába szállításáról. Megkötötték az úgynevezett Haavra egyezményt a szállítások lebonyolítására. Sőt később meg egy külön Hágana nevű szervezetet is létre hoztak a gyakorlati munka végrehajtására. E zsidó szervezet kérésére a német kormány un. átnevelő táborokat hozott létre, amelyben a Palesztinából érkezett cionisták agitálták is és készítették fel a kivándorlásra, majd palesztinai kibucokat (szocialista mezőgazdasági üzem) való foglalkoztatásukra. Nyoma maradt annak, hogy ezek a Németországban jó életszínvonalon élő zsidók nem nagyon törekedtek az őshazába való áttelepítésre. A cionista zsidók egyre erőteljesebb agitációra kényszerültek. A németek a nemzetközi botránytól tartva kikötötték, hogy a zsidókat szállító hajók úti célját titokban kell tartani. Ezek a szállítások az angolok titkos tevékenysége következtében egyre nagyobb akadályokba ütköztek. Ennek lett a következménye, hogy a németek a szállításhoz egyre nagyobb segítséget nyújtottak. A palesztinai cionisták még az SS segítséget is igénybe vették.

A Haavra-egyezmény alapján a németek nagymennyiségű árút is szállítottak az áttelepülő zsidóság részére Palesztinába. Mind addig, amíg éppen az amerikai zsidók meg nem szerveztek egy nagyon erős bojkottot a német árúk szállításának megakadályozására.

Az angol gáncsoskodás következtében a zsidó átszállítási program egyre lassúbbá vált, ellensúlyozására a Hágana szervezet vezetői létrehozta egy Masszada nevű csoportot, az áttelepítési program felgyorsítására. Az új csoport két vezetője Ginsburg és

Mose Averbach 1938. novemberében Németországba utaztak és magával Heydrich-el is tárgyaltak. A zsidó ügyeket legfelső szinten ugyanis Heydrich főhadi szállása intézte. Megállapodtak, hogy Ginsburgék Mexikó úti cél megjelölésével indítják útnak transzportjaikat. Ez egy ideig jól működött. A kitelepülésre vállalkozók Bécsből Susak jugoszláv kikötőbe utaztak, ahol hajóra szálltak és Palesztinába vitték őket. Az angolok azonban egyre keményebben léptek fel a hajók ellen. Ez a megmagyarázhatatlan durvaság 1940. november 25-én érte el tetőfokát. A Ginsburgék által elindított Pátia nevű gőzös 3800 fő németországi zsidó utasával Haifa kikötőjébe érkezett.

A brit gyarmati hatóságok azonban nem engedték partra szállni az érkezőket. Az 1939. évi Fehér Könyvre hivatkoztak, amely évente mindössze 15.000 zsidó bevándorlását engedélyezte. Közölték, hogy a hajónak utasaival együtt Mauritius szigetére kell mennie. Érthető, hogy az utasok fellázadtak és 'Palesztina vagy a halál' kiáltásokban törtek ki. Mivel a brit hatóságok nem tudták más belátásra bírni őket, a brit hadihajók végül is a Pátriát rommá lőtték. A hajó utasai közül 2875 zsidó elégett, úgy tűnik ez a létszám nem tartozott a holocaust áldozatai közé. Vagy ha mégis, akkor – mi sem természetesebb – a németek számlájára írták. Nem tudunk ugyanis arról, hogy akár egyetlen angol katonát is a nürnbergi nemzetközi bíróság elé állítottak volna.

Az zsidók kiutazásának a német hatóságok által történő segítése sem volt titok a maga idejében. Oly annyira nem, hogy a német külügyminisztérium az 1937. június 22-i körtáviratban tájékoztatja a német követségeket: 'Ez a német intézkedés, amelyet belpolitikai megfontolások diktáltak lényegében hozzájárul a judaizmus megszilárdításához Palesztinában és gyorsítja a palesztinai zsidó állam kialakulását.'

Ebben a diplomáciai körtáviratban sűrítve minden benne van, ami a német kormányzat zsidósággal kapcsolatos gondolkodását jellemzi. Szó sincs itt zsidóság kiirtásáról.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a német zsidók átnevelő táborokba való gyűjtése nem a németek találománya volt. Erre a nemzetközi zsidóság illetékes vezetői kérték, majd később magára hagyták a németeket a táborba gyűjtött zsidókkal együtt. Tudni kell, hogy ezeknek az áttelepítéseknek a Németországban felmerült költségeit a londoni Cionista Végrehajtó Bizottság fedezte. Hjalmar Schacht a Reichsbank elnöke 1938-ban Londonba látogatott, ahol erre vonatkozóan a Zsidó Szövetséggel meg is állapodott. Nyilvánosságra került ugyanis Dirksen londoni német nagykövet 1938. december 17-én kelt a Német

Külügyminisztérium gazdaság politikai osztályához írt levelének alábbi részlete: 'A zsidók kitelepítésének finanszírozásáról légipostán küldtem sürgönyt.' A zsidóság és a német kormányzat együttműködésére szinte az egész II. világháború alatt találunk példát. Ezt az együttműködést a magyar hatóságok magyarországi vonatkozás esetében nem csak, hogy nem akadályozták, hanem még segítették is.

(. . .) Újpétery Elemér hazánk lisszaboni követségének ügyvivője írja emlékiratában: '1944. június 25-én telefonon hívta őt fel Beroldingen gróf, a Lufthansa lisszaboni igazgatója. Közölte vele, hogy másnap a Lufthansa külön gépén harminc magyar gazdag zsidó érkezik Madridon keresztül Lisszabonba.' Miután Újpétery közölte, ő semmiféle hivatalos értesítést nem kapott erről a kormánytól, Beroldingen felolvasta a neveket is. Weiss, Chorin, Kornfeld és Mauthner családtagjai voltak. Újpéteryt szédülés környékezte, hiszen ezeknek a családoknak a kezében van a magyar gyárak, bányák, bankok stb. legjelentősebb része! '—Csak volt' — jegyezte meg kissé fanyarul gr. Beroldingen, -- 'eladták egy német érdekeltségnek. Ennek értékeképpen jönnek meg holnap.' Újpétery biztosra vette, hogy a német 'vevő' a Hermann Göring Werke, de kiderült, hogy tévedett, mert az üzleti partner maga az SS volt.

A gróf tévedett, amikor azt hitte, az eladott vagyonok ellenértéke a négy gazdag zsidó család kiutazásának engedélyezése volt. Az utasok ugyanis több mint ezer kiló aranyat és egyéb ékszereket, valamint tetemes valutát hoztak magukkal. Mindezt szabályszerűen bejelentették a vámhatóságoknak és a megfelelő vámot is kifizették. Újpétery természetesen azonnal jelentette Külügyminisztériumának a különös üzletet és tájékoztatást kért miképpen volt lehetséges ilyen hatalmas, a Magyar Állam területén lévő, vagyon elidegenítése. Meglehetősen késve két részre tagolt, semmitmondó választ kapott, amelyből azonban mindent megértett. A négy családot természetesen a németek illetékesek Lisszabon legjobb szállodájában helyezték el, majd 1944. október 15-ik után az estorili fürdő Park hoteljébe költöztek. A magyar követséget fel sem keresték, így hivatalos kapcsolat és a lisszaboni magyar követség között nem jött létre.

Valamikor 1945 elején azután ismét Újpétery ügyvivő látókörébe került a szabadságukat megvásárolt négy család. Ennek apropója az volt, hogy a családfejek elhatározták, hogy az Egyesült Államokba távoznak. Ekkor különös meglepetés érte őket. Az amerikaiak ezúttal nem hivatkoztak az áttelepülési kvótákra. Hajlandóak voltak a négy dúsgazdag család soron kívüli

befogadására. . . annak ellenére, hogy az amerikai hatóságok ismerték a négy zsidó családot, sőt különös szabadulásukról is tudtak, hisz annak és a több mint ezer kiló aranynak köszönhették gyors befogadásukat hatalmas világégés végórájában is érvényes útlevelet kértek tőlük. Pedig bizonyára tudták, hogy a németek azt már korábban, de kiszállításukkor biztosan elvették tőlük. Az amerikaiak közölték velük, hogy a lisszaboni magyar ügyvivő által kiállított útlevelet elfogadják érvényesnek. Így nem maradt más hátra, mint a méltatlanul bojkottált magyar követséggel felvenni a kapcsolatot. Újpéteryt telefonon hívja fel Kornfeld Móricz báró és találkozót kért tőle lehetőleg a követségen kívüli helyen. Ez létre is jött, ahol Újpétery jóindulatilag megígérte az útlevele kiadását. Feltételül kellett szabnia az útlevelek követségen való átvételét. Ha hisszük, ha nem ez nem volt magától értetődő a családok számos tagja számára.

20-án magától Sztójay Döme miniszterelnöktől kap egy számjel sürgönyt. A megdöbbenő jelenség leírását szó szerint idézzük: 'Szigorúan bizalmas – 81. sz. számjel táviratom kapcsán kiegészítésképp és 72./pol.. számú jelentése kapcsán tájékoztatásul közlöm, hogy Chorinék saját iniciatívából a magyar kormány elkerülésével felajánlották iparvállalatokat és ingatlanokat felölelő egész vagyonuk hosszabb időre szóló kezelésére a németeknek. Aikkal erre nézve közvetlen szerződést kötöttek, hogy ennek fejében kiutazásuk lehetővé váljon. Szerződő partnerük nem Göring Werke, hanem egy ad hoc német érdekeltség. A Magyar Nemzeti Bank semmi valutát nem kapott.

Sztójay ehhez aligha kell kommentárt fűzni. Történik mindez Magyarország német megszállását követően három hónappal. Horthy kormányzó még látszólag szilárdan tartja hatalmát. Még semmi jele nem mutatkozik a négy hónap múlva bekövetkező 1944. október 15-nek. Mégis a zsidóság legfőbb magyarországi vezetői, legvagyonosabb, legnagyobb hatalmú családjai mintha már mind erről tudnának. A legnagyobb patrónusuk háta mögött a német SS-el kötnek kiszállításuk érdekében szerződéseket. Pedig erre semmi szükség nem volt, hiszen Horthy engedélyezte minden zsidónak az országból való kiutazását. Nyilván Chorinék-nak is engedélyezte volna, ha kéri. Ebben az időben minden ellenkező látszat ellenére a magyar kormány biztosítani tudta a biztos kimenekülés lehetőségét. Ne felejtjük el Raoul Wallenberg svéd diplomata, még 1945-ben is jelentős számú zsidót menekített ki az országból. A helyzet tehát józan logikával megmagyarázhatatlan! Mindezt amint látjuk, a kollektív háborús bűnössé gyúrt magyar állam vezetése minden ellenvetés nélkül tűrte. Sőt a magyarországi

*zsidóság mind a mai napig közutálatát viselő magyar csendőrség is a legcsekélyebb ellenkezés nélkül hagyta kimenekíteni a maga korában is hatalmas vagyont.*

*A magyarországi zsidóságnak kétségtelenül ez volt a legnagyobb volumenű 'üzlete' németekkel, de nem példa nélküli. Jelentős része még ma sem került nyilvánosságra.”<sup>70</sup>*

Kivonatok Hernádi Tibor könyvéből:

190 - 201 old:

#### A magyarországi zsidóság példanélküli védeleme

*A XIX. és a XX. század alaposan felülmúlta a korábbi századok nyújtotta védelmet a zsidóság számára. Már az 1848-49-es magyar szabadságharc szinte feltűnő módon vette őket védelmébe. Maga Kossuth Lajos, a kor egyik legnagyobb filoszemitája volt. Minthogy Kossuth legfőbb bizalmasai között is megtaláljuk a zsidóság patrónusait. Elég ha csak Szemere Bertalant, vagy Eötvös Józsefet említjük. Számos kutató azt állítja, hogy a szabadságharc egyik fő célja, ha ugyan nem a legfőbb célja a magyarországi zsidóság teljes emancipációja volt. Ne felejtjük el, az 1848-as szabadságharc a szabadkőművesség jelszavával indult és folytatódott: „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!” A szabadkőművesség pedig már ebben az időben is nagyon sok zsidót számlált tagjai között. Vezetése is többnyire belőlük került ki.*

*Sokatmondó, hogy a nemzetnek ezekben a nehéz napjaiban két ízben is a forradalmi kormány és a parlament elé kerül az emancipációs törvényjavaslat. Első alkalommal még Kossuth is a napirendről való levételét javasolja, attól félve, hogy ez a szabadságharc idő előtti összeomlásához vezethet. Így érvel: „Most a zsidókra nézve rendelkezni annyi volna, mint e népfaj közül tömérdeket áldozatul vetni ellenségeik dühének.”*

*Szemere Bertalan még a világosi fegyverletétel előtt két héttel, 1849. július 28-án a fejetlenség és a politikai szétesés közepette is benyújt egy emancipációs törvényjavaslatot Szegeden a menekülő parlament elé. A forradalom ugyan elbukott, de megnyitotta az utat a zsidóság tömeges betelepülése előtt. 1850-től 1869-ig a magyarországi zsidóság létszáma 366.000-ról, 542.200-ra*

<sup>70</sup> Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 146-153. old.

emelkedett. Ilyen nagylétszámú zsidóság a történelem során soha nem telepedett le Magyarországon.<sup>971</sup>

Az 1867-es kiegyezés utáni első kormányban ott találjuk kora legnagyobb filozemita főúrát, Bárány Eötvös Józsefet, aki a szabadságharcban részt sem vett, hanem 1848. szeptemberében Münchenbe emigrált, s csak a legvadabb megtorlás után 1850-ben tért vissza. Andrássy Gyula miniszterelnökön méltán csodálkozhatunk, hogy ennek ellenére a kiegyezés utáni első magyar kormányban megbízza a Vallás – és Közoktatási Minisztérium vezetésével. Ezzel megadta számára a lehetőséget a felekezeti egyenjogúsítás megvalósításához, amit az új magyar parlament nagy többséggel fogadott el. Ezzel a zsidóság lehetőséget kapott arra, hogy a már meglévő gazdasági hatalma kiegészítésére a politikai hatalom eszközeit, különösen a sajtót is megszerezze. Szinte észrevétlenül odakerülnek a legfontosabb magyar vezetők környezetébe. Deák Ferenc „udvari újságírója” Kónyi Manó, Andrássy Gyuláé pedig Ludassy Mór, akit egyben a kormány sajtóirodájának vezetőjévé is kineveznek. Széchenyieké pedig Falk Miksa. Annak ellenére, hogy Széchenyi István ellenezte a legjobban a zsidóság egyenjogúsítását. Míg Deák Ferencet, akit pedig már akkor is kivételes tisztelet övezett, magára hagyták, amikor az emancipációval egyidejűleg a zsidó bevándorlás megtiltását, de legalábbis korlátozását javasolta. Ezúttal gondoljunk csak az angol és amerikai kormányok csaknem száz év múltán a zsidók bevándorlásának korlátozására hozott törvényeire, az úgynevezett „bevándorlási kvótákra”.

A világ egyetlen államában sem fordult elő a XIX. század második felében, hogy a zsidóság teljes egyenjogúsággal rendelkezett volna a befogadó állam polgáraival, csak Magyarországon. Bármely pályán szabadon, minden megkülönböztetéstől mentesen dolgozhatott. A zsidóság pedig élt is ezekkel a lehetőségekkel. A magyar gyáripár létrehozásában jelentős szerepet vállalt.

Kossuth Lajos még az emigrációban is segítette a magyarországi zsidóságot. Az 1880-as évek választási kampánya során nyilatkozatot tesz a hazai antiszemita párt és vezetője ellen. Ebben az időben Kossuth Lajos ismét népszerűségnek örvend. Nyilatkozata elég volt ahhoz, hogy Istóczy Győző antiszemita pártja az esélyes 70 képviselőjéből csupán 20 nyerjen mandátumot. Történik mindez a zsidóság emancipációja után 16 évvel azon a Magyarországon, ahol a zsidóság felszabadult minden korábban „elszenvedett” megkötöttsége alól.

<sup>971</sup> Vitéz Kolozsváry-Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 23-28 old.

Erzsébet királyné meggyilkolása után ( a gyilkos valódi indítéka máig ismeretlen) I. Ferenc József vigasztalódásra kényszerült. Vigasztalódásának alanya pedig Schratt Katalin színésznő lett, aki – ki kell mondani – zsidó volt. E kapcsolat következtében rövidesen utat nyitott a császár és király a galíciai zsidóság tömeges bevándorlása előtt. Mivel Galíciához Magyarország volt a közelebb, akár érthető is lenne, hogy a bevándorlók többsége hazánkban telepedett le, el sem jutva Ausztriáig. Sajnálatos következményeként néhány évtized múlva a magyar paraszt és munkás elszegényedve tömeges amerikai emigrációra kényszerül. Az 1867-es kiegyezés utáni Osztrák-Magyar Monarchia a zsidóság emancipációja, majd előretörése során virágzásnak indult. Sokan hajlamosak azt a zsidó bevándorlás „javára” írni, mondván a zsidóság üldözése ellenére rendelkezett kisebb-nagyobb tőkevagyonnal, s azt az országba hozva bekapcsolta az ország gazdasági vérkeringésébe, hozzájárult a gazdasági konjunktúra élénküléséhez. (Ma azt mondanánk működő tőkét hozott az országba.) Ezt a gazdaságkutatók nem igazolták vissza. Az igazán jelentős pénzvagyonnal rendelkező zsidóság ugyanis nem adta fel sehol működő üzleteit. Akik idejöttek, azok éppen azzal a szándékkal érkeztek, hogy szerény megtakarításaik a magyar lehetőségek mellett megsokszorozhatók legyenek. A valóságban ez is történt. Borkiméréseik, szatócs-és egyéb kisboltjaik egyes üzleti magatartásuk következtében mágnesként vonzották magukhoz az egyre jobban elszegényedő parasztság és munkások szerény jövedelmét, munkabérét.

A Monarchia látványos konjunktúrája révén tapasztalható fellendülést nem a behozott, mértékét tekintve szerény „működő tőke” , hanem az osztrák és magyar állam gazdasági uniója, az egymást terhelő vámok eltörlése, a közös, egyenlő értéken tartott pénz, a két gazdaság egymást kiegészítő kiváló működése eredményezte. A gazdaságnak ebben az időben a mainál jóval kisebb volt a tőkeszükséglete, mégis jobban működött.

Ez a jól működő integrált gazdaság keltette fel a Monarchia és Németország gazdasági ellenfeleinek Angliának és Franciaországnak a félelmét. A fejlett európai gazdaság két legmeghatározóbb szereplője vezető szerepének megingását látták vagy vélték látni a két feltörekvő gazdasági erő egyre eredményesebb működésétől.

A világszabadkőművesség XIX. századi nagy terve, amely a mai napig uralja filozófiájukat; a királyságok „átszervezése” köztársaságokká. Ennek hatalmas előnye, hogy ha valamely elnök, nem nyerhető meg számukra azt könnyebb megdönteni, vagy még esetleg öt év múlva új választások útján eltávolítani „lecserélni”.

Mint ahogy azt a kormányok „demokratikus” megválasztása útján már elérték. A XIX. század végén, de különösen a XX. század elején valóságos offenzívát indítanak a koronás főek ellen. 1906-ban, majd 1909-ben megismételve Spanyolországban szítottak forradalmakat. 1908-ban meggyilkolják I. Károly portugál királyt és Lajos Fülöp trónörökösét. Itt Spanyolországgal ellentétben eredménnyel jártak el. A gyilkosság nyomán kirobbantott forradalom zűr-zavarában kikiáltották a köztársaságot. 1905-ben Oroszországban sikerült fellázítani a Patyomkin páncélos legénységét, amely próbálkozás végül is az 1917-es forradalom a II. Miklós cár kivégzéséhez vezetett. I. Ferenc József halála után IV. Károly király pedig a császári udvar több tagja ellen elkövetett sikeres és sikertelen merénylet után a szabadkőművesség által kiprovokált Ferenc Ferdinánd elleni halálos merénylet révén kitört a vesztes első világháborúval trónját is elvesztette.

Egyedül az angol koronához nem nyúltak. Ennek két alapvető okát állapíthatjuk meg:

1. Az angol nép nagyon erős tradíciói. Ez pedig sok évtizedre, sőt évszázadokra nyúlik vissza. Anglia hosszú ideig a világ vezető legnagyobb gyarmatbirodalommal rendelkező hatalma. Ezzel jövedelmei oly lehetőséggel látják el, hogy lehetővé vált az életszínvonal folyamatos magas színvonalon tartása.
2. Az angol uralkodóház egy prominens tagja szinte minden időben ott található a legmagasabb szabadkőműves irányítók között.

A főleg Anglia által kiprovokált második világháború azonban rosszul végződött a Britek számára. Annak ellenére, hogy a világháború egyik főszereplője: Churchill is szabadkőműves volt, nem tudta megtartani a birodalom pozícióit. Hatalmának alapja a gyarmatbirodalom egyes amerikai-szovjet hidegháborús együttműködés keretében fellazult, majd amerikai érdekkörbe került, mégpedig úgy, hogy látszólag tagjai maradtak az úgynevezett Brit Nemzetközösségnek. A nemzetközi zsidóság vezetőszerkezetei már a háború idején észrevétlenül áttették székhelyüket Londonból Washingtonba, illetve New Yorkba. Úgy tűnik a háború befejezése után ez pótolhatatlan veszteséget jelentett Angliának.

Magyarország a Monarchia háborús veresége folytán nemcsak királyát veszítette el, hanem területének és lakosságának kétharmadát is, amelyben a nemzetközi szabadkőművesség gonoszságát kiegészítendő alapos munkát végzett és kivédhetetlen okot adott a Magyar Tanácsköztársaság létrejöttére. Ebben pedig a zsidóság szerepe úgyszólván kizárólagos volt. De erre még visszatérünk. A nemzetközi szabadkőművesség aknamunkája az első világháború kitörésében, majd az úgynevezett békeszerződések

diktátumában közismert volt. Még csak vitatni sem lehetett. Ennek lett a következménye, hogy a vesztes államok új kormányai – köztük a magyar is – betiltották működésüket. Úgy tűnik ez néhány évig nem is okozott zavart a kormányok működésében. Mivel a páholyok nem nyílt szervezetekként működtek, nem is igen lehetett tudni, hogy kik voltak a tagjai. A magyarországi zsidóság mintha mi sem történt volna, változatlanul beépült a kormányzati hivatalokba.

A háborús gazdaság szanálása előbb-utóbb igényelte a Korona pénzrendszer inflációjának megállítását, teljes felszámolását. Erre a magyar kormány kellő időben megtette a szükséges intézkedéseket. A korabeli közgazdasági ismeretek függvényében ez külföldi tőkehitel felvétele nélkül nem volt megvalósítható. Ne felejtjük el, hogy a csonkaország gazdaságának újjászervezése és talpraállítása sokkal nagyobb feladat elé állította a magyar kormányzatot, mint a második világháború utáni állapotok. A hitel felvételében mint Bethlen István miniszterelnök, mint Horthy Miklós kormányzó egyetértettek. Tárgyalásokat kezdtek a svájci bankokkal. A tárgyalások a kölcsönös érdekek figyelembevételével normális mederben folytak, majd megegyezés előtti állapotba jutottak. Ekkor azonban nem kis meglepetés érte a magyar kormányzatot. A hitelező bankok utolsó, de lealkudhatatlan feltételként szabták a betiltott szabadkőműves páholyok működésének újbóli engedélyezését.

Horthy és Bethlen egy ideig ellenálltak. Erre hatalmas nemzetközi szabadkőműves offenzíva indult a magyar kormány vezetőinek megdolgozására. Dr. Török Zoltán mérnök a titokban mégis működő magyarországi Symbolikus Nagypáholy egyik vezetője vállalkozott a közvetítő szerepre. 1923 végén az Association Maconnique Internationale nevű szabadkőműves szervezet vezetőit a genfi kongresszusán hozta össze Bethlen István gróffal a magyarországi páholyok felszabadítása ügyben. Majd Török László meghívására a svájci Reverchon és a New York-i Ossian Lang szabadkőműves páholyok nagymesterei utaztak Budapestre. Hosszú tárgyalások végén kérvényt nyújtottak be a kormányzóhoz a páholyok újbóli engedélyezése érdekében.

A kitartó erőlködés végül is eredménnyel járt. A kormányzó és a kormány engedményekre kényszerült. Mondhatnánk kompromisszum született. A magyar kormány ugyanis – most már megalkuvást nem tűrő módon – kikötötte: a szabadkőműves páholyok csak nyilvános szervezetek formájában működhetnek. Így történt, hogy különböző fedőnevek alatt folytatták titkos működésüket. Mint például: Ingyentej Egyesület, Ingyenkenyér Egyesület, Nyomorék Gyermekek Otthona, Pesti Lloyd Társulat, Magyar Cobden Szövetség, Rotáry

Club, stb. E szervezetek kizárólag régi zsidó szabadkőművesekből állottak.

A magyar kormány tagjai előtt természetesen nem volt titok a zsidóság ebbéli szervezkedése, de jóindulatúan kezelte, mondhatnánk „eltűrte”.

Horthy és kormányai gyorsan elflejtették a Tanácsköztársaság zsidó túlkapásait. Megtorlást pedig szinte nem is alkalmaztak. Egyenlőre nincs rá bizonyíték, de tartunk tőle, hogy a Horthy-t elfogadó hatalmak ezt a valóságban meg is tiltották számára. Mással ugyanis aligha magyarázható meg, hogy Horthy felszabadító ellenforradalma még azt is lehetővé tette, hogy a bukott népbiztosok külön luxusvonaton utazzanak el Ausztrián át Moszkvába, s magukkal vigyenek 200 millió arany korona értékű magyar vagyont. Horthy és kormánya soha nem is emelt igényt a szovjet kormánynál e hatalmas vagyponra. Mindez fényesen bizonyítja, hogy Kun Bélának feladatukat nem kizárólag Moszkva utasítására és érdekében végezték.

Az újjászerveződő csonkaország minden fontos gazdasági területe, objektuma, a kialakuló gyáripár, a pénzügy teljes irányítása a kormányok biztató hozzájárulásával szinte „gyors menetben” került a zsidóság kezébe. A Magyar Nemzeti Bank elnöke több ízben is zsidó személy volt. A zsidóság hátrányos megkülönböztetéséről beszélni sem lehet. Az ország kereskedelme a szatócstól a nagykereskedőig említésre sem méltó kivételekkel, amelyek csak átmenetiek lehettek, mind-mind zsidó kezekben működött, s ezt senkinek sem jutott soha eszébe kritikával illetni. A magyar lakosság is az életvitel természetes részének tekintette őket, különösen nagyra értékelte vásárlásaik egyszerű és könnyű meghitelezését, amellyel soha még a legszegényebb ember sem élt vissza. A két háború közötti Magyarországot a zsidóság joggal tekinthette a bibliai Kánaánnak. Nem lehet csodálni, hogy létszáma a csonkaországban rövidesen elérte a 600.000 főt.

A két háború közötti időszak politikusait, de különösen kormányait, sőt magát Horthy kormányzót is uralta az a felfogás, hogy a pénz az „piszkos”, ezért a magyar úrtól idegen, intézzék csak a zsidók. Példátlan naivitás, de úgy tűnik a korabeli gondolkodásban jól megfért. És valóban a zsidóság bámulatos ügyességgel szedte magához, forgatta a kezéhez ragadt pénzt.

A harmincas évek közepén aztán Németországban hatalmat szerez egy rendkívül agresszív csapat, akinek vezetője hallatlan szuggesszióval győzködi a német lakosságot, hogy minden nyomorúságának oka az első világháborút kiprovokáló zsidóság, amely most a Versaillesben Németországra kényszerített

„békeszerződés” ürügyén szívja a nemzet vérének. A több mint tíz éves nyomorúság valóban kimerítette az elszegényedett lakosságot, s a jövő is kilátástalannak tűnt, a lakosság nagyon jelentős része hitt is e vágató szavaknak.

Hitler hatalomra jutását követő néhány év múltán Magyarországra is rávetődött a sötét jövő árnyéka. A hazai zsidóság azonban egykedvűen, mondhatnánk megmosolyogva fogadta a Németországból jövő számukra baljós híreket. Mondván van nekünk „jó Horthy-nk”. Arra akkor még gondolni sem mertek, hogy az egyre terebélyesedő világégés magával ragadhatja a jó Horthyt is. Nélküle pedig legmegbízhatóbb emberei sem voltak képesek megvédeni őket. Hiszen az a félelmük „ha megtagadjuk Hitler kérését, akkor az megszállja Magyarországot és eldeportálja az itt biztonságban élő zsidóságot” 1944. március 19-én bekövetkezett.

Horthy és kormányai az egész világ csodálatát kiváltva körömszakadtáig védte a hazai zsidóságot. Felelősséggel jelenthetjük ki önzetlenül tette. Bár sokan állítják, hogy Horthynak valamilyen beavatottsága volt a magyarországi zsidóság ügyeit illetően. (. . . ) Mindenesetre az a tény nagyon figyelemreméltó, hogy a győztes hatalmak nem vették fel az általuk háborús bűnösöknek nevezettek listájára. Addig az utasításait fegyelmezetten végrehajtó munkatársait perbefogják és kivézik. (. . . ) Még a szadista Sztálin is rendre utasította a zsidó Rákosit, amikor az Horthy kiadatása ügyében kérte támogatását. Titó ezirányú kérését pedig éppen a fenti oknál fogva Rákosi volt kénytelen elutasítani. A Horthy-család portugáliai emigrációjába pedig az Amerikában élő egykori kártyapartnerei az ezer kiló arannyal távozó zsidó nagyiparosok küldtek pénzt mondhatni „nyugdíjat” megélhetésük fedezésére. Ha mindezeket egyberakjuk, egyre nehezebbé válik szabadulni attól a gondolattól, hogy Horthy tényleg be lehetett avatva a zsidóság második világháborús megpróbáltatásainak terveibe. A zsidóság védelmének kilátástalannak látszó feladatát bízták rá. Horthy magyar érzelmeit ismerve egészen biztos, hogy mindezt a nemzet háború utáni átmentésére, kedvező elbírálása érdekében tette. A győztesek holdudvarában magukat jól eladó zsidóság azonban csak Horthynak szerzett meg némi apró morzsát, amellyel életét megmenthette. A nemzetről, amely Horthy parancsának engedelmeskedve a második világháborúban érdekei ellenére feláldozta magát kollektív háborús bűnösnek nevezve, szó szerint mindenbőrt lehúztak, s húzzák mind a mai napig.

\*

\*

\*

\*

\*

202-205 old.

Tipikus esetként említhetjük Bárdossy László miniszterelnök esetét. A második világháború előszele elképesztő gyorsasággal repítette a hatalom csúcsára. Bukaresti követből külügyminiszter, majd miniszterelnök lett. Történt mindez szűk két hónap leforgása alatt. Alig több mint egy hónapja külügyminiszter, amikor ámulva kényszerül végignézni Németország Jugoszláviával kapcsolatos cikk-cakk-ját. Majd néhány napos miniszterelnökként ráhárul a feladat, hogy az öngyilkosság áldozatául esett Teleki Pál miniszterelnök által megfogalmazott, s a legfelsőbb Honvédelmi Tanács által jóváhagyott rendelkezés alapján végigasszisztálja Horthy kormányzó által elrendelt Jugoszlávia elleni magyar honvédségi akciót. Ehelyütt is meg kell ismételnünk a zsidóság által kért kormányzói hadparancsot. Bárdossy pontosan tudta, hogy a délvidék megszállásában való katonai részvételünk nem volt magyar érdek, amelyet magánvéleményében ellenzett is. Alig több mint két hónap múlva ez megismétlődik a Szovjetunió elleni hadbalépésünk esetében. A kormányzó hadparancsát ezúttal is a zsidóság kérése indokolta meg. Az érvek azonosak voltak: Ne maradjunk ki a Szovjetunió elleni háborúból, mert akkor Hitler megszállja az országot és eldeportálja a Magyarországon biztonságban élő immár 800.000 főt számláló zsidóságot.

Bárdossy nagyon jól tudta, hogy a zsidóság érvelése az adott pillanatban nem tartalmazta a valóságot. Hiszen a zsidóság tömeges deportálása még magában Németországban sem kezdődött meg. A háborús utánpótlás mennyisége még abban a tartományban mozgott, amelyet német munkaerővel pótolni lehetett. Bárdossy nagyon jól tudta, hogy a német vezérkar „Barbarossa-tervében” nem szerepel a Magyar Honvédség hadműveletekbe való bevonása. Éppen ezért a szovjet agresszióként bekövetkezett körösmezői légitámadást, amely egy nyílt pályán haladó vasúti szerelvény repülőgépről történő géppuska támadását, majd a Kassa elleni szovjet légitámadást, amelyet felségjel nélküli, de megállapíthatóan szovjet repülőgépek követtek el – megkísérelte időhúzó kivizsgálás útján „tisztázni”. Ezt azonban megakadályozta a kormányzói hadparancs. Sokatmondó, hogy a hadbalépés parlamenti megszavazásának kezdeményezésében a kormányzó megakadályozza Bárdossyt. Ehelyett utasítja őt, hogy a Kassa elleni szovjet agresszióra tekintettel jelentse be a parlamentben a Szovjetunió és Magyarország közötti hadiállapot beálltát. Amelyet Bárdossy 1941. június 26-án meg is tett, Horthy hadparancsára

honvédségünk szeptember 1-én a Szovjetunió területére lép. Három hét elteltével szeptember 24-én Bárdossy mégis szükségét érzi a parlament hozzájárulásának kérését, amelyet a törvényhozás egy hónap múlva nagy többséggel meg is szavaz.

Bárdossynak nem volt joga a haderő bevetésére. Erre csak a kormányszónak volt törvényes felhatalmazása. Élt is vele! Mégis Bárdossyt ítélik halálra és végzik ki háborús bűnösként. A kormányszónak ennek ellenére a haja szála sem görbült meg. Békében élhette le életét családjával – igaz emigrációban, de ezt a győztesek nemzetközi jogot súlyosan sértő hamis érvrendszere nem mellőzhette.

A magyarországi zsidóság védelme – bármilyen furcsán hangzik is – már a parlament által elfogadott zsidótörvényekkel megkezdődött. Hisz azok kialakításában a zsidóság vezetői is részt vettek. Senki által nem vitatott, hogy ezeket a magyar törvényhozás német nyomásra alkotta meg. Nincs rá adat, de erősen valószínűsíthető, hogy a magyar kormányzat ezek meghozatalát a német nyomás ellenére mellőzte volna, de a zsidóság leszerelendő Hitler dühét „nehogy megszállja Magyarországot és eldeportálja a zsidóságot” érvek alapján maga is szorgalmazta. Hiszen a zsidóság félelmét a második világháború idején, sőt jóval azt megelőzően mindvégig ez motiválta. A két háború közötti és alatti magyar kormányok pedig – mai gondolkodásunkkal – érthetetlen módon, mondhatni minden kritika és fenntartás nélkül a magyar nemzet legfontosabb érdekeit is alávetette a zsidóság – mondjuk ki – akaratának.

A háború alatti magyar kormányok, de különösen Horthy kormányzó rendre elutasította, vagy egyszerűen nem hajtotta végre Hitler zsidóságot korlátozó javaslatait. Ezt sem a Szlovákok, sem a Jugoszlávok, de még a Franciák sem merték megtenni. A Románokról nem is beszélve, akik saját maguk likvidálták a zsidóik nagy részét. A zsidó származású Matatias Carp a Holocaust Romániában című, a román hatóságok által betiltott könyvében 340.000 romániai zsidó kivégzéséről ír. Izrael a háború után mindezek ellenére nem Magyarországot részesíti előnyben, hanem éppen Romániát.” (. . . ) “Hitler szemében Magyarország volt a főbűnös, aki a legkevésbé volt hajlandó a zsidóság korlátozására, a németek követeléseinek eleget tenni.

\* \* \* \* \*

207-208 old.

Magyarország 1944. március 19-i megszállását követően már március 23-án Hitler magához kérte Antonescut. A magyarországi

helyzet ismertetését követően négyszemközt közölte a marsallal: “A magyar kormány illojális magatartása miatt, és mert sem Románia, sem Magyarország lelke mélyén sohasem fogadta el a bécsi döntést és miután Olaszország most kivált, Németország nem ítéli célirányosnak, hogy továbbra is a bécsi döntés aláírójaként fungáljon. Arra kéri azonban Antonescut, hogy egyenlőre senkinek se említse az imént elhangzott nyilatkozatát. Ő azt adott pillanatban nyilvánosságra fogja hozni.”<sup>10</sup>

Majd azzal nyugtatta az Észak-Erdélyt máris a zsebében érző Antonescut, hogy nemcsak román, de német érdek is hogy elkerüljenek egy magyarországi partizánháborút, mert ez több német hadosztályt kötne le, amelyre pedig a frontnak égető szüksége van.

Hitlernek ezúttal is sikerült mesterien kijátszania a románokat és magyarokat egymás ellen.

Antonescu mélységes háláját fejezte ki Hitlernek az Észak-Erdéllyel kapcsolatos közléséért. Kifejezte azt a véleményét, hogy a legjobb lenne a magyar hadsereget minél előbb lefegyverezni. “...Ő a legkevésbé sem bízik Magyarországon, mert ott nem a magyar nép határozza meg az ország sorsát, hanem a zsidók csinálják a politikát. Ez régebben is úgy volt mint ma és a jövőben is így fog maradni.” Magyar nemesek legnagyobb része zsidó nőkkel, vagy gazdag angol és amerikai nőkkel van összeházasodva, ezek csakis személyes vagyonukért fognak harcolni. Azért mindenre képesek.”

Antonescu előadása hatására Hitler úgy érezte, mintha mézzel kengetnék, de óvakodott attól, hogy a román generálist azon nyomban haderejével Magyarországnak engedje.

Hitler, Antonescuban nemcsak Horthynál, hanem még Mussolininél is jobban bízott. Igen Románia, nem kímélte katonái vérért áldozni a német célok érdekében. (. . .)

\* \* \* \* \*

209 old.

Magyarország elleni áskálódásában Tiso szlovák elnök semmivel sem maradt el Antonescu „kollégájától” csak ezekről kevesebb írásbeli feljegyzés maradt fenn. Amelyekről tudunk, arról megalapozottan következtethetünk a valós helyzetre. Antonescuhoz hasonlóan ő sem mulasztott el egyetlen alkalmat sem a Hitler előtti áskálódásra. Még álmában is attól rettegett, hogy a magyarok a háború után teljes erejében maradó haderejükkel “a régi kiterjedésében talpra állíthatják Magyarországot.” (. . .)

\* \* \* \* \*

210 old.

*Hitler viszonzta is a szlovák vezetők, főleg Tiso elnök "udvarlását". Mégpedig nemcsak a szemükbe, de mások előtt is. Sztójay Döme miniszterelnöknek az 1944. június 7-i beszélgetés során Ribbentrop jelenlétében bizonygatja: "A szlovákok ki tudták kapcsolni a zsidókat a gazdasági életből és ott is kiderült, hogy a zsidók eltávolítása nem a gazdaság sorvadást, hanem felvirágzását eredményezi." (. . .)*

\* \* \* \* \*

213-217 old.

*Hitler haragja már az 1939. szeptember 1-i Lengyelország elleni háború kapcsán sújtotta Magyarországot. A magyar kormány ugyanis már 1939. júliusi állásfoglalásában határozottan jelezte, hogy nem hajlandó részt venni a Lengyelország elleni hadműveletekben. Hitler dühét tovább fokozta, hogy a magyarok Németországnak azt a kérését is visszautasították, hogy engedélyezze az első bécsi döntéssel visszacsatolt kassai vasútvonal használatát a lengyel front utánpótlásának szállításaihoz. Jóval később még azzal is megvádolta a magyarokat, hogy azért tartották távol magukat a lengyelek elleni hadműveletektől, hogy lehetőséget nyújtsanak a lengyelországi zsidók Magyarországra való meneküléséhez. Ami kétségtelenül megtörtént, hiszen több mint 150.000 lengyel állampolgár talált menedéket hazánkban, akik között igen sok zsidó is volt.*

*Az 1943. április 16-17-i klessheimi megbeszélés során Hitler udvariatlanságával valóságos kőpadra húzta Horthy kormányzót. A zsidópolitika kritikáját megelőzte Kállay Miklós miniszterelnök elleni vádaskodásának és szemrehányásainak egész sora. Felsorolta, hogy Kállay utasítására magyar személyiségek egész serege, egymás lábát taposva igyekszik Svájcban kapcsolatot keresni az ott tartózkodó angolokkal. Ezek között politikusokat is találni, mint például Varga Béla képviselőt.*

*Ezek a megbízottak svájci közvetítők útján arról igyekeznek meggyőzni az angol és amerikai diplomatákat, hogy Magyarország népe németellenes beállítottságú, akik biztosra veszik, hogy a*

tengelyhatalmak ezt a háborút elveszítik. Amennyiben az angolok és amerikaiak a Balkán-félszigeten partraszállnának, Magyarország átállna az ő táborukba. (. . .)

Hitler tudni vélte, hogy Szent-Györgyi professzor indulása előtt felkereste az ellenzéki pártok vezetőit is, közöttük Sigray Antal grófot, a magyar királypárt vezetőjét, akik mind – mind teljes támogatásukról biztosították. A professzor elmondta előttük: Azért megy Konstantinápolyba, hogy megállapítsa bizalommal viseltetnek-e iránta az angolok és amerikaiak. Amennyiben igen, úgy előkészít Magyarországon egy olyan kormányt, amely az adott pillanatban átveszi a hatalmat. (. . .)

Szent-Györgyi közvetlen elutazása előtt Kállay miniszterelnöknél is járt. Kállay nyomtatékosan kérte, hogy megfelelő módon tájékoztassa az angol-amerikai illetékeseket a magyarországi helyzetről. Értesse meg velük: ő ugyan szüntelenül szidja a zsidókat, de ezt nem kell komolyan venni, mert a valóságban nem bántja őket, hanem hetvenezer zsidó menekültet védelmez Magyarországon. Ha más politikát folytatna, akkor Németország megszállná Magyarországot és az összes zsidót kiirtaná. Hitler információi megfelelték a valóságnak. Ezekből pontosan fel tudta térképezni a magyar politikai vezetés gondolkodásmódját. Nem volt nehéz rájönnie, hogy a magyar kormányzat Horthy egyetértésével csak olyan mértékben támogatja Németország háborús céljait, hogy megakadályozza Magyarország katonai megszállását. Megvédendő a hazai zsidóságot a háborús utánpótlás termeléséhez való kiszállításától.

Kállay miniszterelnök 1944. március elején a külföldre akkreditált magyar diplomátákat tájékoztatja a háborúból való kiugrás terveiről. Ez végképp meggyőzte Hitlert Magyarország megszállásának elkerülhetetlenségéről. (. . .)

Hitler néhány nap múlva Tiso szlovák elnök előtt még felül is „übereli” Ribbentropot. Így háborog: „Ha a magyar külügyi bizottságba négy zsidót és a pénzügyi bizottságba két zsidót be lehetett választani, akkor Magyarország zsidópolitikája messze elmarad minden más államé mögött, még Franciaországot is beleértve. „Úgy tűnik a vazallus „szövetségesek közül Franciaország is „kilógott a sorból” zsidópolitikájával, mert etalonként Hitler érveléseiben többször is visszatér. Magyarország azonban még ezen is „messze” túltett. Csak sajnálni lehet, hogy a háború után Magyarországnak ezt nem írták javára, mint ahogyan

*Franciaország esetében megtették. (. . . ) Hitler elhatározta kenyértörésre viszi a dolgot. Március 19-én megszállta az országot. (. . . )*

*Közölte, hogy ezesetben engedélyt ad Antonescu marsallnak, hogy csapatai szállják meg a második bécsi döntéssel visszacsatolt Észak-Erdélyt, majd vegyen részt az ország további területének elfoglalásában. Mivel Horthy a magyar katonai hírszerzés tájékoztatta a nagyarányú román csapatösszevonásról közvetlen az észak-erdélyi határok mentén, a válasz aligha lehetett kétséges. Így Hitler csapatai mondhatni egyetlen puskalövés nélkül elfoglalták Magyarországot. (. . . )*

\*                      \*                      \*                      \*                      \*

218-219 old.

*A német megszállással Magyarország teljes mértékben elvesztette függetlenségét, önállóságát. A németek ragaszkodtak ugyan Horthy hivatalban tartásához, hogy ezáltal legalább a külvilág felé azt a látszatot kelthessék, Magyarország változatlanul független állam, Németország szövetségese. A valóságban pedig már csatlósa sem volt, hanem a legmegalázottabb vazallusa, aki még a vazallus állam lehetőségeivel sem rendelkezett. Ugyanakkor a szövetséges hatalmak még ebben a gúzsbakötött helyzetében sem megszállt országnak, hanem változatlanul Hitler csatlósának tekintették.*

*A zsidóság német munkatáborokba való kiszállítása úgyszólván teljes mértékben. Kassa vasútállomásán keresztül történt. (. . . )*

\*                      \*                      \*                      \*                      \*

226-232 old.

*Ma már egyértelműen megállapítható, hogy a második világháborús zsidósággal kapcsolatos manipuláció elsődleges célja a palesztin őshaza Angliától, annak akarata ellenére való megszerzése volt. A palesztin ősházára pedig nem a kis zsidóknak, sokkal inkább a vagyonos zsidóknak volt szüksége, vagyonuk biztonságos elhelyezésére. Az ország fenntartását arra a néhány százalékos fanatikus zsidóra bízták, akik azóta is szinte állandó háborúban állnak szomszédaikkal. Úgy tűnik, az Egyesült Államok legfelsőbb vezetése nem csak hogy nem kelt a zsidóság védelmére, hanem mindenkit akadályozott abban, hogy segítsen ahol és ahogy tud. Jellemző esete ennek Raul Wallenberg svéd diplomata*

története. A háború vége felé éppen az amerikai kormány megbízásából és annak pénzén ez a derék ember, aki Svédország budapesti követésgén dolgozott, épületeket vásárolt a magyar fővárosban. Ezek az épületek a svéd tulajdonjogra tekintettel diplomáciai védettséget élveztek. Wallenberg ide menekítette azokat a zsidókat, akiket közvetlenül fenyegetett a deportálás veszélye. Egyben ellátta őket hamis útlevéllal és megszervezte semleges külföldre jutatásukat. Ügyességével és szorgalmával mintegy 30.000 fő zsidót sikerült védett külföldi területre juttatnia.

Úgy gondolom, felesleges bizonygatni, hogy ez a kiváló humanista milyen nagy kockázatot vállalt magára a veszélyes foglalkozással. Ugyanakkor Szálasi és kormánya védelmére el kell mondjuk, hogy mindvégig tudtak Wallenberg mentő akciójáról, amely elé semmiféle akadályt nem gördítettek. Akiktől mégis félni kellett az Eichmann és kommandója volt. Valamilyen módon azonban mindig sikerült kijátszani őket. Meglepődnék, ha az derülne ki, hogy a mentett zsidóság Wallenbergben keresztül segítette volna pénzzel a német kommandó és vezetője „altatását”.

Wallenberg a háború utolsó napjáig sem szűnt meg a gondjaira bízott zsidókat menekíteni. Balszerencséjére! A szovjet hadsereg katonái Budapest megszállását követően 1945-ben a fővárosban elfogták és letartóztatták. Minden bizonnyal tudták, hogy kicsoda. Rövid időn belül a Szovjetunióba deportálták, ahonnan sohasem szabadult.

Se szeri se száma azoknak a tiltakozásoknak, kiadatási kérelmeknek amelyek Wallenberg szabadonbocsátása érdekében születtek. Mindhiába! Az oroszok régi jól bevált gyakorlatuknak megfelelően tagadták, hogy egyáltalán a fogságukban lenne. A különböző szerencséivel a szovjet börtönökből nyugatra jutott volt foglyok pedig határozottan állították, hogy együtt raboskodtak vele.

Gromikó külügyminiszter 1959-ben mindenki megdöbbenésére közölte, hogy Wallenberg egy szovjet börtönben 1947-ben meghalt. Párját ritkító eset, hogy a legmakacsabb tagadást feladva 12 év múlva közölje egy kormány valamely foglyának halálát. Később azonban kiderült, hogy Gromikó ezúttal sem mondott igazat. A hetvenes években nyugatra került volt szovjet börtönlakók pontos információkat adtak arról, hogy hol és mikor találkoztak a még mindig életben lévő Wallenberggel.

Bárhogy is enyhült az amerikai-szovjet, a kelet-nyugati politika Wallenbergre ez nem vonatkozott. Úgy tűnik komolyan szót sem ejtettek sorsáról. Ő nem kellett, nem hiányzott senkinek. Még az a 30.000 zsidó is teljesen megfeledkezett róla.

Óhatatlanul felmerül a kérdés. Mi lehetett a bűne Wallenbergnek, hogy ilyen brutális módon kellett eltakarítani a magyarországi zsidóság szenvedése és a velük történt manipulációk e fontos tanúját? Talán nem azokat a zsidókat mentette, akikre megbízása szólt? (. . .)

A megmenekült zsidóság magatartása a háború befejezése után vált igazán megdöbbenítővé Wallenberggel szemben. Eljött ugyanis az ideje, hogy nyíltan és őszintén adjanak kifejezést hálájuknak. Ez azonban nem következett be. Pátzai Pál szobrászművész közadakozásból elkészítette szobrát. Nem tudjuk, hogy a „közadakozók” közül hányan voltak, vagy voltak-e egyáltalán zsidók. Az adományokból a szobor talpazatára már nem futotta. A Wallenberg Bizottság magabiztosan kéri Vas Zoltán polgármestert pótolja a hiányzó összeget. Az egyébként zsidó Vas Zoltán közli, hogy a város évi költségvetéséből nem tud támogatást adni. Az adakozók kénytelenek voltak ismét a zsebükbe nyúlni.

A polgármester ugyan hozzájárult a szobor felállításához, amelynek helyét a Szent István park és a Pozsonyi út közé eső térre jelölték ki. A nem zsidók nagy ámulatára újabb huza-vona kezdődik. Egyes művészeti „szakértők” asszimetrikus elhelyezés mellett kardoskodtak, mások pedig azt javasolják, hogy a szobor a Dunára nézzen. Az időhúzás tovább folytatódik, oka ismeretlen. Az eltérő vélemények „lecsillapítására” a Polgármesteri Hivatal szakvéleményt kér a Fővárosi Képtártól. Pogány Ö. Gábor ebben politikailag unalmas, érdektelen, közepes műnek tartja. Ezzel meg is akadályozta felállítását. Állítólag 1949. áprilisában a szobor felállítása mégis megtörtént, de felavatására mégsem került sor. Az avatást megelőző éjjel máig ismeretlen tettesek ledöntötték, s a szobrot is eltűntették. Bármilyen történet is, a szobor követte ihletőjét, örökre eltűnt.

Történik mindez olyan időben, amikor Magyarországnak zsidó többségű hatalom irányítja sorsát, valamivel később pedig kizárólag zsidókból álló kormánya lesz. Nem lehet eléggé csodálni, hogy Wallenberg eltűntetett szobrát a zsidóság nem kereste. Bizonyára tudta, hol van. Majd csak 1953-ban kerül a debreceni gyógyszerár mellé a kígyóölő férfi szimbóluma, egy kisebb mása Kígyóölő címen a budapesti Radiológiai Klinika előtt kerül felállításra. A két szobrot megfosztották minden Wallenbergre való emlékeztéstől, arra való legkisebb utalástól.

Ugyancsak a magyarországi zsidók mentéséért kellett meghalnia a zsidó Kasztner Rezsőnek is. A háború alatt mintegy 35.000 zsidó megmentését szervezte meg. Ugyancsak a magyar hatóságok

tudtával és hallgatólagos elnézésével. A háború után mégis a zsidók gyilkolták meg mégpedig éppen Izraelben.

Szinte hihetetlen, mégis igaz Wallenberget a zsidó Berija utasítására vetik börtönbe, ahol ismeretlen módon és időpontban likvidálják. Kasztner Rezsőt pedig a zsidóság kétezer éves álmainak színhelyén: Izraelben teszik el láb alól. Fontos megismételni: egyiket sem a németek, vagy Szálasi emberei, hanem zsidók gyilkolják meg.

Ne maradjon említés nélkül a Csehszlovákiához csatolt Felvidéken élt magyar arisztokrata Eszterházi János sem. Szlovákia zsidóságának kiszállítása idején a pozsonyi parlamentben egyedül emelt szót a zsidók munkaszolgálatra való elszállítása ellen. A háború befejezése után hatalomra került zsidóság „hálából” Szibériába deportáltatta. Onnan hazakerülve börtönbe záratta. Ott érte a halál is.

Józan logikával megérteni mindezt aligha lehet. Magyarázata mégis kell, hogy legyen. Van is! A pénz-és a hatalom legmagasabb csúcsára magukat feltornázó kisszámú zsidó oligarchia a palesztinai „őshaza” visszaszerzésére, majd a megmaradó zsidóság jólétének fedezetére már a háború kitörése előtt feláldozta az alsóbb zsidóságot. A szerencsésebb és vagyonos zsidók tehát szó szerint eladták testvéreiket a háború utáni németekre és magyarokra kiróható kárpótlás ellenében. Ilyen pedig már volt a történelemben. Nem is egyszer. Már a zsidó ősatyák is éltek hasonló módszerekkel. Ha fellapozzuk az Ószövetségi Biblia Mózes első könyvének 37. fejezetét, elhűlve olvashatjuk, hogy Józsefet testvérei éppen megölni készültek, amikor egy izmaeli karaván tűnt fel az úton. Gondolataik azonnal „hasznosabbra” váltottak. Végül is eladták testvérüket hús ezüstért.

Mózes pedig az aranyborjú miatt gerjedt mérgében háromezer zsidót öletett meg. A testvérgyilkosság tehát nem új keletű a zsidó gondolkodásban. Ilyen fondorlatos és nagyarányú esetről azonban eddig nem tudtunk.

Wallenberg és Kasztner Rezső tudtuk és akaratok nélkül akadályát képezték e modernkori testvérgyilkosság különös láncolatának, pusztulniok kellett tehát.(...)

\* \* \* \* \*

235-241 old.

Az európai „kis zsidóság” szándékos és előre megtervezett feláldozását bizonyítja, hogy az 1942-től behozhatatlan katonai

fölénybe kerülő angol-amerikai haderő a legkisebb mértékben sem kísérelte meg a zsidóság munkatáborokba való szállításának akadályozását. Mivel ez a katonai előny tulajdonképpen, a légierőben jutott kifejezésre, módjukban állt volna a vasúti csomópontok szétbombázásával e szállítások teljes megakadályozása. Megsemmisíthetők lettek volna a munkatáborok is. Az amerikai hadügyminisztériumot több ízben kérték is, hogy bombázások útján semmisítse meg a gázkamrákat és a krematóriumokat. A minisztérium azonban egyszerű választ adott: A frontot mindennel szemben elsőbbség illeti meg, így semmiféle egyéb célra nem vonhatnak el hadianyagot.

1944. májusát követően, amikor Magyarországról is megindultak a zsidószerelvények, már csak azt kérték a zsidószervezetek, hogy legalább a Kassa-Eperjes-i vasúti csomópontokat bombázza az angol és amerikai légierő. Ezek a szerelvények ugyanis ezen a vasútvonalon haladtak át. (. . .)

Auschwitztól csupán 10 km-re építették fel a német I.G. Farbenindustrie vegyészeti tröszt Buna üzemét, amelyben elsősorban műbenzint állítottak elő. Kiszolgáltatását kizárólag a zsidó munkaerőre alapozták. Érthető, hogy az üzem éppen stratégiai fontosságánál fogva az angol légierő bombázásának célpontjává vált. Százával repültek be az angol Liberátorok Mustang vadászgépek kíséretében. Vonulásuk során át kellett repülniök a munkatáborok felett. Úgy tűnik mégis hiányzott az a néhány bomba, amellyel az egész komplexum megsemmisíthető lett volna. (. . .) Mindezek ellenére a kizsidóság komolyan hiszi a holocaust-manipuláció minden szavát. (. . .)

A holocaust ürügyén a zsidó gondolkodásban valóságos „pénztermelő” iparág fejlődött ki. A zsidóság egyes kreatív tagjai különböző, egyébként nevetséges ürügyeket találnak ki mások megfésülésére. Néha még saját hitsorsaikat sem kímélik. Tipikus példája ennek a XX. század végén zsidók által „feltárt” úgynevezett „alvó számlák” teóriája. Ebben azt az elméletet próbálták ezek az ötletben gazdag úriemberek bizonygatni, hogy a holocaust során elhunyt és egyes túlélők svájci bankokban vezetett számláin lévő pénzek, amelyeket senki sem keresett, jogtalanul gazdagították ezeket a bankokat. Ezek a pénzek pedig az életben maradt zsidóságot illetik meg.

Az érintett bankok bizonyítani tudták, hogy ilyen számlák nincsenek, minden követelést az illetékesnek, vagy törvényes jogutódjának kifizettek. E pénzekre igényt tartó amerikai zsidószervezetek erős kapcsolattal rendelkeznek az amerikai pénzvilág és a politikai hatalom nem kevés zsidó tagjaival. Amint a

bankok egyértelműen elutasították ezeket a nevetséges követeléseket, ezek a nagyhatalmú emberek siettek a „követelők” segítségére. Eleinte a bankok értetlenül álltak az amerikai „nagyok” különböző nyomásgyakorlásai előtt. Mígnem értésükre adták, hogy itt fizetni kell. A svájci bankárok csak akkor kezdtek megtörni, amikor amerikai befektetők és alapítványok egymás után kezdték kivonni több száz milliós betétjeiket a svájci bankokból. Amikor a svájci védekezés ügyvédi költségei már elérték az ötszáz millió dollárt, a svájci bankszövetség felajánlott 600 millió dollár kárpótlást. Tegyük hozzá, a semmiért. A pénzkövetelő zsidó szervezetek képviselői valóságos hisztériában törtek ki és a megcsalt szegény zsidók megalázásáról beszéltek. A követelők válogatott és egyre arcátlanabb zsarolásának következtében a svájciak hosszú és kínos tárgyalások után végül is megállapodtak 1,25 milliárd dolláros kárpótlás fizetésében.<sup>14</sup>

Csak a rend kedvéért említjük, hogy az „alvó számlák” ürügyén megzsarolt bankok kálváriáját nem egy keresztény, netán antiszemita nevezett személy tárta fel és hozta nyilvánosságra, hanem az Auschwitzot túlélő zsidó házaspár gyermeke: Norman C. Finkelstein, aki nem egy kikeresztelkedett hitehagyott, hanem a hitét ma is gyakorló zsidó.

Ha a ma már nevetséges ürügyekkel kikényszerített anyagi vonatkozásait kikapcsoljuk, nem zsidó számára érthetetlen miért éleszti a zsidóság még ma is több mint 60 év után a holocaustra való emlékezés tüzét? Hiszen már minden módon behajtható kárpótlást inkasszált. A valóságos túlélők nagy része koránál fogva már elhalt. A követelések intenzitása ennek ellenére nem csökken. Valószínűsíthető, hogy utódaik is ebből akarnak megélni? Minden esetre a látszat ebbe az irányba mutat. Egyetlen alkalmat sem hagynak kihasználatlanul. Baljós jelmondatukká vált: „Nem felejtünk!” Ha viszont a második világháború utáni tízéves magyarországi zsidó uralmat említjük, annak minden szadista borzalmával, hogy valósággal keresztre feszítették, megkínózták és kifosztották a vesztes háborút éppen a zsidók védelmében vállaló nemzetet, akkor pedig a keresztény megbocsátásból oktatják ki a meggyötört, naponta megzsarolt magyarságot.

Érdemes megvizsgálni közelebbről, hogy a zsidóság által állandóan citált HOLOCAUST mit is takar tulajdonképpen? Kezünk ügyében van az Akadémiai Kiadó 1973-ban kiadott Idegen szavak és kifejezések szótára. Ha felütjük a 341. oldalt, az utolsó leírt szó a görög eredetű: HOLOKAUSZTUM. Első értelmezése: égő áldozat. A második értelmezés: felajánlás, engesztelő áldozat. A két értelmezés ugyanis egymással összefügg. A második változat nem

más, mint az elsőnek a folytatása. Hiszen mindkét értelmezés vallásos eredetű. Vagyis a logika szerint égő engesztelő áldozat felajánlása Istennek. Mármint, ha valaki áldozatot mutatott be az Istennek az ókori vallások szokása szerint, akkor az áldozatot hozó a saját jószágából tette azt, hiszen áldozatnak nyilvánvaló az tekinthető és az ókori felfogás szerint az Úrnak az tetsző, amit az áldozathozó a saját vagyonából áldoz fel. Ha áldozathozónak a németeket tekintjük, akik tulajdonképpen az áldozathozatalt végrehajtották, akkor nyilvánvaló nem a saját vagyonukból áldoztak. Ez tehát nem tekinthető áldozatnak. Ezzel a holocaust dogmája megdőlt. Ha pedig az áldozati élet tulajdonosát tekintjük a feláldozónak, akkor egyértelművé válik, hogy a zsidóság áldozta fel valamiért, valaminek az Úrtól jövő szolgáltatásnak az ellenértékeként. Akkor valóban holocaustnak tekinthető az érintett zsidók halála, de akkor ismét oda jutottunk, amit már korábban kifejtettünk, hogy a „nagy zsidók” az őshaza, Izrael visszaszerzése érdekében feláldozták a „kiszsidó” testvéreiket. Amit ennek fejében fohászaikban kértek, meg is kapták. Egyházi szóhasználatnál mondhatnánk: kérésük meghallgatásra talált az Úrnál. Ezek után érthetetlen mit akar még a zsidóság? Hiszen az égő áldozati felajánlás értékét is többszörösen visszakérték, visszakapták. Ez pedig az Úr előtt értéktelenné teszi az áldozati felajánlást. Az egyik olvasóm így összegezte: Vagy szándékosan hajsztolták bele Hitlert és a németeket a saját áldozati „bárányságok” böllérmunkájába, őt fogadták fel „sahternek”, vagy az egész úgy nem igaz, ahogy van.

Eddigi fejtegetéseink alapján nyugodtan megállapíthatjuk, a héber filozófia etikája alaposan eltér a mi keresztény etikánktól. Tulajdonképpen e gondolkodásmódból éppen az etika hiányzik. Ez ugyan más vallású népeknél is megtalálható, akár a hindu, a sinto stb. valláskultúrákra is jellemző. De ilyen, hogy finoman fogalmazunk, furcsán és erőteljesen egyiknél sem, hacsak a cigányoknál nem.

A zsidóság és a cigányság gondolkodásmódja sok helyen fedi, vagy nagyon megközelíti egymást. Mindkét nép meglehetősen elkülönül az övétől eltérő környezettől, szinte minden országban megtalálható, de sehol sem asszimilálódnak az őket befogadó nemzetekkel. Saját kultúrájukat, szokásaikat mondhatni érintetlenül megőrzik. Saját láthatatlan intézményeket hoznak létre, amelyek szabályozzák lelki és fizikai életüket. A zsidóság lelkiismereti szempontból nem fogadja el az őket befogadó többség igazságszolgáltatását. A kiszabott büntetést ugyan tudomásul veszi, ha el nem kerülheti végre is hajtja, de bűnösnek csak akkor érzi magát, ha a saját bírósága a KAHAL is elítéli ugyanazon

cselekményért. Erre pedig csak a legritkábban kerül sor. Megdöbbenő módon hasonlít ehhez a cigányság felfogása. Ők is választanak maguknak egy, a kívülállók által láthatatlan bíróságot, az AMARI KRIS, PODO ROM-ot.” ( . . . )

\* \* \* \* \*

243-244 old.

Enessei György 1798-ban írt tanulmányában megállapítja, hogy mint a zsidóság, mint a cigányság őseredete Indusztán vagyis Kelet-India, ahol Dzuncán ország tengerpartján fekszik: Zingálea (Dzungalin). Itt éltek a mai cigányok ősei. A cigányság diaszpórába való szétszóródása a zsidókhoz hasonlóan nagyon korán megkezdődött. Enessei György érdekes idézetét Herodotus görög írótól érdemes szó szerint idézni: „Herodotus görög író, aki élt a világ teremtése 3531. esztendejében emlékezik már Líbiában azaz Afrikában lakozó zigán nevezetű népekről (de populis zignatibus), amint hogy vagyon is ottan Zangara nevű ország és ma szélesen elterülő Zára vagyis Zsoára nevezetű pusztá, amelynek is első lakosai garamantok, vagyis grantamok azaz koromándélok vagyis hromadák azon mai roma nemzetnek ősei valának.”<sup>15</sup>

Enessei összehasonlítást végzett a hindusztáni nyelv (Kelet-India) szókészletét az európaiak számára akkor már néven ismert nyelv szókészletével, s így vélekedik: „E nyelv betűi, amelyek a legrégibb időktől fogva a mai napig ugyanazok maradtak oly közel állnak a héberhez, hogy a kettő között gyakran egyáltalán semmilyen, vagy csak nagyon csekély különbség található. Ezt a héber karakterekből származó hindusztáni nyelvet az ország őslakosai dévanagarámnak vagy hánskritnek (szanszkritnek) hívják.

\* \* \* \* \*

247-255 old.

Titus császár biztatására (Josephus Flavius) írta meg első ízben a zsidók addigi történetét csakúgy, mint a zsidó háború történetét. Írásai ma is életszerűek az elmúlt 2000 év nem koptatta. Sajnálatos, hogy a zsidók története I-X fejezete, amely a zsidók eredetét ismerteti nem hozzáférhető. Megtalálható azonban a zsidó nép ősi voltáról szóló vita anyaga Apion ellen. Úgy tűnik, hogy a zsidók eredete és őstörténete kétezer évvel ezelőtt ugyanúgy vita tárgya volt mint napjainkban. Erről maga Josephus tájékoztat bennünket, a

vitairat első könyvének nevezett fejezetében. Érdemes szó szerint idézni: „Mivel azonban úgy látom, hogy némelyek gyűlölködő rágalmainak hitelt adva sokan nem hiszik el, amit őstörténetünkre vonatkozólag megírtam és népünk újkeletű voltának bizonyítékaként arra hivatkoznak, hogy a legnevezetesebb görög történetírók említésre sem méltattak minket.”<sup>17</sup>

Való igaz, hogy időszámításunk kezdetén az első századokban, de már az időszámításunk előtt is komoly vita folyhatott a zsidóság őstörténetéről. Tacitus is beszámol erről megjegyezve, hogy több változat is ismert róla. Ő maga Kréta szigetéről valószínűsíti származásukat, sőt nevüket is a Krétán található Ida hegyéből eredezteti. Lakóit az idausokat a szó idegenszerű megnyújtásával indaeusoknak nevezték el. Ebből lett aztán az Iuda vagyis Juda.<sup>18</sup>

Josephus a vita hevében így folytatja: „bár ők azt bizonygatják, hogy senki rólunk semmit nem tudott. Ők a mi őseinket egyiptomi eredetűeknek tüntették fel, ám kiderült, hogy KÍVÜLRŐL ÉRKEZTÜNK EGYIPTOMBA. Ők azt hazudták, hogy testi kórság miatt űzték ki őseinket (Tacitus is tényként közli) - ámde bebizonyosodott, hogy saját elhatározásukból és testi erejük teljében tértek vissza ősi földjükre.

Ezúttal Josephus cserben hagyja a régi görög bölcseket. Annak ellenére, hogy maga is idézi Arisztotelészt, aki szerint a zsidók az indiai bölcsek leszármazottai. Bár hivatkozik bizonyítékként egyes görög történetírókra is, de a „nagyok” ezeket kevésbé tartják hiteleseknek. Josephus védekezése, miszerint „kívülről” érkeztek Egyiptomba Mózes első könyvén alapul, amely szerint Isten Ábrahámnak ígéri Kánaánt, aki innen éhínség idején Egyiptomba megy. Vagyis ez a kívülről jövés tulajdonképpen Egyiptom közeli szomszéd területeiről történt. A Biblia - amennyire a zsidóság mozgását belőle követni lehet – a világ teremtésétől Mózesig Egyiptom és környékére teszi a zsidóság őstörténetének színhelyét. Átfogó és egzakt vizsgálat adatai alapján nem bizonyítható. Annál is inkább mert a világ teremtése óta eltelt idő a Biblia és a zsidóság szerint csupán hatezer néhány száz év, ami a mai emberi fejlődéstörténet ismeretében merő képtelenség. ( . . . )

A teremtéselmélet előtti időszak zsidókra vonatkozó történetéről a héber irodalomból semmit sem tudunk. Ezért kénytelenek vagyunk azokat a foszlányokat elemezni, amelyeket főleg a görög kisebb részben a római kor, helyenként a későbbi irodalomban találunk. Az ókori görög írók közül többen egyértelműen állítják, hogy mint a cigányság, mint a zsidóság Kelet-Indiából származik. Amint kifejtettük mindkét nép számos olyan jellemvonással rendelkezik,

amely figyelmes egybevetéssel ma is bizonyítani látszik e korai történetírók véleményét.

Ebben az esetben pedig értelmét veszti a zsidóság oly kedvelt és gyakran hangoztatott ellenfelei lejáratására kitalált ANTISZEMITA jelző. A zsidóság tehát nem tekinthető sémita népnek, hanem hindunak. Sémiták az arabok, akiket a legnagyobb ellenfeleinknek tartanak. Attól, hogy a zsidók meghódították és egy kisebb részük ma is birtokában tartja a sémita népek több ezer éves hazáját, ők maguk még nem válnak sémitákká. Mindez igazolja, hogy a legagresszívabb antiszemiták maguk a zsidók. A zsidók által zsidóellenes értelmezéssel hangoztatott antiszemitázás a nyakatekert zsidó gondolkodás furcsa terméke. Maga Theodor Herzl a zsidóság legnagyobb teoretikusa fejtette ki 1958-ban a Menorah Journalban: "Antiszemitizmus a cionista mozgalom alapja és hajtóereje." 1965-ben megtartott Cionista Világkongresszus is vezető helyen állapítja meg: „Zsidó és judaizmus veszélyeztetve van az antiszemitizmus hiánya miatt. A fennmaradás függ az antiszemitizmustól.” Vagyis a zsidó filozófia legfontosabb alapvetése: "Ha nem utálnak bennünket, akkor elveszünk!"

A zsidóság sémita voltáról idézzünk egy rövid részletet a Révai Nagy Lexikonból: "A tudomány mindeddig a zsidó faji ismeretek kérdését nem tisztázta. Az újabb kutatások ugyanis kiderítették, hogy a sémi típus csak az észak afrikai zsidóknál domborodik ki a maga egészében, ellenben a nagy többségnél nem találhatók a sémi jellegek abban a mértékben, amelyet az arabok és a szírek vonásai feltűntetnek." <sup>20</sup> Számos antropológus bizonyítja, hogy jelentős néger beütés is található a zsidóság testi felépítésében. Ha pedig az európai zsidóságot vizsgáljuk, akkor megállapítható, hogy a VIII-X. század legnagyobb állama; a Kazár birodalomban Bulan nevű királyuk a lakosságot áttérítette a zsidó vallásra. Ezeknek pedig aligha volt bármi közük is a sémita fajhoz. Még Arthur Koestler szerint is. Nem Jordánból, hanem Volgától és nem Kánaánból, hanem a Kaukázusból van az eredetük."

Kiderült tehát, hogy a világ zsidóságának kb. 95%-a nem sémita leszármazott. Az a csekély mértékű kisebbség, amely többé-kevésbé rendelkezik a sémita jelleggel, feltehetően arab beütésből (beházasodás) adódik. A Révai lexikon adataiban nincs okunk kételkedni, hisz a legjobb tudomásom szerint a kiadó és szerkesztő Révai-testvérek maguk is zsidók voltak. A zsidóság sémita voltának semmiféle származástani alapja nincs. Valószínűsíthető, hogy csak azért akasztották magukra, hogy ezzel is igazolni próbálják, hogy Palesztina a zsidóság őshazája. Ez annál is inkább sántít, mert egy részük még a Mózes követő időben is csupán néhány száz évet élt

ott. Nagyrészüik már akkor is a szomszéd – de a távolabbi államokban éltek. Tévedés azt hinni, hogy a zsidó diaszpóra a 70. évi Jeruzsálemi templom pusztulása után kezdődött. Már akkor is szívesebben élőködött másokon, ahol a szabályozott kereskedelem minden előírását lelkiismeret-furdalás nélkül áthágva összehasonlíthatatlanul magasabb színvonalon élt, mint tehetne volna saját népe között. Ez ma is élő valóság. Hiába adták vissza részükre Palesztinát, amelyen Izrael néven új államot alakítottak, a világ zsidóságának csak töredéke él ott. Sokan azok közül is csak átmenetileg. Amint dolgai lehetővé teszik átköltözik valamely „élhetőbb” országba. Ott pedig magát választott népként igyekszik eladni. Ez az axióma a saját felfogásában annyit jelent, hogy a zsidóságot Isten kiválasztotta a többi népe közül, s ezzel neki adta a földet és annak minden meglévő és termelt javait. Ami még nincs birtokában, azt elkóborolt jószágnak kell tekinteni amit nemcsak „joga” hanem kötelessége is bármi módon visszavenni. Nem véletlenül írta Benjamin Franklin 1789-ben: „Több mint 1700 esztendeje sírnak szomorú sorsukról, hogy kiűzték őket az anyaországukból. De uraim! – ha a civilizált világ ma visszaadná nekik Palesztinát a tulajdonukba, azonnal kitalálnának valami nyomós okot, hogy máshol éljenek. Miért?”

Franklin Benjámin kiváló jósnak bizonyult. A történelem igazolta őt.

Az Egyesült Államok pénzügyi emissziójának jogát állítólag csellel egy zsidó magán bank konzorcium szerezte meg. Az elkóborolt jószág visszaszerzésének folyamata felgyorsult. Ma már a zsidóság képezi a legnagyobb hatalmat a föld országai felett. Bármely nagy, közép vagy akár jelentéktelen kis hatalom is valamilyen formában, pénzügyei révén alárendelődött ennek az intézményi formájában láthatatlan hatalomnak. Nem kivétel ez alól még az Egyesült Államok sem. Hogy Amerika ide jutott, az nem történt, nem is történhetett előzmények nélkül. Az amerikai szövetségi állam alapító atyái időben figyelmeztették népüket, csakúgy mint vezetőtársaikat, akik velük együtt gyakorolták az államszövetség hatalmát. Lássuk, hogy vélekedett róluk maga George Washington: „A zsidó hatásosabban dolgozik ellenünk mint egy ellenséges hadsereg. Százszor veszélyesebb a mi szabadságunk és a mi nagy célunk számára Nagyon sajnálatos , hogy az államok már régen nem tiltották ki őket. Amerika boldogulásának legnagyobb ellenségei.”<sup>21</sup>

Ennél is élesebben fogalmaz Franklin Benjamin 1789-ben a Konvención a zsidó bevándorlást illetően: „Egy nagy veszély van az USA-ban. Ez a veszély a zsidóság. Uraim! Minden országban, ahol letelepedtek, a normál életszínvonal lesüllyedt és a becsületes kereskedelem is lefokozódott. Ők elkülönültek, nem asszimilálódtak

és államot teremtettek az államon belül. Mikor ezt ellenezték, finanszírozás megvonásával próbálták megfojtani a nemzetet, úgy mint Portugáliában és Spanyolországban.... Ők piócák – piócák nem élhetnek egymás között, kell, hogy Krisztus-hívők, vagy más népek között éljenek, akik nem az ő fajtájuk. Ha törvény által nem rekesztjük ki őket az USA-ból, száz éven belül olyan számban áramlanak be országunkba, hogy uralkodni fognak felettünk, minket elpusztítanak, megváltoztatják az államformát, amiért mi, amerikaiak a vérünket ontottuk és életünket áldoztuk fel, elveszik tulajdonunkat és személyes szabadságunkat. Ha a zsidóság nem lesz kirekesztve, 200 éven belül a mi gyermekeink fognak dolgozni a földeken azért, hogy etessék a zsidókat, s azalatt ők a számoló házban (bank, tőzsde) maradnak, vidáman dörzsölik a kezüket. Figyelmeztetek benneteket uraim, ha nem rekesztjük ki a zsidókat örökre, a mi gyerekeink gyermekei átkozni fognak bennünket. Az ő ideáljuk nem az amerikaiaké, még ha tíz generációt élnek is közöttünk. A leopárd nem változtatja meg pöttyeit. A zsidó veszélyes a földön.”

Franklin Benjamin ezúttal is jövőbelátónak bizonyult. Víziói teljes mértékben valóra váltak. Sőt még ennél is több! Ezek a derék alapító atyák még álmaikban sem gondolták volna, hogy alig több mint száz év múlva az Egyesült Államok pénzkibocsátását zsidók tartják majd kezükben. A hatalmas állam, a világ legnagyobb hatalma nem rendelkezik majd saját fizetőeszköze felett, hanem valutaértékét és annak kamatát fizeti egy zsidó bank korzorcium által a papír és nyomdaköltséggel előállított pénzért. Franklin Benjamin, George Washington, Ulysses S. Grant bizonyára gutaütést kaptak volna, ha ezt valaki akkor hihető érvek alapján megjósolja nekik.

Ezek a sötét látomások nemcsak Washington, Franklin Benjamins vagy Grantot jellemezték. A hatalmas ország értelmiségének színe-java így gondolkodott. Megdöbbenő, hogy mégsem voltak képesek a kialakult helyzetet megakadályozni. Sajnos látható és láthatatlan erők nem-zsidó árulók segítségével elérhették céljaikat. (. . .)

\* \* \* \* \*

256 -258 old.

Úgy véltük, hogy az a megkülönböztetett és nagylelkű bánásmód, amelyben a magyarok a zsidóságot részesítették, ha vallásában nem is asszimilálódott, mégis méltó hálával viszonzza azt a megbecsülést, amelyet több évszázada immár egy évezrede élvezett.

Sajnos nem így történt. Amikor a magyarság bajbakerült – s ilyen eset történelme során gyakran előfordult – mindig akadt közöttük, akik elárultak bennünket. Ez a sajnálatos állapot végigkíséri ezeréves történelmünket. Tették ezt anyagi mohóságuk minél bővebb kielégítése érdekében.

Már történelmünk legkorábbi időszakában beépültek a királyok udvartartásába. (. . .)

IV. Béla király uralkodása alatt érte hazánkat a legnagyobb külső támadás; a tatárjárás. A nemzet kétségbeesett élet-halál harca közben, annak ellenére, hogy a zsidóság tovább növelhette befolyását az állam vezetésében, akadt egy Thika nevű zsidó, aki a tatárok javára kémkedett és segítette rablóhadjáratukat. Nem valószínű, hogy Thika úr ebben egyedül volt a történelem aligha véletlenül csak az ő nevét jegyezte fel. Számos feljegyzés említi, hogy a tatárjárás során a zsidóság magyarelles magatartást tanúsított. Mindennek ellenére a király és a főnemesség semmiféle megtorláshoz nem folyamodott. Sőt a zsidóság helyzete az ország siralmas állapota ellenére tovább javult. 1251-ben rászorítják a királyt, hogy részükre kiváltságlevelet adjon ki. Ez az „ellen Aranybulla” számos új jogot, korlátlan gazdasági lehetőségeket biztosított a zsidóságnak. Ezek a jogok esetenként meghaladták még a nemesség lehetőségeit is. Ez a kivételezett állapot csaknem háromszáz évig töretlenül fennállott, sőt Zsigmond király alatt (1387-1437) még tovább bővültek. Zsigmond ugyanis egy bővített kiváltságlevéllel is megajándékozta a zsidóságot. Ebben még azt is engedélyezte, hogy évi 108% uzsorakamatot szedjenek. (. . .)

\*                      \*                      \*                      \*                      \*

260-263 old.

A magyar történelem bármely katasztrófáját vizsgáljuk, annak sűrűjében mindig megtaláljuk a zsidóságot sajnos mindkét oldalon. Az ellenkező oldalon mindig többségben, mint a kik velünk tartanak. Nem kivétel ez alól a török hódoltság kora sem. Ezúttal a törökök oldalán segítettek az amúgy is elcsigázott nemzetet fosztogatni. Feljegyezték, hogy amikor 1686-ban Petneházi hajdúi és Lotharingiai Károly seregei visszafoglalták Budát, 270 zsidót fogtak el, akik a török hódítók oldalán fegyveresen harcoltak. A magyarság ezt is tolerálta, semmiféle megtorlást nem alkalmazott, hanem Nikolsburgba szállította őket, még a 35 tóra tekercsüket is magukkal vihették. Végül az osztrákok fogságából Európa zsidósága váltotta ki őket. (. . .)

A magyarság soronkövetkező katasztrófájában az 1848/49. évi magyar szabadságharc mindkét oldalán hadiszállítói szerepében megtaláljuk a zsidóságot. Ebből egyenesen következik, hogy érdekelt volt a forradalom kitörésében. Érdekeiből fakadóan segítette is annak kirobbanását. Ma már megállapíthatjuk, hogy a forradalom kitörésének egyik fő célja a zsidóság teljes emancipációjának törvényesítése volt. A zsidó Disraeli is igazolja felvetésünket, amikor a XIX. században kijelentette: „A zsidók értenek a forradalom szításához.” Tudjuk, hogy mindkét francia forradalom kitörésében részt vettek. Hiszen a magyar származású Frankel Leo a nagy francia forradalom egyik vezető személyisége volt. Egyben szabadkőműves is.

A szabadkőművesség működésének vizsgálata újkori történelmünk alakulása szempontjából elengedhetetlen. Annál is inkább, mert tevékenysége éppen titkossága miatt a nagy tömegek számára láthatatlan, ennél fogva ismeretlen is. Ugyanakkor az egész világ történelmének alakulása szempontjából meghatározó. ( . . . )

Tudott dolog, hogy a XIX. század elején a szabadkőművesség vezetése többnyire zsidó kezekbe került. Ugyanakkor az sem volt titok, és ma sem az, hogy a szabadkőművesség egyik legfontosabb célja a királyságok, mint államforma megdöntése. Itt nem annyira a király hatalmának a megszerzése, sokkal inkább olyan államfő állítása volt a cél, amelynek hatalma nem életfogytig tart és ne legyen örökölhető. Vagyis ne „Isten kegyelméből” hanem a nép választása alapján „uralkodjon”. Ma már tudjuk kellő sajtó, rádió és televízió manipuláció segítségével bárki megválasztható. Aki tehát birtokolja ezeket a „médiákat” az birtokolhatja a hatalmat is. ( . . . )

Az 1848/49-es szabadságharc csak látszólag szolgálta az ország osztrák elnyomás alóli felszabadítását, amely nem annyira osztrák ellenes, sokkal inkább a királyság, mint államforma ellenes volt. E szabadkőműves szemfényvesztést jól illusztrálta a Habsburg-ház detronizálása.

\* \* \* \* \*

264-270. old

Szemere Bertalan még a világosi fegyverletétel előtt két héttel 1849. július 28-án is benyújt egy újabb emancipációs javaslatot a már menekülő csonka parlament elé.

A forradalom ugyan elbukott, de következményei megkönnyítették a zsidóság fokozott betelepülését az országba. 1850-től 1869-ig

mindössze 19 év alatt a zsidóság létszáma 366.000 főről 542.200-ra növekedett. Az 1867. évi kiegyezést követően báró Eötvös József javaslatára még a kiegyezés évében az új országgyűlés minden vita és ellenvélemény nélkül megszavazta a XVII. Törvénycikket, amely kimondja a zsidóság teljes polgári és politikai jogegyenlőségét. Tegyük hozzá Európában elsőnek, példa nélkül.

A zsidóság élt is a lehetőségeivel. Ezúttal Magyarország is nyert a zsidóság jogegyenlőségével. Kiváló zsidó gazdasági szakemberek biztos talajt érezve a lábuk alatt megteremtették a magyarországi nagyipart. A gazdaság minden területe virágzásnak indult. A kiegyezés kiváló terepet nyitott mindenfajta fejlődéshez. Budapest és a vidéki nagyvárosaink ebben az időben nyerték el ma is megirigyelhető szépségüket. Épületeink művészi megjelenése nem maradt el egyetlen külföldi nagyvárosétól. E páratlan gazdasági fejlődésben ugyanúgy benne van a zsidó szorgalom, mint a magyar tehetség és ízlés, de mindenek előtt a vallási, politikai, társadalmi kiegyensúlyozott életvitel. (. . .)

A zsidóság megbecsülése a közös államalakulat révén átsugárzott az erősen katolikus Ausztriára is. Ausztria gazdasági fejlődésében is jelentős szerepet játszott. Erre annál is inkább lehetősége nyílt, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia két pólusú fővárosa ellenére a valódi fővárosa mégiscsak Bécs volt. Az azonos értékű közös fizetőeszköz kibocsátása, a központi bank és még sok nagy fontosságú állami intézmény ugyancsak ott volt.

A paradicsomi állapotokat sajnos olyan nagyhatalmak is megirigyelték, akik kellő erővel és szövetségi háttérrel rendelkeztek ahhoz, hogy fellazítsák, majd legyengítsék, szétszaggassák. A párizsi Grand Oriens Nagypáholy tervei alapján az első világháború kirobbantása szabadkőműves tranzakció eredménye. Ehhez nemcsak a német nyelvterületű konkurenciától betegesen féltő Anglia, hanem Oroszország is csatlakozott. Anglia félelme néhány évtizede egyre fokozódik. Az 1870. évi francia-porosz háború sedan-i német győzelmet követő német integráció, az egységes német birodalom kialakulása, majd ennek nyomán felerősödő német gazdasági fejlődés óriási kihívást jelentett a néhány évszázada csaknem statikus angol világuralom számára. Anglia egész világra kiterjedő hegemoniáját ugyanis csak az alig száz éve leszakadt tengerentúli nagy gyarmata zavarta meg, amikor az amerikai függetlenségi háború 1781-ben George Washington győzelmével végződött. 1783-ban pedig az angolok kénytelenek elismerni az Egyesült Államok függetlenségét.

Anglia joggal félt, hogy a kirobbanó német vitalitás előbb-utóbb Európa vezető szerepét is megszerzi. (. . .)

Az első világháborúba Ausztria kényszerítette bele Magyarországot, mint a dualista államszövetség erősebb tagja. Ennek ellenére a trianoni osztozkodásnál még Ausztria is elcsíphetett egy darabot Magyarország nyugati területéből. Az első világháborút követő párizskörnyéki békeszerződések azt a látszatot keltik, mintha Magyarország lett volna a győztesek szemében a háború kiagyalója, kezdeményezője és legnagyobb károkozója. Pedig mindennek az ellenkezője az igaz. Mégis Magyarországot büntették meg a legjobban. Elkobozták területének és lakosságának kétharmadát. Gazdasági forrásainak csaknem 90%-át. Elvesztek legjobb termőföldjei, legnagyobb erdei, bányái, vasútvonalai. Ha e leírhatatlan veszteség mellett lehet eredményről beszélni egyáltalán, akkor eredményként könyvelhetjük el, hogy a Habsburg-ház uralmának bukásával Magyarország is megszabadult a Habsburg uralomtól. 1526. óta első ízben nyerte vissza függetlenségét. Sajnos a második világháború során geopolitikai helyzeténél fogva nem tudott élni vele. Ugyanabba a szövetségi rendszerbe került saját elhatározásából, mint amelybe korábban erőszakkal kényszerítették. (. . .)

Wilson amerikai elnök 14 pontos békejavaslata megzavarta a kétségtelenül kimerülő félben lévő német katonai és politikai vezetést. Az amerikai ajánlat reális békekötés esélyét ígérte. Amerika azonban a korabeli közlekedési lehetőségek függvényében még nagyon messze volt az európai területektől. Anglia, de különösen Franciaország – akkor még megtehették – oda sem figyeltek Wilson javaslataira. Úgy gondolták: "Nem azért vertük le Németországot és periferiáját, hogy a háború utáni békében tovább veszélyeztesse piacainkat."

Wilson elnök és kísérete dolgavégezetlenül utazott haza a párizskörnyéki békekonferenciáról. A sértődés olyan nagy lett, hogy az amerikai törvényhozás nem is szavazta meg, nem iktatta törvényei közé az első világháborút lezáró versaillesi békeszerződést. (. . .)

Az új kormány és hadügyminisztere azzal a jelszóval kergette szét ezeket a családjukért aggódó hős katonákat, hogy: "Nem akarok többé katonát látni." Nem csoda, ha a hosszú háború során elcsigázott honvédeink a legrövidebb úton hazatértek szeretteikhez. Az ország pedig védtelen prédája maradt ellenséges szomszédainknak. A magyar arisztokrácia az első világháború elvesztése következtében elvesztette a magyar állam vezetésének képességét. A baloldali szervezetek által kezdeményezett és irányított sztrájkokat látva teljes zavarodottság lett rajta úrrá. IV. Károly király látva a magyar törvényhozás és a kormányzat

szétesését, néhány zavaros fejű képviselő követelésére kinevezi az állam irányítására alkalmatlan gróf Károlyi Mihályt miniszterelnökké. Néhány hónap múlva köztársasági elnök lesz.

Károlyi Mihály első miniszterelnöki tevékenysége az 1918. november 3-án Padovában az Osztrák-Magyar Monarchia és az Antant által megkötött úgynevezett Diaz-féle fegyverszünet felrúgása volt. Ez a szerződés semmiféle utalást nem tartalmazott Magyarország megcsonkítására. Hazánk számára rendkívül kedvező volt. Károlyi Mihály azonban kinevezését követő napokban új katonai egyezmény megkötését kérte a Belgrádban székelő francia katonai parancsnoktól. Ebben pedig már elfogadta – ha ugyan nem kezdeményezte – az új demarkációs vonalat, amely később Magyarország megcsonkításához vezetett.

A Diaz-féle páduai fegyverszüneti szerződés teljes szövegét és a tárgyalások részleteiről a fegyverszüneti bizottság magyar tagja Nyékhegyi Ferenc ezredes 1922-ben könyvet írt. Könyve előszavában keserűen jegyzi meg: "Hogy e – különösen Magyarországra oly kedvező – fegyverszünetnek 1918. november 3-án való végeleges megkötése s a kölcsönös ellenségeskedés beszüntetése után miért kellett Károlyi Mihály grófnak 12 nappal később – azaz november 15-én – a belgrádi szégyenletes katonai egyezményt kérnie és elfogadnia, azt a rejtélyt mindmostanáig megfejtani nem tudtam sem én, sem más."

Bocsássuk meg Nyékházi ezredesnek, amiért elképzelni sem tudta, hogy a magyar állam vezetői a hazaárulásnak ezt a minősített esetét idegen hatalom, hatalmak javára elkövetni tudják. Pedig ha nagyobb figyelmet szentel a már akkor is többek által ismert szabadkőműves üzemekre valószínű megérthette volna kik és milyen módon ártottak hazánknak. Ha nem tekintjük a véletlen művének, hogy a háború befejezését követően az ezer sebből vérző ország kormányzata kénytelen volt betiltani a szabadkőműves páholyok működését, bizonyára közelebb jutunk Nyékházi Ferenc ezredes rejtélyes rácsodálkozásához. Mai tudásunkkal valamivel világosabban látjuk, hogy az egész első – s majd a második – világháború szabadkőműves mesterkedés műve volt. Ha megismétljük, hogy e titkos szervezetek fő törekvése ebben az időben a királyságok, mint államforma úgynevezett „demokratizálása” vagyis megsemmisítése, akkor elmondhatjuk alapos munkát végeztek. Európa három legerősebb monarchiáját sikerült likvidálni (Oroszország, Németország, Ausztria-Magyarország). Az egykor hatalmas angol birodalom ugyan győztesként megtarthatta királyát, de csak hatalom nélkül. Az ország

vezetése a „demokratikusan” megválasztott kormány jogkörébe került. (. . .)

\* \* \* \* \*

271-283 old.

Magyarországon azonban a habókos gróf egyszerűen átadja a hatalmat a Moszkvából, Lenin környezetéből hazaküldött éppen a börtönben ülő kommunista vezetőknek. Hogy egy forradalmi kormány már a börtönben megalakulva szabadul mondhatnánk ez is csak magyar specialitás. De, hogy egy ilyen kormány ne az adott nemzet érdekeinek, hanem egy idegen forradalmi hatalom érdekeit képviselje, az már valóban kuriózum.

Könyvünk témáját és igyekezetét figyelembevéve nem hallgathatjuk el, hogy ez az idegen hatalom érdekeit képviselő kormány az egy Garbai Sándor kivételével mind zsidókból állt. (. . .)

A szabadkőművesség első világháborús üzelmeit felismerve a Horthy és kormánya egyik első intézkedése volt a páholyok magyarországi betiltása. A kommün által végrehajtott gyilkosságok és tetemes anyagi kár ezúttal is büntetlen maradt. Sőt az a kettőszázmillió arany korona, amelyet Horthyék engedélyével a kommün vezetői Moszkvába vittek, hosszú időre még a tartásdíjukat is fedezte a szovjet paradicsomban. Pedig ha valamikor, akkor ebben az időben itthon is a lehető legnagyobb szükség lett volna erre a pénzre. Hiszen az ország nagyarányú megcsonkítása közepette a gazdaság teljesen összeomlott. Az elkobzott területekről elűzött magyar családok évekig vasúti vagonokban élve hihetetlen szegénységben mentették át életüket. Az ország kormánya tehetetlenül nézte e százalmas állapotokat, miközben maga is ezer sebből vérzett. (. . .)

Magyarország bűnös megcsonkítása alapvetően a nemzetközi szabadkőművesség műve volt. Hiszen az egész világháború, a kitörésétől a befejezéséig magán viseli a jegyeit. A Causs belli-t, Ferenc Ferdinánd osztrák trónörökös meggyilkolását a Fekete Kéz nevű titkos – mondjuk ki – szabadkőműves szervezet megbízásából annak tagjai hajtották végre. A háború idő előtti feladásának győzelem nélküli „béketerv” keretében való előidézését az Egyesült Államok szabadkőműves elnökének :Woodrow Wilsonnak tulajdonítják.

Az 1920-as évek közepén a magyar nemzet szorgalma, áldozatkészsége, s nem utolsó sorban a korona-pénzrendszer

hatalmasra nőtt inflációja megteremtette az értékálló fizetőeszköz kibocsátásának feltételeit. Ebben a hazai zsidóság szorgalma ugyanúgy beletartozott, mint bármely más nemzetiségé és a magyarságé. Nélkülük ugyanis a gazdaság gyors javulása nehezen lett volna megoldható. Mindezek ellenére az új Pengő-pénzrendszer bevezethetőségéhez szükség volt külföldi hitelre.

Horthy és Bethlen az akkori pénzvilág központjában: Svájcban kereste a hitelező bankokat. Sikerült is a megfelelő bankcsoport hajlandóságát megszerezni. A magyar pénzügyi szakemberek hitelezés feltételeit (futamidő, kamat, stb.) a lehetőséghez képest gyorsan letárgyalták. Aláírás előtt azonban a bankárok még egy „utolsó” feltételt szabtak, amelyről nem is voltak hajlandók engedményt tenni. A pénzügyi hiteltranzakció különös feltétele a magyarországi szabadkőműves páholyok működésének újraengedélyezése volt. Akárhogyan is vesszük, a történetek után ez a magyar kormány és a magyar nemzet súlyos arculcsapása. Ne hangsúlyozzuk ezúttal, hogy ez kiktől eredt. Horthyék engedményekre kényszerültek. Végül is abban állapodtak meg, hogy a szabadkőműves páholyok nyilvános egyesületekként működhetnek. E szervezetek működése törvényileg nyilvános volt ugyan, de valódi tevékenységét a kívülállók előtt homály fedte.

Történt mindez a kormányzat tudtával, jóindulatú oda nem figyelésével. Igaz, ettől még mint a gazdaság, mint a társadalom működött. Az is igaz viszont, hogy innen nem létezett többé magyar államtitok.

Az új értékálló Pengő beváltotta a hozzá fűzött reményeket. Pénzünk alig néhány év alatt a világ egyik „legkeményebb” fizetőeszköze lett, amelyet az egész világon szívesen elfogadtak. Kétségtelen, hogy ebben a nemzet szorgalmán kívül igen nagy szerepe volt a hazai zsidóságnak, hiszen a Nemzeti Bank elnökei többnyire kiváló zsidó szakemberek voltak. Az ország lehetőségeihez képest meg is hálálta az egész magyar nemzet a zsidóságnak. A második világháború vérzivatarában ameddig függetlenségével rendelkezett, minden más állammal ellentétben megvédte őket Hitler minden eldeportálási szándékával szemben.

Hitler 1941. évi követelése nyomán a magyarországi zsidóság kérelmére, annak védelme érdekében a magyar honvédség részt vesz a Trianonban elkobzott Délvidék felszabadításában. Ezúttal a Felvidék és Erdély békés revíziója helyett fegyveres harc árán kaphattuk vissza Délvidék egy részét.

A második világháborút követő, a Szovjetunióból Magyarországra szabadított Rákosi és környezete azzal vádolta az ország korabeli kormányát, hogy „Csehszlovák, Román és

*Jugoszláv területek megszerzése érdekében” lépett be a háborúba, amely súlyos hibának bizonyult. Ez a furcsa állítás igaz is meg nem is. Igaz, hogy súlyos hiba volt. Nem igaz viszont, hogy „idegen területek” megszerzése miatt tette. Ma már vitatni sem lehet, hogy a zsidóság védelmében cselekedett. Ám ez nem csak a Délvidék esetében igaz. A Szovjetunió elleni háborúban való részvétel ugyancsak a zsidóság védelme érdekében történt. A legfőbb bizonyíték erre, hogy az 1943. évi háborúból való kilépésünket éppen a Magyarországon biztonságban élő zsidóságra tekintettel akadályozta meg az angol diplomácia. Még nincs rá bizonyíték, de nem lepődnek meg, ha az derülne ki, hogy a magyar kiugrási tárgyalásokról a német hírszerzés éppen az angol titkosszolgálat útján értesült volna. Igaz ugyan, hogy ez Magyarország német megszállásához vezetett, amelytől a magyar és a nemzetközi zsidóság oly nagyon félt, még hozzá joggal, mert a magyar kormány ezzel elvesztette azt a képességét, hogy megvédje a zsidóságot a németek szervezte munkaszolgálatra való kiszállításától. Úgy tűnik, Anglia mégis nyert a tranzakción, mert a Szovjetunió teljes egészében megkaphatta Magyarország háború utáni teljes szuverenitása feletti hatalmat, amelyet a háborús szövetség fejében már a háború kitörése előtt odaígértek. (Lásd: Barcza György londoni magyar követ előtti Churchill nyilatkozatot!) Ha ugyanis Magyarország 1943-ban ki tud lépni a háborúból, akkor valamilyen módon ez az ígélet minden bizonnyal sérül. (Lásd: Olaszország, de akár Románia esetét)*

\*                      \*                      \*                      \*                      \*

*Összefoglalva tehát Magyarországot nem a trianoni revíziós törekvése vitte a háborúba. Ez időrendi szempontból is erősen sántít, hiszen a háromhatalmi egyezmény 1940. szeptember 27-én történt megkötésekor már nemcsak a Felvidék, hanem Erdély egy részének békés revíziója is megtörtént. Mindezek ellenére Magyarország csak 1940. november 20-án csatlakozik a háromhatalmi egyezményhez. Akkor is csak azért, mert Szlovákia és Románia is ezt tette. Tehát nem a területi revízióért, hanem sokkal inkább a visszatért területek megtarthatóságáért.*

*Amint az várható és előre könnyen kiszámítható volt Németország és kényszerszövetségesei – köztük Magyarország - a második világháborút elvesztették. (Ha megnyerték volna, azt bizonyára a világ nyolcadik csodájaként emlegetnénk.) Kállay joggal hihette, hogy a nemzet példanélküli és nemes önfeláldozásáért amelyet a magyarországi zsidóság megmentéséért tett, hazánk „ úgy fog*

kikerülni a háborúból, hogy megnyeri a világ népeinek rokonszenvét talán még háláját is”. A szomorú valóság az lett, hogy még azoknál a hitleri szövetségbe kényszerült országoknál is rosszabbul járt, akik gondolkodás és védekezés nélkül, sőt talán még örömmel is szolgáltatták ki zsidóságukat a német háborús utánpótlás termeléséhez, későbbi kálváriájukhoz.

Ma már vitatni sem lehet, hogy Magyarország a zsidók védelmében vállalt II. világháborús angol-amerikai akarat teljesítéseként harcolta végig. Amely az angol zsidóság által mozgatott magyarországi zsidóság közvetítésével jutott el a kormányzóhoz, majd a magyar kormányhoz. A szövetségesek ezen feladatát Magyarország az ország német megszállásáig korrektül teljesítette. Az 1944. március 19. utáni események már nem a magyar kormány szuverén cselekvésének eredménye, hanem a német megszálló hatóságok felelőssége.

Magyarország mindvégig a szövetségesek érdekeit védte, akaratukat teljesítette. Ennélfogva a világháború végén jogi helyzete nem legyőzött állam, hanem győztes állam kell legyen. Hiszen a Szovjetunió a mai napig Magyarország megszállását az ország fasizmus alóli felszabadításaként aposztrofálja.

Ebben az esetben az Anglia és Franciaország, sőt a Szovjetunió által is elismert, az Egyesült Államok által sem kifogásolt első – és második bécsi döntéssel békés úton visszacsatolt Felvidék és Erdély elkobzása jogtalan. Hiszen Lengyelország is visszakapta a Németország által elkobzott területeit. Amit pedig a Szovjetunió elvett, azt Németország területéből kárpótolták. De a Szovjetunió által Romániától elkobzott Besszarábia és Észak-Bukovina, vagy a Finnországtól bekebelezett: karéliai területek a háború után is a Szovjetunió területei maradtak.

Rákosi és kizárólag zsidókból álló kormánya szót sem emelt annak az országnak az érdekében, amelyet kormányoztak. Pedig most számon kérhették volna angol hittestvéreiktől Magyarország vesztesek oldalára való besorolását. Itt lett lenne a legfőbb ideje, hogy elszámoljanak a magyarság előtt, hogy miért mulasztották el.

A hazánkat megszálló vörös hadsereggel szinte egyidejűleg, sőt közülük többen annak egyenruhájában érkeztek vissza a különböző módon Szovjetunióba kijutott, s a sztálini gyilkosságokat is túlélő Magyarországon nevelkedett zsidók. Az itt állomásozó megszálló szovjet erők és a négyhatalmi ellenőrző bizottság hathatós segítségével rövid politikai birkózás után átvették az ország feletti totális uralmat. Ha valakitől, hát tőlük joggal várhatta volna el a sokat szenvedett magyar nép, hogy XX. századi fájdalmain, háborús veszteségein enyhítsen. Hogy legalább egy részét adja vissza

mindannak, amit a magyar nemzet évszázadokon át, de különösen a legutóbbi évtizedben részükre adott. Természetesen ismerjük korlátait is, de ez semmiképpen sem tette szükségessé, hogy Rákosi és kizárólag zsidókból álló kormánya (ők még egy „Garbai Sándort” sem vettek maguk közé). Keresztrefeszítve gyalázza és kínozza az általuk kitalált „kollektív bűnösség” hazug elve alapján az egész nemzetet.

Még ma is a fülemben cseng egy öreg parasztember egyszerű filozófiája. Miután mint 8 hold földdel rendelkező falusi ember kulákká nyilvánítása után megjárta az ÁVH. börtöneit, ahonnan az 1956-os szabadságharc idején szabadult. A börtönben felismerte ÁVH-s kínzóit, akik naponta megverték, megalázták. Néhány pohár bor után a szűk kocsmai asztalnál, ha meghurcolásáról kérdezték, csak annyit morgott a bajusza alatt: „A nagy verekezésben mindegy, hogy ütöd, vagy véded a zsidót, ha kiszabadul rajtad veri el sérelmeit.” Avagy: „Köthetsz te a zsidóval bármilyen üzletet, a végén mindig ráfizetsz”. Ez a józan paraszti bölcsesség a második világháború után a Rákosi fémjelezte 50-es években bizony beigazolódni látszott.

Az 1949-56-os zsidóság uralta kormányzást nem túlzás úgy jellemezni: Kegyetlen megtorlás az ezer éves védelem fejében. Sajnos ki kell mondanunk; a zsidóság hálátlanságát a második világháborúban feláldozott mintegy félmillió magyar hős haláláért, amelyet a zsidóság védelme érdekében áldozott fel. Ez a különös hála 1956-ot követően egy ideig még fokozódott is. Jellege azonban a Kádár vezette gyarmati világunkat némileg mérsékelve mindvégig megmaradt. Az úgynevezett 1990-es rendszerváltást követően a demokrácia álarcában újra felerősödött és tart mind a mai napig.

Nem csak a magyar, hanem a nemzetközi zsidóság is kegyetlen módon belerúgott a zsidóságot körmeszakadtáig védő magyarságba. Lehetővé tette – pedig mint az amerikai vezetés, de különösképpen az angol vezetésnek módjában állt a győztes oldalra

„került” szomszédaink megfékezése – hogy Tito partizánjai valóságos vérfürdőt rendezzenek a háború befejezése után Bácskában. 40.000 más becslések szerint 60.000 fő magyart gyilkoltak le néhány nap alatt minden konkrét ok nélkül. Bűnük csupán az volt, hogy magyarok. Amit pedig a csehszlovákok (Benesi Dekrétum) műveltek a visszacapott magyar területek lakosságával, vagy a románok tobzódása, az a modern történelem egyik legnagyobb szégyene. Részleteit, Lévai Jenő fogalmazását kölcsönvéve: „nincs elég erőm leírni”.

Félő, hogy a magyar nép évezredes szimpátiáját a zsidóság iránt maga a zsidóság fogja magatartásával felőrölni, s egy újabb krízis

esetén, okulva a múltból, már nem áldozza fel magát megmentésükért.

Ne írjuk a véletlen számlájára azokat a rendszerváltás utáni zsidóktól származó elszólásokat, amelyek joggal borzolták fel a nemzsidók kedélyét. A szinte mindennap előforduló eseteket még felsorolni sem lehetne. Két vaskos „beszólás” azonban jellemző és jellemzőnek is kell tartanunk a zsidóság mindennapi gondolkodására. Vegyük például Landeszman főrabbi alábbi kijelentését: „Ha a magyar kultúrából kivonnánk mindent, ami zsidó eredetű, akkor nem maradna más, mint a bő gatyá és a fütyülős barack”. Érezni lehet azt a magyar- gyűlöletet, amely ezt a primitív nyilatkozatot indukálta. Aki mondta, az pedig még a legnagyobb csúsztatással sem mondható primitív embernek, hiszen vallásának csúcsa közelébe jutott. Mint képzett ember kijelentésével kétszeres, sőt tízszeres bünt követett el a befogadó magyar nemezzel szemben.

A második eset, amelyet nem szabad említés nélkül hagyni már szinte nem is minősíthető. A Tilos Rádió egyik fiatal szerkesztője? bemondója? nem magánbeszélgetés során, hanem bele a mikrofonba, s vele az egész ország lakossága, de ha úgy jobban tetszik, az egész világ felé harsogta: „a legszívesebben legyilkolnék minden keresztényt!” Ha hisszük, ha nem a zsidóság nem határolódott el egyértelműen és egységesen ettől a minősíthetetlen kijelentéstől. Még főnökei is mentegették. Ráfogták, valószínűsítették, hogy ittas lehetett. Aki eddig kételkedett a zsidóság magyarellenesei érzelmeiben, most aztán saját fülével győződhetett meg róla. Lássunk csodát: a magyar nemzet mindaddig nem tudott a saját védelmére olyan törvényt, törvényeket hozni, amellyel az ilyen pimasz nemzetgyalázást méltóképpen meg lehetne büntetni. Vajon előfordult-e, hogy ilyen durva fogalmazást a zsidóság ellen bármilyen szélsőségesnek mondott magyar kiejtett volna a száján? Sorra vehetjük a részükről közutálatnak örvendő nyilasokat, akár Szálasit is, de kilépve hazánkból, akár Hitlert is említhetnénk. Még magánbeszélgetés során, akár részegen sem engedtek meg maguknak ilyent.

Még kell még említenünk, hogy Szent István államalapító királyunk fennmaradt jobb kezét, a „Szent Jobbot” egyszerűen „tetemcafát”-nak nevezték.

A rendszerváltás utáni új címer vitája közben ugyancsak zsidó szájából hangzott el Szent Koronánk gúnyolása, amelyben „svájci sapkának” nevezte. Vajon lehet-e a magyart idegengyűlölőnek nevezni, aki mindezt a legkisebb büntetés nélkül hagyta?

Vagy mit mondhatnánk azokról az öt híres magyar származású zsidóról, akik úgymond megnyerték az Egyesült Államok számára a

*II. világháborút. ( Teller Ede,Kármán Tódor, Neumann János, Szilárd Leó és Wigner Jenő ) Akik tevékenyen és eredményesen vettek részt az amerikai atombomba kifejlesztésében és megalkotásában, amely valóban döntő módon járult hozzá Amerika számára a II. világháború megnyeréséhez. Ez az öt kiváló tudós zsidó volt. Mindvégig magyarnak vallották magukat. Különösen Teller Ede, aki nyelvünket haláláig a legápoltabb formában megtartotta. Az Amerika számára valóban nagyon értékes szolgálatuk nyomán a hazáját igazán szerető magyarban óhatatlanul felmerül a gondolat: egy ilyen nagy semmihez sem hasonlítható szolgálatot semmiféle kitüntetéssel, vagy pénzzel értékének megfelelően nem lehet jutalmazni. Az öt okos ember egyikének sem jutott eszébe, hogy arra kérje az Egyesült Államok elnökét, tegye jóvá, de legalább enyhítse szülőhazájuk nagy tragédiáját,a trianoni országcsönkítást. Sajnos nem tették. Pedig ez Amerikának egyetlen fillérjébe sem került volna, csupán néhány szavába és persze akaratába. Nehéz elképzelni, hogy Truman elnök megtagadta volna. Nem tudom, ezek után szabad-e kételkedni az öt tudós valódi magyar érzelmeiben?*

*Azt hisszük, hogy a zaklatott XX. század befejezésével a harmadik évezred hajnalán érkezett az ideje, hogy zsidó honfitársaink mély meditációba süllyedve tartsanak bűnbánatot és kövessék meg a befogadó magyarságot. Tegyék jóvá mindazt, amit ellene elkövettek.*

## FORRÁSJEGYZÉK

- 1.,Okmányok és adatok a II. világháború előzményeiről II. kötet 52. old.
- 2.,Újpéteri Elemér: Végállomás Lisszabon 451. oldal
- 3.,Hitler hatvannyolc tárgyalása I. kötet 334-338; 452. oldal
- 4.,Leopold Trepper: A nagy játszma 79.oldal
- 5.,Leopold Trepper: idézett mű 210.oldal
- 6.,Hitler hatvannyolc tárgyalása II.kötet 69.oldal
- 7.,A.C.Klay: Kanyargós utakon 124-25.oldal
- 8.,A.C.Klay: Idézett mű 97.oldal
- 9.,Vitéz Kolozsváry-Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma 23-28.oldal
- 10.,Hitler hatvannyolc tárgyalása II.kötet 268.oldal
- 11.,Juhász Gyula: Magyarország külpolitikája 1919-1945 408.oldal
- 12.,Padányi Viktor: A nagy tragédia Hídfő Baráti Köre kiadása 1977 187.oldal
- 13.,Karsai László: Holokausztt Pannonica Kiadó 2001 45.oldal

- 14.,Norman G.Finkelstein: A Holokauszt-ipar Gondolatok a zsidó szenvedés tőkésítéséről  
Kairosz kiadó Budapest 2003 101.oldal és folyt.
- 15.,Enessei György: A tzigán nemzetnek igazi eredete Komárom 1798  
Magyar Mercurius Kiadó reprintkiadása 2002.  
98.oldal
- 16.,Enessei György: idézett mű 93-94.oldal
- 17.,Josephus Flavius:Apion ellen, avagy a zsidó nép ősi voltáról Helikon kiadó év nélkül 5.oldal
- 18.,Tacitus összes művei: Európa könyvkiadó 1980. I.kötet 370.oldal
- 19.,Josef Wolf-Zdenek Burian:Az őskori ember  
Gondolat Budapest 1981 7.oldal
- 20.,Révai Nagy Lexikona Budapest Révai testvérek Irodalmi Intézet  
Részvénytársaság  
XIX.kötet 741.oldal
- 21.,Molnár János: Zsidó kirekesztett? A Szittyakürt melléklete év nélkül

## APPENDIX I.

Botos László

Nyílt levél a kárpát-medencei népek értelmiségéhez

*Amit Európa és a Kárpát-medence népeinek okvetlen tudnia kell*

Eleink a IX. és X. században, mint a hazatérő hun nép örökösei, egyedülálló szabadságban és függetlenségben éltek. Nem volt szolga és alárendelt. A hűbéri Európa ezt az életformát akarta elpusztítani és végül el is pusztította. A kereszténységre térítés következtében mi is részben a hűbéri rendszer alá kerültünk.

I. István királyságának erősödését nem a föld mennyiségében, hanem a nép számában látta. Ezért megnyitotta az ország határait a betelepítés érdekében. Jöttek németek, olaszok, csehek, szerbek, oroszok, lengyelek és még sok más nemzetiség. Ugyanakkor az egyház a testvérnépek betelepülését azzal az indokolással, hogy "pogányok" -- ilyenek voltak a kunok, besenyők, kik tőlünk keletre éltek --, nem engedték be az ország területére.

Ebből látható, hogy mindjárt az ország átszervezése után a legemberibb bánásmódban részesítettük az idegeneket akár a saját fajtánk kárára is. Géza, István apja az Enns és a Lajta folyók között a németeknek adományozta. Átvette a frank rendszert, a belső erő megoszlásának és a lakosság védelmi rendszerének megszervezését. A királyi vagyon kezelését az ispán (curtis) látta el. A várakat a várkatonaság és a környék népe védelmezte. A tiszttartók kevés kivétellel mind idegenek voltak. I. István adómentességet adott az idegen „vendégeknek”, ugyanakkor a magyarokat megadóztatta, utakat, templomokat építtetett velük, és a papok eltartását tőlük követelte meg. Lassan kicsúszott a föld a lábunk alól. Az Árpád-kori okmányokból derült ki, hogy Géza, I. István apja, jó szántából, barátság jeléül, önként adományozta a német-római császárnak a bécsi medencét, azzal a feltétellel, hogy a jövőben a németek soha semminemű területi követeléssel nem lépnek fel ellenünk. Erre volt biztosíték „Gizella”.

I. István feleségül vette a német-római császár fiatalabbik leányát, aki úgy szerepel az okmányokban, mint „Giesel”: kezesség, biztosíték. Magyar történelmünk ezt a Giesel szót, amely hasonlít a Gizella leánynévre, írta át és fogadta el a királykisasszony neveként, mint Gizella. Felmerül a kérdés, mire volt Ő a kezes, a biztosíték? Úgy vélem, a fentiek ismeretében itt nem kell magyarázatot adni.

A katolikus tanítás, megnyilatkozás szerint sajnálatos módon csak I., Szent István koronázásától, a Római katolikus keresztény hit felvételétől számítják Magyarország létezését. Atilla leszármazottjaként Árpád bejövetelét nem veszik figyelembe. Az Atilla és Árpád bejövetele közötti időt túl távolinak tartják, pedig, ha figyelembe vennék Árpád bejövetelének Kálti Márk Képes Krónikája szerinti idejét, amely 200-300 évvel korábbi dátumot közöl, és ez a közlés kiegészíti Kézai Simon krónikásunk azon közlését is, melyben Atilláról három évszázaddal későbből értekezik, vagyis hétszázas éveket említ, úgy ez az időtávlat mindenképpen elfogadható az atillai leszármazást illetően. (*Krónika magyar szövege*. Fordította Barsi János, Budapest 2003)

Szólnunk kell a nyugatiak által elhallgathatatlanak vélt, általuk állandóan rabló kalandozásoknak nevezett hadjáratainkról. A nyugatiak elhallgatják a Nagy Károly féle avar rablásokat, amelyek művészi értéke legendás. Hogy

fogalmat kapjunk a kincsek mennyiségéről, amit Nagy Károly elrabolt, felsorolunk néhány helyet, ahová a kincseket Nagy Károly végrendelete szerint szétosztották: Aachen, Róma, Ravenna, Miláno, Aquileia, Grado, Köln, Mainz, Salzburg, Trier, Sens, Embrun, Besancon, Lyon, Rouen, Reims, Arles, Vienne, Bordeaux, Tours, Bourges.

Ezért volt az, hogy az őseink ezeket a katedrálisokat, bazilikákat, érsekségeket dúlták fel a kincsek, mint jogos tulajdon visszaszerzéséért. (Fehér M. Jenő: Az avar kincsek nyomában. Buenos Aires. 1972. 89 old.)

Hadjárataink másik indítéka I. Ottó nagyhatalmi törekvéseinek megakadályozása volt, amit Ottó fiainak és sógorának felkérésére, sőt az ő vezetésükkel Vörös Konrád hajtott végre, amikor fellázadtak Ottó birodalomegyesítő politikája ellen, és segítségünket kérték. Ezt elhallgatják, hogy a rablás rágalmát nyomatékosabban kiemelhessék. Ezt tudni kellene a történészeknek, hiszen ez írott történelem. Ami a rablásokat illeti, az sajnos minden háború velejárója. Napóleon ugyanúgy végig rabolta egész Európát. Ilyen ténykedést mi magyarok éreztük a legjobban a két világháború folytán. A történészek elhallgatják Bulcsúnak, mint hadvezérnek a tetteit, pedig hadjáratai felülmúlják még Hannibálét is.

Amit ugyancsak állandóan hangoztatnak, az a barbárság. Ehhez csak annyit, hogy hadjárataink évszázadokkal előzték meg a Nyugat tartalék alakulatainak ellátó készségét, mivel a magyar hadjáratok élelemben önellátók voltak, hónapokra elegendő húst és tejport vittek magukkal, és még tömlőből készült fürdőt is.

Az időben a pogányság csak annyit jelentett, hogy nem tartozott a Rom. Kat. egyház kötelékébe. Már korábban megismerkedtek a Mani, Arianus, és keleti keresztény egyház tanaival.

Válaszul arra a magyarellenes vádaskodásra, miszerint nem tartozunk az európai nemzetek csoportjába, és nem vagyunk európai népek leszármazottai, az olvasó figyelmébe ajánljuk a nemzetközi DNS elemzések megismerését, melyből minden ellenző értesülhet róla, hogy a *A kőkorszaki **Homo sapiens** származási hagyatéka a jelenkori európaiakban* (*The Genetic Legacy of Paleolithic Homo-Sapiens in Extant Europeans*) c. írás szerint a Eu19 Y kromoszóma jelzi a kelet-európai népek örökítő jelzőit. A magyaroknál ez a Eu19 60.0%-ban mutatható ki, mely

Európában a legmagasabb. Az emberi gének történelme és földrajza (*The History and Geography of Human Genes*) (Princeton University Press, 1994 c. könyv. 273. old.) szerint az ural-altaji finn-ugor ágban a finnek és magyarok európai örökítő jelzői 90%-ban vannak jelen és csak 10% urali.

### **A szerbekhez:**

A Kárpát-medence népei mind hosszú évszázadokon át a magyar királyság védelme alatt vészték át – mint kis népességű nép – a tatár, török hódítások vészes idejét, és míg mi magyarok, a Ti segítségekkel visszavertük a hódítókat, közösen áthidaltuk a német, keletre nyitó, pángermán törekvéseket, majd a Habsburg feudalizmus hódításait, lelket és testet emésztő, elnyomó kizsákmányolást, a vallási háborúk kegyetlen megtorlásait. Mindez időkben a magyar nemzet, mint a Kárpát-medence központi nagyhatalma éveken, évszázadokon át harcolt a hódítók ellen. Így aztán egyre fogyatkoztunk, mivel a katonaság, a haza védelmének feladata ránk, magyarokra maradt. Ti pedig, mindeddig a hegyekben, és a fontos útvonalaktól távol, ahová a hódítók hadai kevésbé hatolhattak be, szaporodhattatok nyelvben, kultúrában is, mert mindezt a magyar vármegyerendszerünk megadta minden honpolgárának. Érdeme szerint megadta még a legmagasabb tisztség betöltésének lehetőségét is. Szinte megszámlálhatatlan nem magyar előkelőség került fontos, sorsokat befolyásoló pozíciókba.

1690, április 6-án, III. Arzén szerb pátriárka 37-47.000 szerb családdal, a Temes bánságnak nevezett területre menekült. Ez az a terület, amely a Duna, Tisza és a Maros között fekszik. (The New Universal Encyclopedia. Szerkesztette Sir John Hammerton, the Educational Book Company, London. 9. könyv. 7451)

1690, augusztus 21-én a császár leiratban biztosította a szerbek katonai védelmét, a görög katolikus vallásuk és az e szerinti naptár, a nyelvük szabad használatát, a papi tized alól való felmentést és katonai szolgálat alóli mentességet. 1690. december 11-én tudatta határozatát a magyar kormányval, amely kimondta, ha a szerb terület felszabadul a török megszállás alól, a Temesi bánságban menedéket kapott szerbek visszamehetnek felszabadult földjükre. A fenti kedvezményekből láthatjuk, láthatjátok, hogy az csak az

Arzén pátriárkával ide menekült szerbekre vonatkozott, és csak ideiglenes letelepedésről volt szó. Az élet itt, védőszárnyaink alatt biztonságosabb volt, és élvezték a kultúra előnyeit, ezért itt maradtatok földetek felszabadulása után is, és azért is, mivel mi nem üldöztünk titeket, bár tehettük volna, hisz többségben voltunk.

1737 és 1739 között IV. Arzén szerb pátriárka ismét népes csoporttal menekült e területre.

**A magyar nép az 1790. évi országgyűlésen örök igazságként kinyilatkozta, hogy „valamely országba vagy tartományba bevándorló s itt székhelyet kereső, nem fegyverekkel szerző nép, vagy kevesebb államjogot, vagy annyit nyer, mennyivel a bennlakók bírnak, tehát az ilyen bevándorló nép soha sem fogadtatható be az országba, vagy tartományba, oly formán, hogy itt külön államot képezzen, mert ez nem volna befogadás, hanem új államnak, az ország terület részének elszakasztásával eszközölt alapítása, márpedig a világon azoknak egysége, melyek természetüknél fogva összekapcsoltnak, szilárdságot, azok felosztása ellenben, amelyeknek természetüknél fogva egységet kellene képezniök, végveszélyt eredményeznek.”** (Csobánczi Elemér: Nagy Magyarország vagy nemzethalál, II. rész: Dél-Magyarország pusztulása és elrablása, Marrickville, Australia, 1966. 23. old.)

**Az 1791 évi 21 törvénycikk megszüntette a szerbek oklevelekkel biztosított különállóságát, amely sértette a magyar állam jogait, kimondva, hogy az ellentmondó törvények megszűntek, s a szerbek egyenjogúak az ország többi lakójával, tehát olyan polgárjogokat nyertek, amelyek feljogosítják őket jószágszerzésre, birtoklásra és bármilyen hivatal viselésére.**

**„Ezzel a törvénycikkel a magyarság, annak ellenére, hogy államjogi felfogása a nemzetállam szemléletben alakult ki, az életforma, a polgári jogok egyenlősége, tehát az államon belül az egyetlen polgári közösség létjogának elismerésével minden nemzetet megelőzött a földön.” (Csobánczi, 24)**

1790 és 1792-ben II. Lipót császár, magyar király megbontotta a magyar-szerb jó viszonyt az állandó magyarellenés uszítással, amikor titeket, szerbeket használt fel Ausztria-Magyarország erőviszonyának egyensúlyozására. Az így kialakult feszült helyzetet sem a

római-kat. egyház sem a „felvilágosult” magyar írók nem vették figyelembe, és ennek ellenére magyar pénzen szerb iskolákat, papneveldéket létesítettek Károlyvárosban, Újvidéken, majd Pesten és Bécsben. 1826-ban Pesten alakult egy szervezet, amely a szerb nyelvet és szokásokat tanulmányozta. Ekkor terjedt, s vált legismertebbé a szerb hitrege, az ősiségben való hit.

A szerb népek egyesítésére egy tervet dolgoztak ki és papjaik mindent elkövettek ennek érdekében. Karadzsis Vuk (1787-1864) volt az első, aki meghirdette a szerb szellemi mozgalmat. Szerb nyelvtant írt, melyet németül is kiadott. Kopitár 1847-ben szerbül kiadta az Új Testamentumot. Karadzsis és Kopitár a hercegovinai tájszólást határozták meg irodalmi nyelvként.

Rajics, görög katolikus pátriárka megírta a különböző szerb népek történetét, de azt a régi szláv nyelv alkalmazásával írta. Itt kijelenti, hogy mindaz a terület, ahol a szerbek éltek Ipek pátriárka alatt, szerb terület. E munkája sajnos helytelen történelmi és földrajzi dokumentum, amely később kútfője lett az utána következő történészeknek.

Az itt felsoroltak a Ti szerb kultúrtörténetetek, amelyeket nem fogtok elhallgatni, letagadni, hisz ezzel saját magatokat, a valós történelmeteket tagadnátok meg. Ezekből tisztán újra értékelhetitek a magyarellenességek, nem hinnénk azt, hogy saját magatoknak akarnátok valótlan állítani, vagy az igazságot, a történeteket megváltoztatni. Mi hisszük azt, hogy egy nemzet, minden nemzet kizárólagosan csak igazságra tudja felépíteni a tartós államiságát. Láthatjátok, hogy népeink között hosszú kapcsolatainak folyamán nem volt igazán nagymérvű ellenségesség mindaddig, amíg a Habsburg boszorkány politika nem mérgezte meg a békés együttélést, az ellenségesség, magyargyűlölet szításával, hogy minket elgyengítsen, hogy meghódíthasson. Voltak olyan esetek a török időkben, taktikai okokból kifolyólag, hogy egyszer-egyszer a török oldalára álltatok, amikor az erőviszonyok azt mutatták, hogy a szultán oldalán előnyösebb helyzetbe kerültök, de legtöbb esetben visszatértetek és házasságkötésekkel többször is szentesítettük a kölcsönös közeledést. Talán a legkiemelkedőbb ellenességetek, az 1848-as szabadságharcunk idején, a Jelasics féle felkelésben nyilvánult meg, amikor élet-halál harcunk vívtuk az osztrák elnyomás ellen, az egész Kárpát-medence

népeinek érdekében. Itt is az „Oszd meg és uralkodj” Habsburg politika volt a méregokozó. Tulajdonképpen ettől az időtől számíthatjuk a már becementezettnek hihető gyűlöletet.

De mi még hiszünk a józan észben, az igazságérzetekben és abban, hogy nem a pillanatnyilag előnyösebb helyzeteket veszitek alapul a jövőt illetően, hanem a múlt bizonyított és általános tapasztalt, népeink közötti jó viszonyt méltányoljátok és az igazságosságot.

1917. július 27-én a Korfui Egyezmény alapján, Jugoszlávia megkapta létjogosultságát, ugyanitt állítólag a dél-szláv kisebbségek kijelentették csatlakozási szándékukat Szerbiához. Nem az állítólagos elnyomott dél-szláv kisebbségek vezetői tárgyalták ezt a csatlakozási szándékot, hanem három magánember Wickman Steve, a Times politikai rovatvezetője, Seton-Watson, a londoni szláv propaganda végrehajtó bizottságának megbízottja, és Dr. Trumbics, Zara dalmát város volt polgármestere. (Pozzi Henri: Századunk bűnösei, translated by Dr. Frigyes Marjay, Budapest, 1936, 1996. 228. old)

Ezt az egyezményt Jugoszlávia részéről Trumbics, szerbek részéről pedig Pasics írta alá. A lelkiismeretetekhez szólunk. Egy ily módon végbement szerződéskötést elfogadnátok, ha ez a mi részünkről történt volna? Mi nem a békétlenség fokozását akarjuk terjeszteni, hanem az esetleg elfelejtett, évszázados jó viszonyi együttélést kívánjuk felébreszteni.

A Monarchia ultimátumában, 1914. július 19-én a Vörös Könyv tanúsága szerint, Tisza István így nyilatkozott: „Ha Ausztria megnyeri a háborút, mi magyarok nem fogunk területcsatolást végrehajtani Szerbiával szemben.” Az itt írottak bizonyítékok, hogy Benes, Maszaryk propaganda hadjárata a köztudatot félrevezette abban, hogy Tisza István is felelős a háború kirobbantásáért. Még akkor is, ebben az izzó, feszült helyzetben, a magyar emberiség felül tudott kerekedni a gyűlöleten és szembe mert helyezkedni a feletteseivel és a legemberibb nyilatkozatot tette a legembertelenebb döntéskor.

### **A románokhoz:**

Cihac, román nyelvész tanulmányozta a román szókészletet és arra a következtetésre jutott, hogy a román

szóállomány 45,7%-a szláv, 31,5%-a latin, 8,4%-a török, 7,8%-a görög, 6%-a magyar és ugyancsak 6%-a albán eredetű. (Csobánczi, Elemér: Nagymagyarország vagy nemzethalál, 3. Fejezet. Kelet-Magyarország pusztulása és elrablása, 15. old.)

Államunk nem viseltetett ellenségesen Veletek szemben. A XV. században még adómentességhez is jutottatok. A görög keleti egyház még az egyházi tized adót is elengedte Nektek. Családjaitok gyakran kaptak nemesi rangokat, amely biztosította a magyar nemességgel való kapcsolat kiépítését. A XVI. században Erdély fejedelmei támogatták azt az igyekezetet, amely a nemzet kialakulásában legfontosabb tényező lett, amikor a görög keleti egyház és az akkor még vlach nyelvet tették meg az igehirdetés nyelvének. A XVIII. században a jezsuiták elkezdték az ige hirdetését és így ellatinosították a nyelveteket. A korai vlachok még a cirill ábécét használták. Röviddel ezután, Budán nyomtatták az első román nyelvű könyveket. Tehát mi magyarok és nem Ti saját magatok.

Báthory István (1571-1581) aki lengyel király lett, nagy tömegben hozott be benneteket a töröktől elfoglalt területekről és Erdélybe telepített Titeket. Itt kezdődött a román felvilágosulás, mert támogatta a román nyelvű könyvkiadásokat, amit a Habsburg cselszövő politika megrontott.

Az 1791-ben megjelent „SUPPLEX LIBELLUS VALLACHORUM,” kiadványra II. Lipót császártól kértétek a magyar, székely és a szász népekkel való egyenjogúságot. Ez időben ilyen szocialista követelést nem érhattetek el, mivel a magyar nemesség és a székelyek kötelessége volt az ország védelme, ezért ők élvezték a politikai döntő jogot. Magának a magyar jobbágyságnak sem voltak ilyen jogai. Ezért a magyar kormányok és az uralkodó nem adhatták meg Nektek, akik ugyancsak jobbágyok voltatok azt, amit saját jobbágyaiktól megtagadtak. A Habsburg uralom alatt a jobbágyságnak nem volt joga politikai döntéshozatalhoz. Ahhoz hogy mi elismerhessük követeléstek, meg kellett volna szüntetnünk a kor hűbéri társadalmát, de ez a fennálló Habsburg elnyomás miatt lehetetlen volt. Ugyanez ellen az elnyomás ellen lázadtunk és harcoltunk évszázadokon át, amit az 1848-as szabadságharcunkban sikerült is kivívni, amikor megfosztottuk a Habsburg házat a tróntól. Mi ekkor

szabadítottuk föl a jobbágyságot, (szabad költözés joga) de a Ti uraitok (Moldova) csak évtizedek múltán.

Az 1848-as szabadságharc után a Habsburgok földadományozásra kényszerültek, ezt főleg a Ti román előnyökre hajtották végre, mert minket, székelyeket, magyarokat lázadóknak tekintettek, ugyanakkor Ti, románok, akik hátba támadtátok e küzdelmünket, nagy földadományokban részesítettek.

A császár visszautasította kéréseket, amit a magyar nemesség egy része támogatott. Így lett Pest a román nacionalizmus központja. (Csobánczi. 17) Az első román iskolát Balázsfalván, Apafi fejedelem birtokán alapították. Erdélyben rövid idő alatt 300 román iskola alakult, ami szinte azonnal 500-ra emelkedett. Balázsfalván képezték az első román értelmiségieket. 1831-ben megalakult a bölcsészeti, röviddel utána a teológia tanszék.

Barnitui Simon Balázsfalván kihirdette a vlach nacionalizmust. A XVIII. században ennek elterjesztését az ortodox egyház szította.

Az 1784-ben, II. József császár idejében történt Hora nevű vlach vérengzést nem részletezem, csak annyit, hogy a sok vérengzést látva a császár kénytelen volt rendet tenni. A lázadó két vezért kivégeztette. Ez időben Oroszországtól kaptatok a „Nagy Románia” eszme meghirdetését és a vallási támogatást. 1770-ben Bécsben szerveztek egy „Fratelli De Cruce” nevű társulást, melynek célja a román nemzeti érzés további terjesztése. Nyelvetek 1715-ig a bolgár-szláv volt.

Az oláh nyelv kialakulása egyes erdélyi fejedelmek érdeme. Mosolygó József, egy görög katolikus főesperes írja *A keleti egyház Magyarországon* c. tanulmányában: „A faj románságra térítésére Rákóczi György fejedelem veti rá magát.” Gelejei tanácsára 1643-ban rendeletet bocsájt ki, hogy a román templomokban a papok más, mint román nyelven ne merjenek szolgálni. E törvényt azonban nem követhették, mindaddig, amíg a Bibliát nem fordították le a román nyelvre. Ezért 1648-ban, Fogarassy István román nyelvre fordította a heidelbergi katekizmust és még ugyan ebben az évben az Új Szövetséget is. Három év múlva a Dávid zsoltárait. Így indult útjára a románok elrománosítása.

Erdélyben mindkét vallás, a katolikus és a protestáns is ellenezte a román nyelv hivatalosan egyházi nyelvvé

fogadását. Még a görög katolikus bukaresti püspök se támogatta ezt a kezdeményezést, attól tartva, hogy a két egyház közötti egyezés létrehozásához vezet majd. Félelme nem volt alaptalan, mert 1689-ben Kolonics bíboros és az erdélyi jezsuiták jelenlétében aláírták a két egyház közötti egyezményt. Ettől kezdve a román nyelv lett a liturgia nyelve. A románok később felismerték a két egyház egyesülésének előnyét. Obedinariu román történész írta: „A románok uniója fenséges eszme volt. E nélkül a románság még jobban elmaradt volna. Az unió nélkül ma se volna több kultúránk, mint a bolgároknak.” (Szöllőssy Sándor: Ez az igazság, Erdély a román nép és protektorai, London, 1968, 84. old.)

Azt a vádat, hogy kulturálisan elnyomtuk Titeket, könnyű visszautasítani. Csak idéznünk kell Moldován Gergely egyetemi tanárt, aki azt nyilatkozta, hogy 1857-től az I. Világháború kezdetéig a románoknak több mint 3000 iskolájuk volt Magyarországon. E szám rövid idő alatt 4.500-ra emelkedett – 15 kollégium, 15 teológia létezett. (Szöllőssy, 84-85 old. Dr. Vágó Pál leveleiből.)

Soha sem említetek magyar emberbaráti cselekedetet, mintha ez nem is létezett volna. Ezért fel kell elevenítenünk néhány múltbéli román megnyilatkozásokat.

1911. augusztus 22-én a bukaresti *Universul* írta: „A magyarországi román parasztok helyzete összehasonlíthatatlanul jobb, mint a romániai parasztoké, ott minden paraszt tud írni- olvasni, és igen jó egészségügyi viszonyok között él.” (Szöllőssy, 85)

A *Nemaul Romanesce* 1918. január 1-i száma szerint: „Egy dolog megállapítható: az, hogy a románok Magyarországon gazdaságilag jobban állnak, mint a regátbeliek. A mi parasztságunk sokkal szegényebb, sokkal jobban megterhelt, és sokkal képzetlenebb, mint a magyarországi román parasztság.” (Szöllőssy, 85-86)

Az *Adaverul* bukaresti lap 1912. decemberi számában kijelenti: „A Magyarországon élő románok hatalmas tényezőt alkotnak, gazdaságilag és kultúra tekintetében állandóan fejlődnek. Az ott élő parasztság szociális és gazdasági élete összehasonlíthatatlanul jobb, mint az óromániai parasztságé.” (Szöllőssy, 86)

„Az 1906-os Bukaresti Értekezleten egy táblázati kimutatás szemléltette a világ-románság adatait. Ez értesítés

szerint 1850 és 1900 között 309 magyar község vált románná.” (Szöllőssy, 86)

A fenti idézetek szerint elképzelhető-e az a vád, hogy elnyomtuk a kisebbségeket gazdaságilag, kulturálisan és vallásilag?

### **A szlovákoknak:**

1918. október 28.-án a Cseh Nemzeti Tanács és négy pártvezető kikiáltották a Csehszlovák Köztársaság megalakulását. Október 30-án, ugyanez a Szlovák Nemzeti Tanács Túrócszentmártoni megbeszélésen 90 protestáns és 15 rom.-kat. szlovák küldött kikiáltotta Felvidék Slovenskó elcsatolását. Ezt a függetlenségi nyilatkozatot 1920-ban elismerték, mint „népakarati döntést”. Hogyan lehet ezt elismerni, amikor az ott élő magyarok nem, hanem csakis a szlovákok szavazhattak? A következő történelmi adatolás nem támadás akar lenni elfogadott tanításaitok ellen, csupán a tények felsorolása, amelyek, majd láthatjátok, a Ti egykori íróitoktól származnak. Cosmas 1039-1125 cseh író történelmi munkájában, a szláv nemzetek között a szlovákokat meg sem említi. A XV. századi pozsonyi jegyzék is csak szlávokról tud, szlovákokról nem tesz említést, ugyanakkor gyakoriak az olyan elnevezések, mint tót, vend, hungari-slavoni, slaven, venden, stb. A szlovák névszót a mai szlovákság elnevezésére Bernolák Antal 1762-1813 rögzítette le. (Kostya Sándor, A Felvidék, Budapest. 1990. 9-3 old.).

A tót nép a magyar honviszszaszerzés után alakult ki, az összeházasodó szláv, avar, német, hun, kun, besenyő és magyar nép összeolvadásából a Felvidéken. Árpád-házi királyaink határőrségre a gyepekre telepítették e népeket. A XII. században nagy számú német, bajor, flamand, szász és sváb települt északra, Nyitra, Turóc, Trencsén, Liptó, Szepesség területére. A XVI. században románok ekkor még vlach pásztorokként vándoroltak a kárpát-medencei legelőkre. Az első nagy népkeveredés a tatárjárás után történt. A XVI. században kezdtek államalakításra gondolni. A Ti ez irányú eltökéltségetek csak a XVIII. században nyilvánult meg. Elsőnek tót papok és tanítók kezdték hirdetni az eszmét. Később az ügyvédek vették kezükbe e mozgalom népszerűsítését. Vita volt a tót nyelv körül, amely

végül is létrehozta a tót (szlovák) nemzetet, de ekkor még nem létezett egy önálló (szlovák) nyelv.

Három, egymástól lényegesen eltérő „tudományos” szláv elmélet alakult ki a szlovákokra nézve:

1. „Az általánosan elfogadott szláv elmélet szerint a szlovákok dél felé szivárgása még a többi szláv törzs szétválása előtt megkezdődött. A szlovákok azonban nem állapodtak meg véglegesen első letelepedésük helyén (Dévény, Modor, Nyitra térségében), hanem dél felé mozdulva elfoglalták Morvaország déli részét, délen az Enns és a Lajta folyók környékét is.
2. A csehek saját politikai céljaiknak megfelelően tagadják, hogy a szlovákok önálló nemzetet alkotnának. Állításuk szerint a szlovákok a csehekkel együtt faji, nyelvi és társadalmi egységben lépték át a szláv őshaza küszöbét, velük együtt keltek át a Visztulán és az Oderán. E szerint az elmélet szerint a szlovák nyelvjárás – amely szerintük a cseh nyelvnek „tájnyelve” – a közép-európai hazában szakadt ki a cseh népi közösségből, s csak századok folyamán különült el úgy-ahogy a cseh törzstől. **Leegyszerűsített elméletük, hogy a mai szlovákok vagy elszlovákosodott csehek, vagy elszlovákosodott magyarok!** A szlovákok leválását a cseh törzsről a magyarok Duna-menti megjelenése okozta volna, s Palacky Frantisek-től kezdődően a modern cseh tudomány ezt a legvégzetesebb eseménynek tekinti, amely nemcsak a déli és északi szlávok egységesítését tette örökre lehetetlenné, de megakadályozta a közép-európai nagy szláv birodalom kiépítését is.
3. A szlovákság csak részben fogadta el az elméletet. Romantikus elképzelésük szerint a szlovákság már az őshazában elkülönült a többi szláv csoporttól, s Kr. u. az első század első felében önálló törzsként érkezett a Közép-Duna tájára, a Mátra és a Tatra közötti területre. A történelem színpadára csak a IX. században lépett.” (Kostya, 12)

Egy állam csak akkor tud fennmaradni, ha állampolgárai valós nemzettudattal rendelkeznek. Ha ez hiányzik, az rendszerint annak következménye, hogy a fiatalokat meghamisított történelemre tanítják. Felvidék igaz történetét még ez ideig egyetlen magyar hivatalos történész sem írta meg annak dacára, hogy számtalan cseh, tót és német munka látott napvilágot. E munkák

mind azt hangoztatják, hogy Felvidék tót terület volt. Az ok, amiért a magyarok nem írhattak e témáról az, hogy az önkényuralom alatt, a Kiegyezés idején, 1867, és a II. Világháború utáni Szocialista Népi Demokrácia idején, Magyarországon Trianonnak még az említése sem volt engedélyezett. A magyar történészek nagy része német-osztrák politikai szellemben nevelkedett és közülük több idegen származású volt.

A régészet és embertani kutatás bebizonyította, hogy az avar nép nem halt ki a Kárpát-medencében, túlélte a Nagy Károly féle hódítást. A nyugat politikusai körében az I. Világháború idején – még most is – ismeretlen volt az a tudat, hogy a kisebbségi elégtelenséget a pánszláv mozgalom indította el. A XIX.-ik század elején a tót, szerb, kárpát-medencei népek, a csehekkel egyetemben, a cári Oroszországtól várták, hogy egyesítse a szláv népeket, amit elősegített a török-orosz háború (1877-78). A török alól felszabadult szláv népek orosz segédlettel abban reménykedtek, hogy valóban megkapják függetlenségüket. De ezen népek nem vették figyelembe, hogy Oroszország nem egy demokrata állam volt, hanem kegyetlen zsarnok uralom. A kisebb szláv népek felé e zsarnoki önkényt jól álcázták baráti politikájukkal, amely felgyújtotta a cseh, tót, szerb nép, orosz iránti lelkesedését. (Kostya, 15)

Ez időben a szlávok kihasználták az alkalmat, amit a Metternich önkény teremtett. Erőteljesebben hirdették a szlavofil politikát, amit tudatlanságból az osztrákok is szorgalmaztak. Ekkor vált a pán-szláv irodalom központjává Lipcse. Rudnay Sándor, Esztergom hercegprímása 1830-i szentbeszédében jelentette ki: „Én szláv vagyok!” Ez tovább tüzelte a szláv gerjedelmet. A mozgalom, amely követelte a nemzetiség nyelvének használatát, nem volt egyéb, mint a pánszlávizmus álcázása.

1790-91-es nemzetgyűlésen mi magyarok is követeltük a magyar nyelv hivatalos elismerését. Ugyanez évben a horvátok és a szlavón nemesség a törekvésünket elutasító kérvényt nyújtott be „Declaratio” cím alatt. Pedig épp a pán-szláv izgatás és eszmetérjeszkedés miatt, valamint amiatt, hogy magyar honban a hivatalos nyelv ezer éven át a latin és időnként a német volt, és mert a francia szabadelvű eszmék ránk is serkentően hatottak, a

magyar nyelvet akartuk megtenni az ország hivatalos nyelvévé, (Kostya, 18.).

Fél évszázaddal később a tótok a pozsonyi országgyűlés megkerülésével küldöttségileg, emlékiratban, közvetlenül Metternich Kancellártól kérték, hogy létesítsen Magyarországon szlovák egyetemi tanszéket, amit ő visszautasított. Talán ez a visszautasítás mérgeztette mélyebbre az érzéseket. (Kostya, 21)

1848-ban a tót politikusok Stur, Hodzsa és Húrban kilenc pontban összesítették követeléseiket az osztrák kormány felé. A kilenc követelés között volt olyan, amit eredeti formában lehetetlen volt megadni. Ehhez kellett volna a Nemzetgyűlés. Ilyen volt az etnikai határ meghatározása, a tót nyelv használata a magyar Nemzetgyűlésen és a nemzeti honvédelemben. Éppen a Húrban vezette lázadás miatt, amit az osztrákok támogattak, és mi magyarok leverünk független tót csapatok segítségével. 1848 évi Habsburg, osztrák elleni szabadságharcunk vezetői nem tudtak megegyezni a tót lázadók vezetőivel. 1850-ben beköszöntött a bécsi Bach korszak. 1852-ben kihalt az osztrák-szláv mozgalom politikai köre.

Történelmi Magyarországot 5 részre osztották, Kronland Ungarn, Vojvodina, Erdély, Partium, Horvát-Szlavónia és a határterületek. **Tiszta magyar területeket megint csak 5 részre osztották. Pest, Pozsony, (Bratiszlava) Sopron, Kassa, (Kosice, Szlovákia), Nagyvárad, (Oradea) (Románia). E részeket tiszta magyar területeknek tartották a magyarellenes osztrákok. De akkor mi jogon adták Pozsonyt, Kassát Csehszlovákiának? (Kostya, 22, 23)**

Szabadságharcunk elbukott az orosz 200000 főnyi túlerővel szemben, amit a megijedt és már megvert Ferenc József vezetett Habsburg hatalom könyörgött ki a megsegítésére. Bach ügyintézése, a magyarellenes megtorlások, az aradi 13, a pozsonyi 13, Battyányi Lajos, az első magyar független miniszterelnök kivégeztetése és Kossuth száműzetése nem valósíthatta meg a követeléseiket.

## A MAGYAR NEMZETISÉGI TÖRVÉNYEK

1849-ben, miután a rácok letették a fegyvert, remény volt arra, hogy az egyezés létrejön a kisebbségi kérdésben. A magyar parlament elfogadta Szemere Bertalan kisebbségi törvényjavaslatát. 1849. július 21-én a nemzetgyűlés megvitatta, és elfogadta a javaslatot, amely szerint: „Magyarország határai közt létező minden nemzetiség szabad fejlődése a következő intézkedések által biztosítottik:

1. A kormányzati, igazgatási, törvényhozási és katonai hivatalos nyelv a magyar marad: az országban divatos többi nyelvekre nézve a következő szabályok érvényesek.
2. A községi gyűléseken mindenki a maga anyai nyelvén szólhat, a jegyzőkönyv nyelvét a többség szabadon határozza meg.
3. A megyei gyűléseken minden joggal bírók tetszésük szerint magyarul vagy saját nyelvükön szólhatnak. Azon megyékben, melyekben valamelyik nemzetiség a lakosság felét meghaladja, a jegyzőkönyv, ha a többség kívánja, ennek nyelvén vitetik. A levelezések azonban a kormánnyal és más hatóságokkal magyarul folynak.
4. Az esküdt székeknél s első folyamodási bíróságoknál, midőn az eljárás szóbeli, a 3. pontban kimondott elv alkalmazandó.
5. A nemzetőrség vezényleti nyelve ugyanaz lesz, melyen a községi ügyek tárgyaltnak.
6. Az elemi iskolákban az oktatás mindig a község vagy az egyház nyelvén történik.
7. Az anyakönyvek s általában az egyházi ügyek nyelve mindig az egyházközség nyelve leend.
8. Folyamodásaikat a magánosok bármely hatósághoz tetszésük szerint bármi nyelven intézhetik.
9. Az óhitű egyház zsinata minden évben egybe hívatik, és olyan szabadon határozhat minden vallási és iskolai ügyek felett, mint a többi vallások. A zsinat jogához tartozik megválasztani a püspököket, és határozni azon kérdés felett: vajon a szerb és román nemzet egyházilag egyesülve maradjon-e vagy külön váljon egymástól?
10. Az óhitűek egyházai és iskolái mind azon előnyökben részesülnek, melyeket az állam a többi vallásbeliek egyházainak és iskoláinak engedményez.
11. Az óhitűek önmaguk igazgatják s kezelik egyházi és iskolai alapítványait.
12. Az óhitű egyházbeliek számára a budapesti egyetemnél teológiai tanítókör alapíttatik.

13. A kinevezések mindennemű hivatalokra és méltóságokra érdem és képesség szerint történnek minden tekintet nélkül a nemzetiségre és vallásra.
14. A kormány felhatalmaztatik s illetőleg köteleztetik az e törvényben kifejezett elveket fogyanatosítani.
15. A kormány felhatalmaztatik, és megbízatik különösen a tekintetben, hogy a szerbek és románok méltányos kívánságait meghallgatván, minden alapos sérelmüket megszüntesse, akár saját hatalma, akár a nemzeti gyűlés elébe terjesztendő törvényjavaslat által.
16. Végre a kormány teljes hatalommal ruháztatik fel a nemzet nevében amnesztiát adni mind azoknak, akik a meghatározandó idő alatt a fegyvert leteszik s a nemzeti függetlenségre hitet tesznek.” (Kostya, 31-32)

**Decemberben a kormány hivatalosan be akarta iktatni az elfogadott törvényjavaslatot. Erre azonban nem kerülhetett sor.**

1868. november 24-én a Magyar Nemzeti Gyűlés megvitatta a kisebbségi törvényjavaslatokat. Deák Ferenc, politikai nemzet eszméjével, meghatározta a törvény sorsát. Beszédét a magyar alkotmányra építette fel.

“ . . . Magyarországon egy politikai nemzet létezik: az egységes magyar nemzet, amely oszthatatlan, amelynek **a hon minden polgára bármi nemzetiséghez tartozzék, egyenjogú tagja.** A másik amit tartok és hiszek, hogy ezen egyenjogúságot, csak annyiban lehet külön szabályok alá vonni, amennyiben ezt az ország egysége, a kormányzat lehetősége s az igazság pontos kiszolgálása szükségessé teszi. Ezen két alapelvből kiindulva nem új dolgot mondok, mert eddig is az alkotmány alapelve szerint úgy állott, mint említtem. **Magyarország összes honpolgárai egy politikai nemzetet képviselnek, ez a magyar nemzet, s ezen politikai nemzetnek minden honpolgára egyenjogú tagja.** Kimondom továbbá, hogy a nemzet említett polgárai politikai egységénél fogva, ami az állam nyelvében történik, nem történhetik más nyelven főleg nem többféle nyelven: ennek az állam nyelvén, magyar nyelven kell történnie. Ennél fogva valamint eddig, úgy ezentúl is. Magyarországon a törvényhozás nyelvén, a törvényhozási tanácskozásokon és minden működésekben a magyar nyelvnek kell lennie: magyar nyelven kell alkotni a törvényeket, melyet hiteles fordításban más nyelveken

kiadandók. A kormány nyelve pedig a kormányzó minden ágában szintén magyar.” (Kostya, 53, 54 old.)

A politikai nemzet fogalma teljesen egyezik a francia „államnemzet” fogalmával. Akkor miért váltott ki nálunk és a Trianoni Döntéskor ilyen nagy ellenességet, hogy ezt nem fogadhatták el? Kostya következtetése szerint, a pánszlávizmus hívei előtt már ott volt a jövő képe, egy egységes szláv birodalom megalakulásáról. (Kostya, 54-70 old.)

Végül is a Deák-Eötvös törvényt 1868. december 5-én megszavazták. (1868. XLIV. tc.)

„A törvény hármas alaptételre épült. A politikai nemzet tanából, mint „előfeltétel”-ből folyik a második alapelv: az ennek keretén belül biztosítandó közigazgatási, törvényelőtti, egyházi, iskolai, egyesülési és általános kultúrpolitikai egyenjogúság, amely az állam minden polgárára vonatkozóan kifejezésre jut. A harmadik elv ismét az elsőből következik, és meghatározza a törvény eszmevilágát. Miután ugyanis az 1868. XLIV. tc. csak egy politikai nemzetet ismer el, a törvény alapja a nemzetiségi vezetők által sürgetett kollektív megoldás helyett a szabadelvű koreszmét kifejező egyéni elbírálás, az egyéni szabadságjogok erkölcsi és természetjogi védelme lett.” (Kostya, 43)

„A törvénycikk szerkezetében ez a három alapelv világosan kapcsolódik össze. A politikai nemzet elvi fogalmazását adó bevezetés és a törvény első szakasza a politikai nemzetegységből következő megállapításokat teszi, tehát a magyar államnyelvet, mint az országgyűlés hivatalos tanácskozási és ügykezelési nyelvét, 'a törvényhozás hivatalos nyelvének' nyilvánítja. A törvény előtti közigazgatási, egyházi, iskolai és általános kulturális 'egyenjogúságot', mint második alapelvet, a további szakaszok magyarázzák, míg az egyéni szabadságok védelme és az egyéni elbírálás indítéka a törvény szellemében következik.” (Kostya, 43 old. Varticova Marta: Historicky Casopias II, 1976, 195.)

Mind ebből látható, mennyire eltérő volt a magyar és a nemzetiségi szellemi megnyilatkozás. A templomi anyanyelv használatából fejlődött ki a nemzeti politika gondolata, na és természetesen a francia eszmék áramlata alapján. Az a törekvés, hogy a nemzetiségek megtarthassák

anyanyelvüket, hozta létre a liberális nemzeti eszmét, amely elterjedt a világ minden pontjára, akkor, amikor a nemzetiségek mindenhol meg akarták szerezni az önrendelkezés jogát. Lehetséges-e egy nemzetiségi csoportnak államot alakítani egy már sok évszázadra visszanyúló, jól szervezett országban? Ahol a kisebbségek meghívott „vendégek” vagy nagyhatalmak elől menekülő csoportok voltak, menekülve a rabszolga kereskedelem piaci elárúsítása, vagy az akaratuk elleni új vallás rájuk erőszakolása elől.

Nem hinnénk, hogy mind ennek tudatában, Ti Népetek értelmiségi Vezetői nem látnátok be ezt az – egész biztosan általános is – elfogadhatatlan igazságtalanságot. Amit nem fogadhattok el saját érdeketekben, azt erkölcsösségtek nem engedheti, kell hogy lázadjatok ellene. Ezért a múlt együttéléséből méltányoljátok a jót és most emlékezzetek arra, hogy gyakran voltak idők, amikor mi magyarok segítettünk, olyankor, amikor arra Nektek a legnagyobb szükségtek volt.

A II. Világháború utáni időkben sorsunk különösképpen rosszra fordult. A Rákosi kormánytól kezdve, kormányaink nem engedték meg a magyarként való gondolkodást. Megszüntették az állameszmét, a nemzetben való gondolkodást és annak történelmi iskolai taníttatását. Más érdekek és hatalmak kiszolgálói lettünk. A Népi Demokráciák korának káros időszakában, majd az 1956-os szabadságharcunk bukása utáni időszakban, a Kádár kormány végezte a magyar szellemiség legkárosabb pusztítását. Ez folytatódott talán még nagyobb mértékben Antall József ú.n. rendszerváltás korában.

Ugyanez időszakban Ti is szenvedtetek a szovjet kommunista testvériség, és Ti szlovákok, a cseh ölelésben, kiszipolyozó, népeket uralni akaró elnyomó hatalom által. De mégis jobb, előnyösebb, kedvezőbb körülmények között hidalhattátok át e lélekölő elnyomást, önkényuralmat, mert Nálatok engedélyezett lett, talán a szovjet által is tovább patronált „pán-szlávizmus” eszméje alapján, a nemzeti szocializmus gondolata. Nálunk ez teljesen tiltott volt. Most pedig egyenesen üldöztetésben szenved. A nemzeti érzés kihalásával a nemzet rövid időn belül megszűnik. Nálunk ez van folyamatban. Ezt, a nem nemzetben gondolkodó Magyarországot most a világ globalizációs hatalmai akarják felvásárolni, megszüntetni. Akarják ezt tenni, mert Európa

uralásához Hazánkat a Kárpát-medence központi elhelyezkedése, a Kárpátok védő övezete, az éghajlat, a föld kiválósága, a központi vízrendszer, a Duna, mint fő, olcsó kereskedelmi út, nagyon alkalmassá teszi. Különösen alkalmassá teszi az a tényező, hogy nincs magyarul érző, gondolkodó kormány, de még Magyar Tudományos Akadémia sem, amely tenne ez ellen.

Nálatok már a szocialista időkben is létező, nemzetben gondolkodó szocialista kormányok voltak.

Szlovákia: 1993 – Vladimir Meciár

1994 – Vladimir Meciár, Jozef Moravcik

1998 – Mikulas Dzurinda

2006 – Robert Fico

2010 – Iveta Radicova

Csehszlovákia: 1948 – Klement Gottwald

1953 – Antonin Zápotocky

1957 – Antonin Novotny

1968 – Ludvik Svoboda

1975 – Gustav Husak

1989 – Vaclav Havel

1992 – Jan Strasky

Csehország: 1993 – Vaclav Havel

2003 – Vaclav Klaus

Románia 1945 – Petru Groza

1952 – Gheorghe Gheorgiu-Dej

1965 – Nicolae Ceausescu

1989 – Ion Iliescu

1990 – Peter Roman

1991 – Ion Iliescu, Nicolae Vakaroiu

1996 – Emil Constantinescu, Victor Ciorbea

2000 – Ion Iliescu

2004 – Traian Basescu

Szerbia: 1989 – Slobodan Milosevic

1997 – Dragan Tomic, Milan Milutinovic

2002 – Natasa Micic

2006 – Boris Tadic

Ezért a Ti nemzeti érzések töretlen, erősek vagytok. Trianon és a felsorolt okok következtében Népünk és nemzetünk jövője kérdéses.

Ha ez az összpontosító hatalom elfoglalja Hazánkat, a következő lépés a foglalásban Ti lesztek, egyenként, hiszen egy földrajzi egységről van szó. Mint kis nemzetek, egyenként könnyű prédái lesztek e nagy étvágyú, világhatalomra törő erőknek.

Az Európai Unió is csak átmenet, egy lépcsőfok a hatalomhoz. Az EU nem fogja megadni a Ti nemzeti szabadságokat, mert ez egy kommunista, kapitalista egyveleg, amely csak ideiglenesen fog fennmaradni, de addig is a francia, német, angol, spanyol érdekeltségek kiszolgálói lesztek velünk együtt.

Ezért, hogy ezt kivédhessük, most nagy szükségünk van egymásra. A megoldás a Kárpát-medence népeinek közös összefogása.

Létfennmaradásunk tárgyalásakor, mert erről van szó, figyelembe kell vennünk mindkét oldal előnyeit és hátrányait.

Ha nálunk bekövetkezik a vázolt folyamat, az semmi esetre sem lehet előnyös a magyar népre. Az a sok, nagy befektetéssel épült és épülő városrész, város, gazdag kivitelű, máris elkerített lakótelep nem a nincstelen magyar népnek épül, hanem a megbúvó pénzes hódítóknak. De ezt a luxus életformát a beütemezett 6 millióra csökkentő magyar lakosság még rabszolgamunkával sem fogja tudni eltartani. Ezt ők is tudják. Ezért már megkezdtek a fajidegenek betelepítését, amit sem mi, sem Ti majd nem fogjátok tudni beolvasztani. Ezt is vessétek a serpenyőbe, amikor az esélyegyenlőséget elemzitek. Már egy évezreden át éltünk együtt, világokat bomlasztó vagy formáló hatalmak idejében, amikor a mi földünk volt a tét. Megmaradtunk. Ti pedig megnépesedtetek. A választás a Tietek. Várjuk a becsületes jobb kezet.

Botos László

2007. 12. 27

Újra átdolgozva 2010. 08 12.

\* \* \* \* \*

## APPENDIX II.

## A VISEGRÁDI KONFÖDERÁCIÓ

Dr. Balogh Sándor ismertetése alapján

**A Visegrádi Együttműködés** (vagyis **Visegrádi országok, visegrádi négyek** vagy **V4-ek**) [Csehország](#), [Lengyelország](#), [Magyarország](#) és [Szlovákia](#) regionális szervezete. Az [együttműködés](#) célja ezen közép-európai országok gazdasági, diplomáciai és politikai érdekeinek közös képviselése, esetleges lépéseinek összehangolása.

Az 1991-es deklaráció céljai között szerepelt a totalitárius rendszer maradványainak felszámolása, a demokrácia védelme és a négy ország összefogása a gazdasági előrehaladásban és az euroatlanti csatlakozás előremozdításában. Ezeket a célokat a '90-es évek során még sok gazdasági és politikai megbeszélés és egyeztetés követte. Ezalatt az évtized alatt a V4 valóban erős és hiteles védjeggyé és együttműködéssé vált. A V4-ek céljai immár a [NATO](#)-n és az [EU](#)-n belül megváltoztak.

Az új célokat legutóbbi Kroměříž-ben tartott találkozásuk során fektette le 2004-ben a négy ország vezetője. A felek hangsúlyozták, hogy hosszú távú együttműködésre volna szükség a közös agrárpolitikában, a strukturális és kohéziós alapok ügyében, a közös kül- és biztonságpolitikával kapcsolatos kérdésekben... [\[9\]\[9\]](#)

A Visegrádi csoport, azaz V4 eredeti tagsága újabban a maga körébe vonta Szlovéniát és Horvátországot mint érdeklődő országok, [\[10\]\[10\]](#) amelyeket könnyen be lehetne szervezni. Ezzel a Balti tengertől az Adriáig egy összefüggő láncot lehetne teremteni, ami elválasztaná kelet és nyugat Európát.

---

[\[9\]\[9\]](#)

[http://hu.wikipedia.org/wiki/Visegr%C3%A1di\\_Egy%C3%BCttm%C5%B1k%C3%B6d%C3%A9s](http://hu.wikipedia.org/wiki/Visegr%C3%A1di_Egy%C3%BCttm%C5%B1k%C3%B6d%C3%A9s)

[\[10\]\[10\]](#) <http://www.visegradgroup.eu/calendar/2011/joint-statement-of-the>

Enne egyik nyilvánvaló előnye az lehetne, hogy a terület országai lényegében azonos vagy legalább is hasonló gazdasági fejlettségi fokon vannak, vallásilag homogének, közös múltjuk és tapasztalatuk volt az elmúlt évtizedekben a szovjet megszállás alatt, és mivel mind a Varsói Szerződés államai voltak, már létezik egy bizonyos közös együttműködési tapasztalat és gazdasági keret, amit tovább lehetne fejleszteni.

A közép-európai helyzetnek globális szempontból tekintve két vonatkozása van: a politikai kultúra és a geopolitikai helyzet. A geopolitikai szempontot Halford J. Mackinder skót geopolitikai szakértő ismerte fel és adta elő először a *Royal Geographic Society* előtt 1904-ben, „*The Geographical Pivot of History*” (a történelem geopolitikai sarokpontja) című tanulmányában, majd egy klasszikus műben dolgozta fel.<sup>[11][11]</sup>

\* \* \* \* \*

### APPENDIX III.

Botos László

### KÖZÉP-EURÓPAI KONFÖDERÁCIÓ

Itt ismertetem, felelevenítem a Magyar Vármegye Rendszer szerkezetét, amely közel ezer éven át szolgáltatott a Kárpát-medencében egy olyan rendszert, amely képessé tette, hogy idegen származású népek együtt éljenek. Ezt az ismertetést Dr. Varsányi Gyula cikkéből emelem ki: Regionalism in Practice – The Ethnographic Role of the Semi-autonomous County System of Historic Hungary, amely megjelent a *Revue de Droit International* 1985 január-márciusi számában, Genfben.<sup>72</sup>

Az ősi magyar vármegyerendszer a magyar várakkal kezdődött, melyeket várnagyok irányítottak Könyves Kálmán király (1095-1116) uralkodása óta. Ezeknek a várnagyi, várkapitányi tisztségek betöltői kezdetben a törzs

<sup>[11][11]</sup> Halford J. Mackinder, *DEMOCRATIC IDEALS AND REALITY* (Reprint: New York, W. W. Norton and Co, 1962), 241-246. o.

<sup>72</sup> E tanulmányt összesítette Dr. Mailáth István, *Krónika*, 1985. szept.

leszármazottainak soraiból kerültek ki. A várkapitányok feladata volt megtartani függetlenségüket a királyi hatáskörtől. A jelen vármegyerendszer a XIV. században vált véglegessé. A vármegyéket „comitátes”-nek hívták. Werbőczy István a Tripartitum című könyvében, 1517-ben írta le a vármegyei törvényeket. Ezt a törvénykönyvet 1945-ig alkotmányként ismertük el. A Szent Korona Tan valamivel később csatolták hozzá, ami olyan szövetségi szervezet volt, amely összekovácsolta a központi, királyi hatalmat az autonóm vármegye hatalmával. Ebben a politikai rendszerben minden nemzetiség szabadon használhatta nyelvét és szokását, amelybe sem a király, sem a helyi hatalom vagy ügyvitel nem akadályozhatta. A vármegyék ügyvitele független volt egymástól, az ügyintézészt a nemesség vezette, egyetemben az állampolgárok közösségi testületével, amely a király jóvoltából és hozzájárulásával történt, mivel a nemesség őtöle kapta címét és birtokát. A király megkülönböztetés nélkül adományozta a címeket. A nemesítés során az egyetlen elvárás valamilyen hősi tett végbevitel, vagy keresztény odaadás volt. A nemesi renden belül nem volt nyelvi vagy nemzetiségi elválasztódás. A szolga is kiemelkedhetett valamilyen hősi tettel. Erre sok példánk van.

Kocsis István részletes leírást ad arról, hogy a Szent Korona Tan miként segítette a magyar önvédelmet. A lakosság, amely e tannak oltalma alatt állt, a Szent Korona Tan vallotta a folytonos magyar alkotmány fennmaradás legjobb biztosítékának. A Szent Korona Tan valósította meg a nemzeti egységet, még a legnehezebb időkben is. Zsigmond király, 1390-ben megjutalmazta Péter grófot, azért, mert ellene, Zsigmond ellen fogott fegyvert, amikor ő, a Szent Korona Tan ellen vétett. Péter gróf a Szent Korona Tan védelmezte. Ez a szemelvény megvilágítja, hogy a Tan befolyása nagyobb volt a király hatalmánál is. Az ország legfelsőbb hatalmát a Szent Korona Tan szolgáltatta. Magába foglalt minden törvényhozói ágazatot. A politikai hatalom megosztását is a Szent Korona Tan határozta meg. E szervezet tagjai, a három politikai nemzet népei, a magyar, székely és szász népek, alkották a törvényeket. E törvényi rend 1848-ig állt fenn.

1867 után népszavazás útján történt a törvényhozás. A magyar állam korlátlan uralma szavatolva volt azzal, hogy nemcsak a király és a három politikai nemzet, hanem minden

terület és város alávetette magát a Szent Korona Tan követelményének. Koronázással a Szent Korona felhatalmazta a királyt területbirtoklásra, amely ugyan nem volt a király saját birtoka, mert nem bírt örök érvénnyel. Az országban senki sem rendelkezett teljes hatalommal. A Szent Korona Tan alaptörvénye szerint a teljes hatalom az összevont politikai nemzet kezében volt. A feudális rendszert 1848-ban megszüntették, mivel a népjog lett meghirdetve, és 1867-ben az állampolgárok kapták a jogot. Ki kell emelnünk, hogy a Szent Korona Tan nem választotta szét, inkább egyesítette a különböző vallású csoportokat. Ezért e tan elősegítette a nemzeti egységet minden nemzetiségi és vallási elkülönülés ellenére is.

A két kiváló magyar egyéniség, Pázmány Péter hercegprímás, a katolikus orátor és Bethlen Gábor, Erdély protestáns fejedelme a vallási különbözőség ellenére a Szent Korona Tan alapján egyesülten harcolt a közös cél érdekében. Pázmány Péter hercegprímás, aki a király ellen emelt szót, Bethlen Gábor pedig háborúba ment a király ellen, védve mindketten a Szent Korona Tant. Ez volt az a misztérium, amely majdnem egy évezreden át egyesítette a Magyarországon élő népeket. A Szent Korona Tan védte a népet az önkényuralom ellen. Egyedül a Magyar Nemzetgyűlés hozhatott változást, vagy új törvényeket. A Nemzetgyűlésen a három politikai nemzetre képviselők tábora egyforma arányban szavazhatott.<sup>73</sup>

1919-ben Károlyi Mihály kormányának ügyvitele idején, Kun Béla és bandája, kiket Oroszországból küldtek hazánkba, megszüntették ezt az ősi, egyesítő tényezőt. 1945-ben, Rákosi Mátyás vezetése alatt eltörölték az ősi Alkotmányt és helyette a szovjet mintájú kommunista alkotmányt fogadták el.

A vármegyerendszer és a Szent Korona Tan az ország minden részéből küldött képviselőket. Ez a rendszer mindenkinek egyenlő jogokat biztosított. Az elnyomás, amivel a tótok vádoltak a trianoni tárgyalásokon, egyszerűen nem létezhetett. A vármegyei törvényhatósági testületen a tótok részvétele a bizonyíték erre. **A Felvidéken, amely most Szlovákia, és a környező területeken, ahol a tótok éltek nagy számban, a tótok képviselete az ügyviteli hivatalokban, az alábbiakban látható. Trencsén**

<sup>73</sup> Kocsis István: „A trianoni pszichózisok” *Trianon Kalendárium*, 1997. 37. Szent Korona Misztérium 1997.

**megyében 40%, Túróc megyében 43%, Zólyom megyében 36%, Liptó megyében 37.5%, Bars megyében, 26%, Nógrád megyében, 23%, Gömör megyében, 24%, Szepes megyében, 29%, a képviselők mind jó viszonyban voltak magyar és német képviselőtársaikkal.**

Magyar védelem alatt fejlődött a kis szlovák etnikum néppé! 1920-ban már területi követeléssel állhattak elő. Varsányi Gyula írja, hogy ez a hihetetlen fejlődés egyedülálló Európában.

A rácok, horvátok, németek és oláhok mind a török veszedelem idejében telepedtek le a Kárpát-medencébe, egyes esetekben a magyar királyok hívására. Láthattuk, a tótok elfogadták uralmunkat és évszázadokon át, egyetértésben éltek a magyar politikai rendszerben. A magyar vármegyerendszerben megtarthatták nemzeti jellegüket. Részt vehettek a Nemzetgyűlésen, amely döntött az ország kérdéses dolgaiban. Magas pozíciókat érhetek el, mint püspök, érsek, várispán stb. Az a tény, hogy ezer éven át nem olvadtak be a többségi magyar népbe, ez a legnagyobb bizonyíték arra, hogy nem óhajtottuk elmagyarosítani őket. Pontosan az ellenkezője történt velünk, mert amikor mi, idegen hatalom hibája által kisebbségbe kerültünk, az újonnan alakult államok erőszakkal akartak beolvasztani, ami elég nagy arányban sikerült is.

Dr. Varsányi meglátása szerint, a vármegyerendszer miatt nem olvadtak be az idegenek a többségi magyar népbe. Vármegyerendszerünk minden állampolgárának megadta területi tájegységekként az autonómiát és szabad alkalmazását nemzeti jellegzetességüknek. Varsányi tárgyalja a nemzeti nacionalizmus és a túlzó nacionalizmus mibenlétét, amely megszüntetett egy jól bevált, békésen együtt élő ezeréves rendszert. A szétzilálás okait a francia és angol szabadelvű gondolkodásban látja. Javaslatot tesz a politikusoknak, hogy saját és Európa érdekében azokat a megoldásokat alkalmazzák, melyek már bizonyítottan beváltak a múltban, és ahol szükség van rá, ott modernizálják ezeket, hagyják figyelmen kívül azokat az ideákat és javaslatokat, melyeket a vak sovinszta politikusok hirdetnek, az elbujtatott pánszlávista érdekekért.

A magyar vármegyerendszer – „comitátes” – a magyar alkotmányon nyugodott, ellentétben a német alkotmánnyal, amelyet összekötöttek a kialakuló feudalista társadalommal.

Idő múltával, az egész kormányrendszer az uralkodó magántulajdona lett. A magyar nép véleménye nem engedélyezte az egyéni érdek előretörését a közösségi életben. Ezért vármegyéink sohasem lettek magántulajdonai a várispánoknak. A vármegye főispánja a „comes” sohasem vált hűbérúrrá, mint nyugati hasonmásai. A főispánt mindig a király nevezte ki, és bármikor leválthatta. A vármegyének főügyintézője volt. Hatalmát a nemzet törvénye korlátozta. Amikor a nyugati államokban a hercegségek vetélkedtek, a központi hatalom még nem létezett, ezért nem válhattak nemzetté, hazánk már ekkor egy egységes, törvénytudó, alkotmányos nemzet volt, ahol a vármegyerendszer behálózta a társadalmi rend minden ágát és az egész ország területét.

A vármegyei ügyvitel magasabb rendű hatósággá fejlődött. Ez a vármegyerendszer behatással volt a világtörténelemre is, mert úgy jött életre, mint a magyar nép természetes fejlődése. Hazánk **volt az első nemzet a világon, amely bevezette az önrendelkezési elvet, amelyet minden vármegyében alkalmazott, de ez nem veszélyeztette a nemzet egységét. Az igazságszolgáltatás a vármegyei autonómiából merített.** Varsányi szerint kezdetben a király minden öt évben vármegyéről vármegyére járva szolgáltatott igazságot, már Könyves Kálmán király óta, egy megyei bíró kíséretében. Később a vármegyék élére magas rangú ügyviteli megbízottakat, bánokat, ispánokat, főispánokat választott a nép. A király helyett a nádor gyakorolta ez időtől kezdve az igazságszolgáltatást, és ennek távolétében a helyi bíróság dönthetett, de ilyen esetek csak kivételes esetekben fordultak elő. E hatáskört a XIII. századtól a bíróság látta el.<sup>74</sup>

Sem a Nyugat politikusai, sem népei nem tudják, hogy Oroszország évszázados vágya volt a Földközi- és Adriai-tenger elérése, ennek érdekében idézték elő az orosz-török háborút. 1914-ben úgy nézett ki, hogy az oroszok már-már elérik céljukat, csak a Monarchia állt útjukban. Ezért hamis ígérekkel szították a szabadságban élő kisebbségeket, ébresztgették nemzeti érzelmeiket. A cár bukása után, burkoltan, ez a cél folytatódott a csehek, tótok és rácok között. Fő céljuk volt: fajtánk kiirtása. A cári Oroszország nem tudta célját befejezni, de kis szövetségesei majdnem.

<sup>74</sup> Révai Nagy Lexikon: „Vármegye” alatt.

Ha a szláv népek egyesülnének, akkor Nyugat-Európa nagyon nehéz jövőnek nézne elébe. Ezért Nyugat távlati érdeke nem a szerb, cseh, szlovák és oláhok támogatása, hanem egy igazságos határkiigazítás, ahol a bizonyítottan megbízható jól bevált vármegyerendszer újbóli törvény alkalmazása lépne életbe az alakulandó konföderáció törvényeként. Így megint képesek leszünk, vagy lennénk gát vagy híd lenni Kelet és Nyugat között.

Dolgoznunk kell, hogy a dunai népek, és a V-4 népei megtalálják a közös nevezőt. Létre kell hozni egy szövetségi államot az ősi vármegyerendszer törvényeinek alkalmazásával.

A trianoni határozat hibája az volt, hogy a Nagyhatalmak felosztottak egy történelmileg és földrajzilag egységes területet, ahol a határokat a természet szabta. A Kárpát-medence egy központkereső vízhálózat. Ezt az egységet kell visszaállítani. Ilyen nyilatkozatok gyakran jelennek meg az újságok hasábjain.

Mi történt 1920 óta Csehszlovákiában és Jugoszláviában? Mindkét állam szétesett. Azok a politikusok, akik igazából keresik a kisebbségi kérdés megoldását, vegyék azt a fáradságot, hogy beletekintenek a valós történelembe. **A Trianon előtti Magyarországon a kisebbségek egy évezreden át használhatták nyelvüket és élhettek szokásaikkal.**

Kossuth Lajos, már 1849-ben javasolta ezt, és az utána következő magyar kormány első volt Európában autonómiát adni a kisebbségeknek. A spanyolok még a napjainkban is megtagadják a baszkok autonómiáját.

**Mi a Visegrádi Konföderációnak vagyunk támogatói. Javasoljuk a Kárpát-medence népeinek konföderációját, mint ahogy a múltban volt, ahol egyik nép sem uralkodott, és nem fog a jövőben sem uralkodni a másik fölött. Ez egy évezreden át bevált és elfogadott törvényesség volt. Ha az elmúlt évezredet összehasonlítjuk a Trianon óta eltelt kilencven évvel, akkor látni fogjuk az ősi Vármegyerendszer alkalmazásának szükségességét a konföderációban.**

Padányi Viktor világítja meg azt a tényt, hogy az Antant, amikor alkalmazta a Wilsoni önrendelkezési jogot, akkor nem határozták meg, milyen ismerv alapján fogják

használni. Végül is, ugyanaz a nyelv, vagy hasonló nyelv esetében jelölték meg a követelményt, amely alkalmassá teszi az új állam létrehozását.<sup>75</sup> **Miért helyezték előnybe a hasonló nyelv kapcsolatát, amikor tudott dolog, hogy a szlovákok és a csehek ellenségességgel viseltetnek egymás iránt, a hasonló szláv nyelv ellenére is, és sohasem éltek együtt egy közösségben?**

A szlovákok nyolcszáz éven át éltek velünk, magyarokkal egy politikai egységben hasonló vallással. Ez idő alatt nem volt számottevő lázadás. A másik két nemzet a horvát és a szerb úgyszintén szláv nyelvű, hasonló az eredetük, de éppen olyan ellenségesek egymáshoz, mint az orosz és a lengyel. Ez az ellenségesség sok évszázadra megy vissza. A megértést, az együttműködést a vármegyék egymástól teljesen független autonómia viszonya garantálja. A horvátok kulturálisan közelebb állnak hozzánk és a többi európai népekhez, és már nyolcszáz éven át élünk társországgként. Római katolikusok és országukat felajánlották Szent Lászlónak már a XI. században. 1920-ig, mint független állam létezett Magyarországon belül. Földrajzi elhelyezkedésük szintén azt jelzi, hogy egymásra vagyunk utalva. Ugyanez a kitétel áll Szlovákiára és Magyarországra is. Az Entente nem vette figyelembe e tényeket, de talán mi magunk saját érdekünkben megbékélünk egymással. A horvátok, szlovének, bosnyákok igen nagy arányban avarok, csak az évszázados üldözés alatt nyelvet cseréltek!

Az Entente kiárulta ezt a térséget. Szerezzük vissza közös függetlenségünket! E területen figyelembe kell venni a földrajzi és kulturális tényezőket, és nem szabad megbontani az egységet nyelvi meghatározással.

Itt vegyesen települt nemzetiségi népekről beszélünk, de közös érdekvédelem, hasonló világnézet és kultúra köti össze őket. Az ilyen egységet vétek megzavarni nyelvi megfontolásból. Ha e népek között nyelvi ismertetőjegy létezik, (mint ahogy ez fennállt Trianonkor), biztos, hogy viszály üti fel a fejét.

Ilyen területen a konföderális egyesülés nyújtja a leghathatósabb védelmet az itt élőknek. Hogy ez megvalósulhasson, az államoknak be kell látniuk, hogy egymásra utaltak. Közös sorsvállalásra van szükség. Az itt élő népeket egyazon veszély fenyegeti, és szorult

<sup>75</sup> Berzy József: Európa Felszabadítása, Argentina, 1962, 236. Padányi Viktor: A Nagy Tragédia I, San Francisco, CA, 1977, 193., 195., 198.

helyzetükben a kölcsönös baráti kapcsolat segíthet. Mindezeket a tényeket figyelembe kell venni a közös érdekvédelemben, ami nem más, mint nemzeti öntudat. A nemzeti öntudat megmagyarázható a hazafiasság megnyilvánulásában, amikor az ország lakossága saját érdekeiért harcol együtt, és nem, mert arra kényszerítették. Egy ilyen konföderációs, kárpát-medencei-V-4 egységet kell létrehozni.

**Megoldás: egy konföderáció létrehozása Szlovénia, Szlovákia, Kárpátalja, Erdély, Délvidék, Horvátország, Magyarország, Lengyelország és Ausztria részvételével. A konföderáció az ősi magyar vármegyerendszer törvényeit alkalmazná, mivel ez volt a leghosszabban tartó, a legjobban bevált, igazságos és legdemokratikusabb törvényesség egész Európában.**

Winston Churchill a Monarchia felosztását „sarkalatos tragédiának” nevezte. Anthony Eden 1950-ben nyilatkozta: „Az Osztrák-Magyar Császárság összeomlása szerencsétlenség volt az európai béke számára. Ha az országok, amelyek alkották e Monarchiát egy nap megtalálnák azt az elrendezést, amely lehetségessé tenné a boldog egyesülést, együttműködést, megint milyen szívesen látott lenne ez.”<sup>76</sup>

\* \* \* \* \*

Idézet Rudolf Kučera: Közép-Európa története, egy cseh politológus szemével c. könyvből, megjelent Budapest 2008. A Kárpát-medencei népek együttélésének visszavágyódása idegen fogalmazásban.

<sup>76</sup> Churchill Winston: The Gathering Storm, Boston, 1948, 10. és New York Times, 1950, október 3, idézte Kertész Stephan tanulmányában: „Consequences of World War I.” War and Society in East Central Europe, Vol. VI. 40.

František Palacký *Az osztrák állameszme (Idea státu rakouského)* című dolgozatában így értékelte a magyar alkotmányt: „A magyar országos intézmények magva magában véve oly egészséges és áldásos, hogy véleményem szerint érdemes volna más országokban is alkalmazni; megvan benne az igazi országos autonómia eleven csírája, amely nélkül a polgári és politikai szabadság sehol sokáig és tartósan meg nem maradhat; jelen van benne a reform és a határtalan tökéletesíthetőség elve is, amely nélkül minden emberi intézménynek pusztulnia és elpusztulnia kell. Eből lehet megérteni és magyarázni a hungarusoknak (nem csupán a magyaroknak) a maguk ősi alkotmánya (constitutio avitica) iránti közös szeretetét s a rendkívüli energiát, amelyet annak fenntartására és védelmére fordítanak; a hungarusnak bürokrácia alatt élnie és boldogulnia nem lehet...”<sup>34</sup> Milyen volt hát ez az alkotmány, és mi volt a történelmi jelentősége? Először is állapítsuk meg, hogy a hungarusok ezeréves alkotmányos folytonosságukhoz való ragaszkodása alkotta a történelmi magyar állam létalapját. Ennek az alkotmánynak a fő előnye a hatalommegosztás volt az uralkodó és a rendek közt, miközben a tulajdonképpeni „demokratikusság” a széles körű decentralizáción, az autonóm országos intézményeken nyugodott. Első helyen említsük meg az országgyűlést, amely minden királyi javaslatot megvitatott, és saját kebeléből választotta a nádort (palatínust), a király helyette-

sét, s az a Helytartótanács (*consilium locumtenentiale*) segítségével végrehajtotta a király és a rendek által közösen elfogadott ter-  
veket. Helyettese, az országbíró elnökölt a királyi fellebbviteli  
bírószágon, amelyet *tabula septemviralis*-nak neveztek. A decentral-  
lizált országos hatalom voltaképpen alapjai a vármegyék voltak,  
a királyság egyes területein illetékes közigazgatási egységek, me-  
lyeknek élén a comes (főispán – Obergespan), az alispán és a több-  
nyire alulról választott helybeli tisztviselők álltak. Minden várme-  
gye két követet küldött az országgyűlésbe. A vármegyegyűlések,  
melyeken részt vett az egész szabad lakosság, választották a vár-  
megye ügyeit intéző tisztkart. „Az országgyűlésen elfogadott és  
a király által szentesített törvényeket ki kellett hirdetni a vár-  
megyegyűlésen, hogy aztán a vármegyei hatóságok végrehajtsák  
azokat. A legmagasabb állami szervek intézkedéseit szintén ki  
kellett hirdetni a vármegyei hivatalok útján, és a vármegyegyűlés-  
nek jogában állt, hogy az olyan rendeletek ellen, amelyeket sérel-  
mesnek, »gravaminálisnak« tartottak, »tiltakozásokat« (*represen-  
tatio*) nyújtsanak be, és végrehajtásukat a tiltakozások elintézésé-  
ig leállítsák. Ha valamilyen népszerűtlen rendeletről volt szó, az  
egy-egy megyék közölték egymással tiltakozásuk tartalmát; ez volt  
az az eszköz, mellyel a történelmi Magyarországon tömegesen fel-  
lehetett lépni a nem tetsző rendeletek ellen, ezek végrehajtását  
a megyék ellenállása akár meg is akadályozhatta. Ez a széles körű  
vármegyei önkormányzat volt az a legyőzhetetlen pajzs, amellyel  
a magyarok megvédték állami önállóságukat, és amellyel győztek  
az uralkodók egységesítő törekvéseivel szemben.”<sup>35</sup> A magyarok  
harca a magyar alkotmányért hosszú és véres volt, mint minden  
harc, amelyet a politikai szabadságért vívnak. Ez a harc a közép-  
európai történelem legfényesebb lapjaira tartozik, s a jövőben min-  
den Közép-Európa történetével foglalkozó tankönyv részének kel-  
lene lennie. Az emberi és polgári jogokért folytatott mai küzdel-  
münk számára ez olyan hagyományt jelent, amit vállalni kellene,  
a közép-európai nemzetállamok megalakulásának megalapozat-  
lan dicsőítése helyett. A nemzetállamok ugyan ideiglenesen meg-  
valósítottak számos nemzeti törekvést, meghozták némely nemzet-  
nek a nemzeti szabadságot, másoktól viszont elvették azt, s ami  
a legfontosabb, nem biztosították tartósan a politikai szabadsá-  
got, sem a békét nem hozták meg Közép-Európában – ami Szent  
Ágoston szerint az emberi társadalom célja: „Az emberek elsősor-  
ban a békét szeretik, és ez a béke iránti szeretet egyesíti őket tár-  
sadalommá”.

Fél az író, aki e dolgozat kivonatolásával tárja fel, a szűnni nem akaró magyarellenes hazug vádak, ocsmároló tengerár nagyságú szél korbácsolta piszkos, az igazságot fuldoklásig veszélyeztető hullámaintól. A kötelesség, hazánk féltése adta a kezembe a tollat. Szólnom kell hozzátok ifjúság, és szabadságban élni akaró népek. Ha tűrjük a vádak, ha nem szólunk ellene, akkor a megválaszolatlan vád igazságként, valós tényként kerül a népek történelmébe. Ez, a bűnös népi jelző elfogadásának beismerése lenne, akit lehet lopni, rágalmazni, földjét elvenni, mint arra érdemtelen. El lehet rabolni dicső őstörténetét, hogy azt mások sajátíthassák ki, lealázó, bárdolatlan, megvetni való pogány rabló hordának nevezni, az emberiség rémének hirdetni, hogy végül is megsemmisítsék a támasz és reménytelenségbe zuhant, gyökértelenné vált népet. Nemlétezővé tennék jó tulajdonságainkat, Európa, Róma és a zsidóság ezer éves védelmét, nehogy valaki véletlenül támaszunkká váljon. Erről szól Hernádi Tibor könyve, amelyet kivonatolva és kiegészítve adok tovább, hogy okoljunk. Amiről én szóltam, én pengetem a történelem a visszaemlékezés húrjait, az a most esedékes konföderáció létrehozását javasolja. Most, amikor további bővítéssel akarják az Egyesült Európát egy közös kapitalista akolba terelni Európa még független népeit, ahol ugyancsak a régi nyugati, elnyomó kapitalista nagyhatalmai az urak adják a parancsot.

Mennyivel jobb, megbízhatóbb lenne egy régen, gyakorlatban jól bevált rendszer visszahelyezése, ahol kis népi közösségek évszázadokon át virulhattak, és végül nemzetté fejlődhettek, nevezetesen a kárpát-medencei vármegyerendszer alapján. Gondolkozzunk ezen, dobjuk félre a pánszlávista, pángermán, a Habsburg politika által hirdetett „oszd meg és uralkodj” embert, nemzetet egymás ellen uszító politikát.

Nyerjük vissza régi rendületlen bizalmunk, merjünk magyarként élni, gondolkodni. Soha se feledjük, hogy az ellenségeink által vesztünkre kiagyalt dogmák, amelyeket belénk vertek, sulykoltak elnyomatásunk évszázadai alatt, hogy majd ennek alapján egykor kivívjuk elfogadtatásunkat az indó-európai árja kultúra világában, soha nem fog bekövetkezni. Ha nem változtatunk, nem térünk vissza a magyar lélek által sugallt énünkhöz, akkor valóban bekövetkezik az ellenségeink által írt, kitalált és híresztelt jóslat, hogy megszűnünk. Általuk, akik földünket akarják bírni, és már építik lakóházaikat Budapest egyes negyedeiben. Ezért sugallják, „merjünk kicsik lenni”, feladjuk élet-halál harcunkat, mert most erről van szó. Fogjuk meg egymás testvéri kezét, bízzunk és szeressük egymást. Szervezzük az egységre. Higgyük, hogy lesz egy nagy közös Vármegye Rendszeren alapuló Visegrádi Konföderáció, csak dolgozzunk érte. Ez legyen minden Testvérünk gondolatában, az élni akarás ösztöne. A mi Istenünk segítsen Téged és

Tieidet, olvasó Testvér, hogy megértsed Hozzád és Hozzátok szóló hangom.

Botos László

2011. október 19.